Bătălia pentru rachetele S-300 1

De la Teheran la Viena, apoi la Moscova, pe urmele rachetelor S-300 !

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

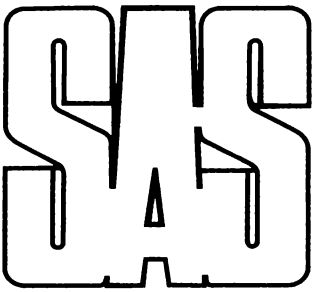

BĂTĂLIA PENTRU RACHETELE S-300

1

Traducere din limba franceză
de Olimpia Coroamă

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Mehdi Ezazi simţi un frison când coborî din Mercedesul generalului Cyrus Khosrodad, unul dintre patronii corpului Pasdaran[1]. Membrii Pasdaran, veritabil stat în stat, înlocuiseră armata normală iraniană, cam în acelaşi mod cum o făcuseră membrii SS cu Wehrmachtul, sub regimul nazist. În afară de desfăşurarea lor militară, ei erau răspunzători, pe de o parte, de programul nuclear al Iranului, iar pe de altă parte, de programul 111 pentru dezvoltarea rachetelor intercontinentale. Membrii acestor gărzi nu-şi refuzau nimic, aveau Mercedesuri, în timp ce oficialii principalelor ministere mergeau cu Peykan, vehicul fabricat în Iran, şi care, în comparaţie cu cele luxoase, erau precum cârnaţii faţă de pateul de gâscă...

De-a lungul anilor, membrii Pasdaran, „apărători ai revoluţiei", care şi-au vărsat din abundenţă sângele în timpul războiului împotriva Irakului, deveniseră principala forţă militară a ţării, controlând din ce în ce mai multe sectoare de activitate.

Mehdi Ezazi îşi ridică gulerul de catifea al pardesiului. Un vânt îngheţat sufla din est, din deşertul Dasht-e-Kavir, măturând tot platoul din nordul

[1] Gărzi revoluţionare islamice. *(n. trad.)*

oraşului Ispahan, care se afla în centrul Iranului. Între lunile noiembrie şi martie, aici tremurai de frig.

La 61 de ani, Mehdi Ezazi era insensibil la frig. Acum, se întreba de ce generalul Cyrus Khosrodad, după ce mâncaseră de prânz la Khayyam, unul dintre cele mai bune restaurante ale bazarului din Teheran, l-a luat cu el şi au mers la aeroportul militar Imam Khomeini, unde îi aştepta un elicopter. O oră şi jumătate mai târziu, acesta i-a lăsat la baza secretă a pasdaranilor, Shoja Abad, aflată la zece kilometri de Natanz, una dintre instalaţiile nucleare „sensibile". Aici se învârteau sute de maşini centrifuge care îmbogăţeau uraniul destinat viitoarelor bombe atomice iraniene. Niciun civil nu avea dreptul de a pătrunde la Shoja Abad, aflată în plin deşert, de-a lungul unui drum secundar, care se întâlnea cu autostrada Teheran-Ispahan. Această bază era protejată de numeroase dispozitive electronice, de mai multe rânduri de sârmă ghimpată, de câmpuri de mine şi de camere de luat vederi. Numai că, Mehdi Ezazi nu era un civil oarecare. După ce a lucrat câţiva ani în administraţia şahului, a fost recuperat de noul regim, datorită preţioaselor sale contacte în Germania. Aceasta era ţara unde trăise cu Greta, soţia sa nemţoaică, decedată între timp, şi unde continua să conducă o afacere care se ocupa cu importul de fistic. Graţie relaţiilor sale cu clanul lui Rafsanjani, fostul preşedinte „reformator" iranian, el obţinuse exclusivitatea pieţei germane. Acest lucru îi aducea un venit confortabil, pe care îl suplimenta şi mai mult exportând către Iran Hi-Tech „duals", adică produse care puteau fi utilizate atât pentru industria civilă, cât şi pentru cea militară.

Acestei activităţi i se datorau respectul şi recunoştinţa pe care pasdaranii o aveau pentru el. Într-adevăr, cu o răbdare de furnică, Mehdi Ezazi reuşea să le procure elemente indispensabile programului nuclear şi, de asemenea, celui al rachetelor cu rază lungă de acţiune, de tip Shebab III. Nimeni nu ştia cum reuşea să treacă de controalele meticuloase ale vămii germane, dar se descurca... Tocmai livrase pasdaranilor 80 de tone de oţel special CK 22, utilizat la fabricarea focoaselor sau a rezervoarelor de carburant ale rachetelor sol-sol. Reuşise aceasta, deşi era interzis să vinzi Iranului o astfel de marfă.

Pentru câteva zile, se reinstalase în apartamentul său modern din strada Doctor Bahonar, în nordul Teheranului, pe drumul spre Darband.

Bineînţeles, în afara contactelor sale cu pasdaranii, se mai întâlnea cu mulţi alţi oameni din cercurile guvernamentale, inclusiv din Ministerul de Informaţii, sinistrul *Ettal'aat*, cel care înlocuise sângeroasa SAVAK a şahului, conservând însă metodele sale barbare.

Intrigat, îl urmă pe generalul Khosrodad până la o clădire din lemn, prost încălzită, şi puse, în sfârşit, întrebarea care îi ardea buzele crăpate de frig.

– Pentru ce am venit aici, generale?

Shoja Abad era, în principiu, axată pe protejarea electronică a zonei Natanz, domeniu la care Mehdi Ezazi nu se pricepea deloc. Generalul Cyrus Khosrodad îi adresă un zâmbet misterios.

– Voiam să vă arăt că şi noi reuşim să ne procurăm material care, de obicei, este imposibil de importat. Veniţi!

După ce băuseră un ceai fierbinte şi prea dulce, ieşiră şi se urcară într-un jeep rusesc care îi duse la aproape un kilometru distanţă în faţa unei clădiri din beton care semăna cu un hangar pentru avioane. Era înconjurată cu sârmă ghimpată şi prevăzută cu un turn de observaţie echipat cu proiectoare. Aici se afla o duzină de oameni care vegheau în faţa unicei intrări. Sergentul de gardă care se afla aici examină îndelung permisul generalului Khosrodad, ca şi când nu l-ar fi cunoscut, apoi, în final, declanşă deschiderea unei uşi din oţel, care culisa. Interiorul hangarului era iluminat puternic şi era gol, cu excepţia a trei vehicule de război, la vederea cărora Mehdi Ezazi rămase stupefiat.

Mai întâi, un enorm camion foarte plat, cu o cabină de pilotaj decalată pe dreapta, cu o parte centrală, în mod vizibil, blindată şi în formă de romb. În spatele ei, înălţându-se vertical, patru tuburi enorme, de zece metri înălţime, camuflate şi legate de camion cu o structură metalică hidraulică. Medhi Ezazi îşi spuse că, pentru transport, ele trebuiau culcate pe partea din spate a mecanismului.

Alături, se afla un al doilea camion cu zece roţi, şi mai impozant, care avea deasupra un panou dreptunghiular vertical, cu o structură alveolară, care probabil că era un radar.

În sfârşit, un al treilea camion, de dimensiuni mai modeste, avea unul dintre panourile laterale ridicat, descoperind o baterie de ecrane electronice. Vreo 20 de oameni se îngrămădeau în faţa lui, militari şi civili, îmbrăcaţi cu bluze albe.

Ansamblul era foarte impresionant. Mehdi Ezazi îşi spuse că tot ceea ce vedea semăna cu nişte

rachete intercontinentale, dar erau totuşi prea mici, nu putea fi vorba de acest gen de rachete. Nu văzuse niciodată ceva asemănător, şi totuşi cunoştea bine programul rachetelor iraniene. Dar niciuna nu semăna cu ceea ce avea în faţa ochilor.

Se întoarse către generalul Khosrodad.

– Ce sunt astea?

Ofiţerul pasdaran jubila, vizibil încântat de surpriza pe care i-o făcuse. Îl luă pe Mehdi Ezazi de umăr şi-i şopti la ureche:

– O baterie de rachete S-300 PS.

Mehdi Ezazi nu avu nicio reacţie. Această denumire nu-i spunea nimic. Nu era un expert în rachete.

– Unul dintre noile voastre proiecte? întrebă el.

Ştia că pasdaranii erau pe punctul de a dezvolta noi sisteme de arme.

– Nu, îl corectă generalul Khosrodad. Nu noi suntem cei care fabricăm aceste rachete, ci prietenii noştri ruşi. Este arma antiaeriană cea mai eficace din lume! O baterie sol-aer, cu o rază de acţiune de 120 de kilometri. Ea poate lovi ţintele, avioane sau rachete de croazieră, până la o înălţime de 30 000 de metri şi zboară cu mai mult de 1200 de metri pe secundă. Rachetele se trag câte două şi timpul pentru reîncărcare este foarte scurt. Este echivalentul, dar mai puternic, al rachetei americane *Patriot* sau al celei israeliene *Azzow*. Atunci când le vom desfăşura în baterii în jurul siturilor noastre „sensibile", acestea vor fi total apărate. Şi dacă sioniştii ne trimit avioanele lor F16, foarte puţine se vor mai întoarce.

– Aveţi multe astfel de rachete S-300? nu se putu abţine să întrebe Mehdi Ezazi.

– Aceasta este prima. În total, trebuie să primim 108, adică 32 de baterii. Oamenii pe care-i vedeţi acolo şi-au început antrenamentul. Civilii sunt ingineri belaruşi care îi instruiesc. Această instruire ne va lua aproximativ şase luni.

Încântat, generalul Khosrodad contempla cei patru cilindri mari care se înălţau către acoperişul hangarului, asemănători cu mausoleul imamului Khomeini. Se întoarse spre vizitatorul său, şi adaugă cu voce joasă:

– Bineînţeles, nimeni nu trebuie să ştie că suntem în posesia acestei rachete S-300. Atunci când le vom desfăşura pe toate, înlocuind sistemele TOR, furnizate tot de prietenii noştri ruşi, vom anunţa pe toată lumea, având drept scop să descurajăm, încă de la început, orice acţiune sionistă sau americană.

– Este formidabil! spuse Mehdi Ezazi. Vă mulţumesc pentru încrederea dumneavoastră, şi...

Nu-şi termină fraza, pentru că ordonanţa generalului Khosrodad tocmai se apropiase, întinzându-i un telefon mobil. Ofiţerul se îndepărtă ca să răspundă, întorcându-i spatele vizitatorului său. Mehdi Ezazi nu ezită decât o fracţiune de secundă. Cu un gest natural, bagă mâna în buzunar şi luă de acolo mobilul.

Nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să-l îndrepte spre bateria S-300 şi să declanşeze camera foto. De două ori. Era atâta lumină, încât flash-ul nici măcar nu s-a declanşat. Atunci când generalul Khosrodad reveni lângă el, îşi băgase deja telefonul în buzunar.

Se gândi că a avut o zi profitabilă.

Într-adevăr, dacă pentru iranieni el era un preţios furnizor de materiale Hi-Tech, pentru BND[2]-ul german era „Sindband", o sursă „preţioasă" care aducea, în mod regulat, informaţii din Iran. Aproape întotdeauna aceste informaţii erau confirmate de fapte. La fiecare călătorie a sa în Germania, era contactat, în mod discret, de „legătura" sa, care venea de la Pullach[3]. Aşa se explică uşurinţa cu care exporta anumite materiale sensibile. BND-ul avea foarte puţine surse în Iran şi ţinea mult să-l păstreze pe „Sindband".

Această activitate, plină de riscuri, completa, în mod agreabil, veniturile lui Mehdi Ezazi. În zece ani, centrala de la Pullach îi vărsase în cont mai mult de un milion de dolari...

Vizita se termină, şi ei plecară spre centrul bazei.

– Vă întoarceţi curând în Germania? îl întrebă generalul Khosrodad.

– Peste zece zile, răspunse Mehdi Ezazi. Trebuie să finalizez expedierea unui lot important de fistic.

– Foarte bine, am să vă trimit înainte de plecare lista cu lucrurile de care avem nevoie.

În faţa vechiului elicopter rusesc Mi-8, cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

– Mulţumesc pentru încrederea dumneavoastră, afirmă Mehdi Ezazi. Nu voi spune nimănui de această vizită.

---

[2] Bundesnachrichtendienst: Serviciul Federal de Informaţii.
[3] Sediul BND, lângă München.

Generalul Khosrodad rămase pe loc, până când elicopterul se înălţă.

Asurzit de zgomotul motorului şi de vibraţiile vechiului elicopter rusesc, Mehdi Ezazi privea cu un ochi distrat peisajul plat al acestui platou dezolant, spunându-şi că nu va face altceva decât va arăta persoanei de contact fotografiile luate în hangarul pasdaranilor, fără însă să i le dea. Într-adevăr, dacă s-ar fi aflat de ele, era un om mort pentru că ar fi fost foarte uşor să se descopere provenienţa lor.

Într-o stare euforică plăcută, reuşi să aţipească, în timp ce se gândea, vag, la seara pe care o va petrece împreună cu amanta sa *en titre*, Azar Hanieh, o încântătoare văduvă de 44 de ani, cu o situaţie materială onorabilă, dar care se plictisea la Teheran. Din această cauză, de îndată ce avea posibilitatea, ea lua avionul şi mergea la Viena, unde locuia fratele ei, un prosper negustor de covoare.

Înzestrată cu un temperament înflăcărat, lui Azar îi plăcea foarte mult să meargă să-şi bea ceaiul la hotelul Bristol, unul dintre cele mai bune din Viena, unde se lăsa agăţată de cei câţiva *gigolo* de serviciu. Îi vlăguia de tot ce era mai bun în seva lor, apoi se eschiva, înainte de a fi obligată să-i plătească.

Azar Hanieh, care se considera, pe bună dreptate, o femeie foarte frumoasă, nu putea suporta să plătească pentru sex. Cu Mehdi Ezazi avea o relaţie oarecum specială. Cu siguranţă, nu era genul ei de bărbat, din punct de vedere fizic, dar era atent, îi aducea din Europa lucruri care nu se găseau la Teheran şi, graţie relaţiilor sale, îi uşura mult viaţa.

Ştia că mai are şi alte amante, dar nu-i păsa câtuşi de puţin.

*
* *

Azar Hanieh termină să-şi prindă ciorapii de portjartier, îşi alese din *dressing* o rochie de mătase destul de largă ca să nu i se vadă şerpii jartierelor sub material, o îmbracă şi o întinse pe abdomenul plat.

Ochii ei mari, migdalaţi, sclipeau de bucurie anticipată. Adora să se pregătească pentru o seară erotică, chiar dacă nu era vorba de un amant nou. Dacă şi-a pus ciorapi, a făcut-o pentru că ştia gusturile lui Mehdi Ezazi şi voia să-i facă plăcere. Înainte să se întoarcă acasă, la ea sau la el, mergeau să ia cina la Clubul Armean, singurul restaurant din Teheran unde se servea, pe faţă, alcool.

În orice caz, peste opt zile, ea va pleca să petreacă o lună la Viena şi va scăpa de micile griji pe care le avea din cauza regimului ayatollahilor. Îşi legă fularul Dior pe cap pentru a-şi ascunde părul şi îmbrăcă o haină lungă de vizon, perfectă pentru a satisface pudoarea exagerată şi retrogradă a zbirilor Ministerului Protecţiei Virtuţii şi al Luptei împotriva Viciului. Majoritatea femeilor, la Teheran, aveau acelaşi aspect exterior, cu capul acoperit şi cu corpul ascuns în mantouri lungi care le ascundeau toate formele. Atunci însă când se descotoroseau de această carapace, aveai surprize foarte frumoase.

Graţie *sighem*-ului[4] şi prezervativelor care se găseau de vânzare în toate farmaciile, tinerii duceau

[4] Un fel de contract sexual practicat de şiiţi, conform căruia căsătoria religioasă este valabilă pentru o foarte scurtă durată.

o viaţă sexuală aproape normală. Pentru suma modică de 500 de *tomani*[5], orice mollah elibera un certificat de căsătorie valabil pentru weekend, cu care se putea închiria o cameră la un hotel, fapt ce nu era permis unui cuplu necăsătorit.

Zgomotul interfonului o smulse pe Azar din gânduri. Mehdi Ezazi era jos. Spre deosebire de Arabia Saudită, în Iran femeile aveau dreptul să conducă maşina, dar Azar prefera să nu o facă, era mai bine când conducea altcineva.

Mehdi Ezazi aştepta la volanul frumosului său Audi. Când Azar se urcă în maşină, el dădu la o parte blana de vizon şi o mângâie pe coapsă, asigurându-se, în acest fel, că ea purta ţinuta care îi trezea tot felul de fantezii.

Mulţumit din acest punct de vedere, porni pe bulevardul Doctor Ali-ye-Shariati.

– Am găsit icre negre, o anunţă el. O să mi le prepare la Club.

– Super! spuse Azar.

Ea adora caviarul, dar, din nefericire, acesta nu se mai găsea la Teheran, căci era rezervat pentru export... În ciuda fanfaronadei preşedintelui Ahmadinedjad, situaţia economică a ţării era catastrofală. De aproape un an, benzina era raţionalizată, fiecare proprietar de maşină având dreptul la o sută de litri pe lună. Acest lucru îi defavoriza pe iranienii cu maşină, care, în timpul liber, făceau toţi pe taximetriştii.

Mare producător de petrol, Iranul nu avea suficiente rafinării şi trebuia să importe în fiecare an

[5] Aproximativ 5 dolari.

produse finite în valoare de mai multe miliarde de dolari. Aceasta în situaţia în care barilul de petrol costa în jur de 40 de dolari, iar bugetul anului 2009 fusese stabilit la un preţ al barilului de 80 de dolari. Evident, era o catastrofă absolută.

În timp ce se îndreptau spre centru, cu mâna dreaptă pe coapsa acoperită cu nailon a amantei sale, Mehdi Ezazi îşi spuse că avea o zi bună. Azar în plină formă, icre negre şi acele fotografii ale rachetei S-300, care îi vor aduce mulţi bani.

*
* *

Mustafa Najar, responsabilul Diviziei a 3-a a *Ettal'aat*, denumirea Ministerului de Informaţii iranian, care urmase sinistrei SAVAK (Gestapoul şahului Iranului), citise de mai multe ori scurtul raport al unuia dintre oamenii săi implantaţi în sânul pasdaranilor.

Ettal'aat se afla pretutindeni, chiar în mijlocul unui corp de armată atât de prestigios precum era acesta al pasdaranilor, hărţuindu-i, la toate nivelurile, pe trădători sau pe cei care „deviau" de la normele stabilite. Supranumit „mollahul sângeros" la începutul Revoluţiei Islamice, Mustafa Najar dobândise, de mult timp, o reputaţie de brutalitate foarte eficace. El nu dădea socoteală decât Ghidului suprem al Revoluţiei Islamice, ayatollahul Khomeini. Ceea ce tocmai aflase acum îl sufoca de mânie. Unul dintre agenţii săi, prezent în timpul vizitei lui Mehdi Ezazi la Shoja Abad, îl văzuse pe acesta făcând o fotografie rachetei S-300 livrate de ruşi. Aceasta reprezenta materialul militar cel mai secret al Iranului, după cel nuclear.

Responsabilul Diviziei a 3-a era perfect la curent cu problema acestor rachete S-300. Serviciile sale recuperaseră preţioasa încărcătură la Bandar e Torkoman, port la Marea Caspică. Încărcătura se afla pe un cargou iranian care o luase din portul Atyrau, în Kazahstan. Ea fusese amestecată printre mai multe vehicule blindate livrate Iranului de către Rusia. Totul sosise cu transsiberianul până la Omsk, unde toţi vameşii erau cumpăraţi.

Mustafa Najar apăsă pe butonul interfonului.

– Adu-mi dosarul generalului Cyrus Khosrodad şi pe cel al lui Mehdi Ezazi, ordonă el.

Aceştia erau doi oameni pe care îi cunoştea foarte bine. Cyrus Khosrodad fusese un extraordinar luptător în războiul împotriva Irakului, iar Mehdi Ezazi făcea parte dintre „idioţii utili", adică dintre oamenii fostului regim care s-au alăturat Revoluţiei, aducându-i importante servicii.

Desigur, acesta din urmă era în mod regulat verificat de *Ettal'aat* atât în Iran, cât şi în străinătate, dar niciodată nu s-a aflat ceva în neregulă cu el. Bineînţeles, era un apropiat al clanului Rafsanjani, nu tocmai devotat regimului, dar aceasta nu era suficient pentru a face din el un suspect.

Un secretar aduse cele două dosare şi Mustafa Najar se cufundă în studierea lor.

O oră mai târziu, nu progresase deloc. Mehdi Ezazi şi generalul Cyrus Khosrodad se vedeau în mod regulat, pentru raţiuni profesionale, şi această vizită nu avea nimic suspect. În plus, generalul era un apropiat al preşedintelui Ahmadinejad. Cum să-ţi poţi imagina o trădare din partea lui?

Dar, pe de altă parte, Mustafa Najar nu putea crede că agentul său i-a dat o informaţie falsă.

O notă, în legătură cu Mehdi Ezazi, îi atrase privirea. Acesta avea o rezervare la un zbor cu Lufthansa pentru săptămâna viitoare, cu destinaţia Frankfurt. Avea, deci, timp să ancheteze discret, deoarece nu trebuia să-l alerteze.

Cât despre Cyrus Khosrodad, lucrurile erau diferite.

Nu ezită prea mult timp şi îl chemă pe şeful secţiei de intervenţii, Reza Zarkan.

– Găseşte-l pe generalul Cyrus Khosrodad, ordonă el, şi adu-l aici.

O să aibă timp să-l avertizeze pe preşedintele Ahmadinejad atunci când va şti mai multe. Dacă generalul avea ceva să-şi reproşeze, preşedintele nu-l va susţine şi asta va simplifica lucrurile.

*
* *

Generalul Cyrus Khosrodad ieşea din restaurantul Shamshiri, unde luase masa de prânz cu viceministrul de Interne, când zări, la ieşirea din restaurant, doi tineri bărboşi fără cravată, înfofoliţi în mantouri închise la culoare, stând în picioare alături de o maşină veche, Peugeot 206.

– Ia te uită, membri ai *Ettal'aat*! îşi spuse ofiţerul pasdaran, întrebându-se pe cine aşteptau. Nu aşteptă mult timp răspunsul la această întrebare, căci cei doi tineri l-au şi încadrat. Unul dintre ei spuse cu o voce calmă:

– *Haroye*[6] general Khosrodad?

[6] Domnul.

– *Baleh*[7].

– Sunteţi în stare de arest. Veniţi cu noi.

Rămase înţepenit locului. Blocat. Nu se discuta cu agenţii din *Ettal'aat*. Erau nişte roboţi foarte puternici, care ascultau ordinele.

– Bine, zise el, vă urmez cu maşina mea. Mergem la Mehran?

Acesta era locul unde se afla Cartierul General al *Ettal'aat*, în partea de sus a oraşului.

– *Nemiran*[8], spuse unul dintre cei doi tineri, fără să ridice vocea. Veniţi cu noi. Preveniţi-l pe şofer.

Din nou, era inutil să comenteze. Trei minute mai târziu, rulau pe Mahallati expressway, una dintre nenumăratele autostrăzi urbane din Teheran. Cu cele 12 milioane de locuitori, capitala devenise un infern pentru automobilişti, în ciuda căilor sale noi de circulaţie.

Douăzeci de minute mai târziu, generalul Cyrus Khosrodad trecea prin faţa portretelor uriaşe ale ayatollahilor Khomeini şi Khamenei, care împodobeau intrarea în Ministerul de Informaţii. Au mers pe nişte culoare sinistre, luminate cu neon, până la biroul lui Mustafa Najar. Acesta din urmă îl primi pe generalul Khosrodad aproape călduros, îmbrăţişându-l chiar după moda iraniană şi invitându-l să ia loc într-un fotoliu, în faţa biroului său. Prudent, preciză:

– Am vrut să vă văd cât mai repede ca să lămurim o problemă care mi-a fost semnalată.

---

[7] Da.

[8] Nicidecum.

– *Befar me*[9], spuse generalul Khosrodad, mai liniştit. Despre ce este vorba?

Mustafa Najar coborî vocea.

– Cred că Ghidul nostru Suprem v-a încredinţat, pentru începerea unor acţiuni ulterioare, un întreg material de import.

– Într-adevăr, confirmă ofiţerul pasdaran. Este o mare onoare pentru mine.

– Am aflat că aţi arătat acest material unui vizitator, recent....

Generalul Khosrodad simţi cum i se măreşte pulsul şi-i blestemă, în sinea lui, pe cei de la *Ettal'aat*. Cum de au aflat nemernicii ăştia? La bază nu erau decât pasdarani, care îi erau, în principiu, fideli. Simţi că nu putea să mintă.

– Este exact, recunoscu el. Am arătat acest material unui om demn de toată încrederea, pe care îl cunoaşteţi, cu siguranţă, *Haroye Doktor* Mehdi Ezazi. Ne aduce imense servicii şi am o încredere totală în el.

Mustafa Najar fu tranşant:

– De ce?

Generalul Khosrodad se simţi penibil când realiză că fusese vorba numai de un acces de orgoliu legitim. Se săturase să fie tot timpul cel care cere. Prezentându-i noua sa minune, el a vrut să-i arate lui Mehdi Ezazi că şi el poate să se descurce, că poate face rost de ceva extraordinar. Privirea pătrunzătoare a şefului Diviziei a 3-a rămase fixată

[9] Vă rog.

asupra lui şi generalul îşi dădu seama că-i va fi greu să explice acest impuls iraţional unui om tare ca piatra.

Încercă, totuşi.

Mustafa Najar îl lăsă să vorbească, după care îl străfulgeră, precum o săgeată a parţilor[10]:

– *Haroye* general Kohsrodad, ştiţi că vizitatorul dumneavoastră a fotografiat acest material ultrasecret? Fotografii care, dacă ar fi divulgate, ar pune capăt principalului nostru program de apărare?

Generalul Khosrodad avu impresia că se prăbuşeşte.

– Este imposibil! protestă el, am fost tot timpul împreună...

Mustafa Najar lovi dosarul aflat în faţa lui cu podul palmei:

– Este posibil! Am aici mărturia unuia dintre agenţii mei.

Generalul Khosrodad rămase fără grai. Era distrus. În faţa lui, patronul Diviziei a 3-a reluă cu un ton calm, aproape glumeţ:

– Trebuie să lămurim această problemă. În interesul dumneavoastră, *Haroye* general Khosrodad.

– Vă voi ajuta cu toate puterile mele să o faceţi! promise ofiţerul pasdaran.

– Contez pe asta, încheie Mustafa Najar. Veţi fi transferat la secţiunea 205 din închisoarea Evin, pentru un interogatoriu mai complet.

[10] Veche populaţie iraniană stabilită în vestul Asiei, unde a întemeiat un puternic stat sclavagist în secolul III î.Hr. *(n. trad.)*

Generalul Khosrodad rămase ţintuit pe scaunul său. Secţiunea 205 a sinistrei închisori Evin era aceea unde se interogau trădătorii. Rareori mai ieşeai teafăr de acolo, atunci când mai ieşeai... Cei doi tineri care l-au adus până aici apărură deodată, apucându-l, fiecare, de câte un braţ. El se lăsă dus, fără să opună rezistenţă. La ce bun? Tocmai căzuse în altă lume.

*

* *

Mehdi Ezazi privea pantele muntelui Darband acoperite cu zăpadă. În acest sfârşit de ianuarie, era un frig la Teheran de crăpau pietrele, iar drumurile care duceau la Chemiran şi Golestan erau pline de polei şi periculoase.

Exceptând serile, nu prea aveai mare lucru de făcut la Teheran. *Shoppingul* era redus la cea mai simplă expresie a lui, iar centrul oraşului era interzis maşinilor particulare.

Luă o smochină confiată pe care o lăsă să se topească în gură ca să înlăture gustul amar al cafelei turceşti. În seara aceasta, va rămâne acasă şi va privi un DVD.

Soneria telefonului mobil îi întrerupse mestecatul. Era gata să nu răspundă. Aparatul se afla departe de el şi, ca să-l ia, ar fi trebuit să se ridice de pe canapea... În final, se hotărî să răspundă.

Era o voce de femeie, aproape imperceptibilă, pe care, la început, nu o recunoscu.

– Minou la telefon, preciză femeia.

Soţia generalului Khosrodad.

Era mirat de acest apel, nu avusese niciodată nici cea mai mică relaţie amoroasă cu ea, şi întrebă pe un ton jovial:

– Cu ce vă pot ajuta?

Urmă o tăcere, apoi femeia spuse foarte repede:

– Cyrus nu s-a întors ieri. Nu mi-a dat nici telefon şi sunt îngrijorată. Aş vrea să ştiu dacă aveţi vreo veste de la el...

Mehdi avu impresia că toate arterele îi explodează dintr-odată. Reuşi, totuşi, să spună pe un ton aproape vesel, cu o voce practic normală, datorită unui efort supraomenesc:

– Probabil că a plecat în una din misiunile sale secrete. Nu este prevenit întotdeauna dinainte şi nu are dreptul să comunice cu nimeni.

Se întâmpla, uneori, ca generalul Khosrodad să meargă, în secret, în Irak.

– Asta trebuie să fie, spuse femeia. Sunt dezolată că v-am deranjat.

– *Befar me*[11] , răspunse, politicos, Mehdi Ezazi.

Simţi cum i se înmoaie picioarele şi se prăbuşi pe canapea. Dispariţia generalului Khosrodad nu putea să aibă decât o singură explicaţie: fusese arestat de *Ettal'aat*. Pentru ca o persoană ca el să fie pusă într-o astfel de situaţie, era nevoie de un motiv foarte serios. Mehdi Ezazi se revăzu în momentul în care fotografia racheta S-300. Cineva l-a observat şi l-a denunţat.

Copleşit, se duse la fereastră ca să inspecteze strada Doctor Bahonar. Era pustie. Dar asta nu

[11] Nicio problemă.

însemna nimic... Gândurile se învălmăşeau în capul său. Avea impresia că este o vulpe prinsă în capcană, în vizuina ei. Dacă Khosrodad fusese arestat, acelaşi lucru se va întâmpla şi cu el. Se gândi, imediat, la telefonul mobil. Dacă se vor găsi cele două fotografii ale rachetei S-300, va sfârşi spânzurat de un cârlig de măcelar, şi asta, în ipoteza cea mai bună...

Din fericire, avea trei telefoane mobile. Se întrebă dacă să-l arunce pe cel „bun" într-un canal. Dar dorinţa de câştig îl opri. Exista o şansă, minusculă, ca să scape, datorită serviciilor inestimabile pe care le aducea Iranului.

Dar s-ar putea să fie greu. Foarte greu.

Trebuia acum să rezolve ceea ce era cel mai urgent. O sună pe Azar Hanieh şi o găsi la coafor.

– Vrei să mergem să mâncăm la Shamshiri? propuse el.

Un restaurant nu tocmai rău, în centru.

– Pe vremea asta? protestă ea.

– Eşti deja în oraş....

– Bine, vino să mă iei de la coafor, la ora şapte.

Mehdi Ezazi avu impresia că i se luă o mare greutate de pe piept. Îi va încredinţa telefonul mobil amantei sale, până va vedea cum mai merg lucrurile.

Eliminând astfel un risc major.

*

* *

Discuţia dura de aproape două ore în biroul ministrului Informaţiilor. Acesta era prezent în persoană, ca şi generalul Manoucher Gorbanifar, care comanda corpul de armată al pasdaranilor. Era vorba

de o decizie importantă: puteau să-l lase pe Mehdi Ezazi să zboare la Frankfurt?

Generalul Manoucher Gorbanifar era pentru. El avea neapărată nevoie de ceea ce iranianul aducea în a sa „shopping list". În plus, subliniase că nu s-a putut dovedi nimic, niciodată, împotriva lui Mehdi Ezazi, ale cărui legături străine fuseseră, totuşi, cercetate în amănunţime în Germania.

Mustafa Najar era contra. După ce, trei zile, fusese spânzurat de braţe de tavanul unei celule, bătut cu „vână de bou" şi ars cu ţigara, generalul Khosrodad şi-a menţinut prima declaraţie: păcătuise din orgoliu şi nu-l văzuse pe vizitatorul său profitând de neatenţia sa ca să fotografieze racheta S-300. Făcuse, într-adevăr, o greşeală gravă, dar foarte clară.

Cazul lui Mehdi Ezazi era, însă, mai puţin clar. De ce făcuse aceste fotografii? Pentru ce erau ele destinate sau pentru cine? Păcătuise, şi el, din simplă curiozitate, sau era ceva mai îngrijorător?...

Mustafa Najar luă cuvântul ultimul. „Mollahul sângeros" vorbea cu o voce joasă, convingătoare, punctându-şi afirmaţiile cu gesturi mici şi seci.

– Nu-l putem lăsa pe Mehdi Ezazi să părăsească teritoriul ţării, afirmă el. A văzut racheta S-300. Dacă mărturia lui ajunge la un serviciu secret european sau american, lucrul acesta va declanşa un cataclism. Cei care ne procură acest armament vor turba de furie. Ei au cerut un secret absolut.

– Până la urmă tot se va afla, observă generalul Manoucher Gorbanifar.

– După, atunci când va fi prea târziu. Acum, vânzătorii noştri pot încă să-şi mai schimbe părerea.

Dacă acest individ este autorizat să iasă din Iran, eu sunt gata să-mi prezint demisia Ghidului nostru Suprem.

Un înger trecu prin geamurile murdare. Mollahul Mustafa Najar era unul dintre stâlpii Revoluţiei Islamice.

– Cum intenţionaţi să procedaţi? întrebă ministrul Informaţiilor, deja convins.

– Trebuie să plece la Frankfurt, săptămâna viitoare. Îl vom intercepta în ultimul moment, la aeroportul Mehrabad. În acest fel, nimeni nu va şti că a fost oprit. Se va crede că a plecat în Europa. Dacă are complici, ei nu se vor alarma...

– Bine, concluzionă ministrul. Voi semna ordinul de interpelare. Faceţi în aşa fel încât totul să se desfăşoare cât mai discret.

CAPITOLUL II

Konrad Weissel, responsabilul Secţiei a V-a a BND, însărcinată cu exploatarea „surselor", examina situaţia celor care se aflau sub jurisdicţia sa. El se ocupa de „sursele" din zona Orientului Mijlociu, din Liban până în Irak. În fiecare dimineaţă, sosind la Pullach, el făcea trecerea în revistă. Şi stabilea asupra căreia dintre aceste surse trebuia să vegheze.

Un nume îi sări imediat în ochi şi îl chemă pe adjunctul său, Horst Meier, însărcinat cu serviciul operaţional.

Horst Meier sosi în biroul său, zece minute mai târziu. În afara unui gust îngrozitor pentru cravate, acesta era un băiat încântător, cu părul blond despărţit în două de o cărare pe o parte, cu faţa parcă frecată cu piatră ponce şi serios ca un seminarist. Era de o meticulozitate bolnăvicioasă, caracteristică datorată, probabil, originilor sale prusace.

– *Herr* Meier, anunţă Konrad Weissel, examinând sosirile pe diferitele aeroporturi, am constatat că „sursa" noastră *Sindband* va ajunge peste patru zile la Frankfurt, venind de la Teheran. Va trebui să-l luăm în primire încă de la sosire, pentru a verifica dacă este urmărit sau nu.

Konrad Weissel întinse adjunctului său telegrama care preciza ora sosirii şi numărul zborului Lufthansa. În fiecare dimineaţă, BND primea lista

cu toate rezervările făcute pentru o săptămână, la zborurile care veneau sau plecau din Germania.

– *Zu Befehl*[1], Herr Weissel, răspunse Horst Meier, luând parcă, mental, poziţia de drepţi. Sunt consemne speciale?

– Nu. Trebuie numai să ne asigurăm că nu există „poluare" în jurul lui.

Adică nimeni dintr-un alt serviciu de informaţii, în cazul de faţă cel iranian, nu se interesa de această „sursă" preţioasă a BND. Această precauţie luată, ofiţerul de legătură al lui *Sindband* putea să-l contacteze fără a risca să se „prăjească".

După ce colaboratorul său plecă, Konrad Weissel îşi privi ceasul. Mai avea încă o oră de pierdut înainte de a pleca spre München, unde avea întâlnire la Vier Jahreszeiten Hotel[2].

Se întâlnea cu un membru al Mujahedinilor Poporului, mişcare iraniană de opoziţie faţă de regimul mollahilor, care pretindea că are informaţii preţioase să-i comunice. Konrad Weissel nu-şi făcea nicio iluzie. Mujahedinii Poporului erau susţinuţi de către CIA, şi acestei Agenţii îi dădeau ei rarele informaţii valabile aflate prin intermediul unei reţele pe cale de dispariţie. În orice caz, restaurantul marelui hotel din München era, de departe, superior cantinei din Pullach unde, pentru 14 euro, puteai obţine o hrană care-ţi amintea de anii negri ai războiului. Din fericire, *Sindband* se va întoarce. El aducea, întotdeauna, informaţii adevărate.

[1] La ordinele dumneavoastră.

[2] Hotelul celor patru anotimpuri.

Dările de seamă ale informaţiilor sale i-au adus lui Konrad Weissel, în mai multe rânduri, felicitările superiorilor săi.

*
* *

Mehdi Ezazi ridică, pentru a douăzecea oară în ziua aceea, perdeaua ferestrei care dădea în stradă. Deşi nu s-a întâmplat nimic îngrijorător de la întoarcerea sa de la baza pasdaranilor, avea totuşi senzaţia că o mână invizibilă îi comprima pieptul, în mod progresiv, până la sufocare.

Bineînţeles, nu a mai sunat-o pe soţia generalului Khosrodad şi nu avea nicio veste de la acesta din urmă. Continua să-şi ducă viaţa obişnuită, ieşind aproape în fiecare seară la prieteni pentru a se ameţi, întorcându-se, uneori, la ora două dimineaţa. A fost chiar oprit de o patrulă de *bassidji*[3], care l-au pus să sufle într-un etilotest, ca să-l verifice dacă nu a consumat alcool, practică interzisă de regimul la putere. Asta l-a costat 50 000 de riali. Din fericire, corupţia omniprezentă corecta, în parte, excesele represiunii.

Aceste divertismente nu reuşeau să-l facă să uite data fatidică a plecării pentru Frankfurt, care se apropia inexorabil. Dată cunoscută, cu siguranţă, de *Ettal'aat*, care controla toate plecările din Iran. Convingerea sa era deja formată: în acel moment, cel al plecării, zbirii Ministerului de Informaţii se vor manifesta. Adorau să se joace cu nervii victimelor lor.

Când se gândea la toate aceasta, pe Mehdi Ezazi îl trecea o transpiraţie rece. Cu siguranţă, ar.

[3] Miliţieni islamişti.

putea câştiga câteva zile amânându-şi plecarea, dar ar fi fost ca şi când s-ar fi dat înapoi ca să-şi ia avânt.

Se gândise la o altă modalitate de a părăsi Iranul, dar fără s-o găsească. Graniţele erau ermetice. I-ar fi trebuit complici, pe care nu-i avea... În plus, era cu siguranţă supravegheat, deci, dacă s-ar fi îndepărtat de Teheran, nu ar fi ajuns prea departe.

Desigur, putea să sune la ambasada Germaniei şi să ceară azil politic. Dar, chiar dacă era luat în evidenţă ca „sursă" a BND, diplomaţii germani de la Teheran nu erau la curent cu lucrul acesta şi risca să fie dat afară politicos... În plus, ambasada, ca toate celelalte, era în permanenţă supravegheată. Ar fi fost interceptat.

În mod excepţional, în această seară nu avea petrecere, aşa încât s-a hotărât să-şi acorde puţină destindere. Îşi turnă un pahar mare de Chivas Regal pe care-l bău, practic, dintr-o sorbitură, fără apă sau gheaţă. Apoi, luă două comprimate de Valium 50 şi merse să se întindă pe pat, fără ca măcar să se dezbrace. În timp ce aştepta ca efectul conjugat al alcoolului şi al calmantului să-l facă să adoarmă, mintea, eliberată parcă, îi oferi o soluţie.

Azar Hanieh!

Plecarea ei pentru Viena era programată cu 24 de ore înaintea plecării lui, în noaptea de miercuri spre joi. Dacă o conducea la aeroportul Mehrabad şi reuşea să găsească un loc în acelaşi avion, era salvat!

Evident, acest lucru presupunea să îndeplinească un anumit număr de condiţii. Mai întâi, să nu fie urmărit în permanenţă. Apoi, să fie loc în avion. Dar la clasa business erau, în mod frecvent, locuri.

Aflându-se în posesia unui paşaport iranian, nu avea nevoie de nicio formalitate ca să iasă din ţară.

Desigur, Azar Hanieh putea considera bizară această plecare precipitată. Aşa cum s-a mirat că i-a încredinţat telefonul lui mobil. Dar era o femeie de încredere, care ţinea la el şi care detesta regimul actual. În Iran, în anul 2009, atunci când un cetăţean se purta de o manieră ciudată, o făcea aproape întotdeauna pentru a scăpa de influenţa sufocantă a mollahilor. Şi, de obicei, nu se puneau întrebări....

Înainte de a avea timp să aprofundeze aceste semne de întrebare, adormi.

*

* *

Mustafa Najar ţinea să citească el însuşi dările de seamă în legătură cu supravegherea lui Mehdi Ezazi. Acesta nu era urmărit în permanenţă pentru că nu trebuia alertat, ci, mai degrabă, prin sondaj. În orice caz, data plecării lui se apropia şi era simplu să fie „cules" la Mehrabad, când va avea deja tichetul de îmbarcare în mână.

La ultimul control...

În acest timp, suspectul ducea o viaţă normală... În afara întâlnirilor de afaceri, în timpul cărora îşi luase comenzile de la toate ministerele interesate, frecventa mult petrecerile private, întorcându-se acasă foarte târziu. Într-o noapte chiar, când începuse să ningă din abundenţă, a rămas să doarmă la nişte prieteni.

Responsabilul Diviziei a 3-a nu-şi făcea griji. Atunci când va fi interogat, Mehdi Ezazi va avea de explicat şi cel mai mic gest al său.

Încă patru zile şi va sta în fotoliul de lemn, în faţa biroului lui Mustafa Najar, fotoliu care servea pentru „luarea de contact"...

*

* *

Mehdi Ezazi se trezi din somnul artificial la ora trei după-amiază. Mahmur, dar cu o idee fixă care strălucea ca un far în ceaţa creierului său.

Îi rămâneau două zile să se organizeze. După ce dădu pe gât trei cafele turceşti cumplit de amare, îşi pregăti planul de bătaie. De fapt, nu era mare lucru de făcut, totul se baza pe factorul surpriză. Trebuia, mai ales, să nu o pună în gardă pe Azar Hanieh, nici măcar verbal. Să facă în aşa fel încât să fie la ea în seara plecării, ca s-o anunţe în ultimul moment că-şi schimbase planurile.

Şi trebuia, mai ales, să nu fie urmărit. Aceasta era o problemă vitală.

Îşi consultă agenda şi descoperi că, în seara plecării lui Azar, era invitat la o petrecere la unul dintre prietenii săi, Bijan Abidar, vechi susţinător al şahului, împăcat cu regimul mollahilor. El avea o minunată casă veche în cartierul Tajrigh. La el acasă, petrecerile durau, adesea, până în zori. Dacă agenţii *Ettal'aat* îl urmăreau până acolo, exista o şansă rezonabilă ca ei să nu rămână la pândă toată noaptea, ştiind unde se afla.

Trebuia, de asemenea, să se prezinte la aeroport cu o valiză, ca să nu trezească bănuieli. Găsi imediat o soluţie pentru această chestiune: Azar avea întotdeauna un excedent de bagaje, deci, va „adopta" una dintre valizele ei.

Cărţile de credit nu funcţionau în Iran, trebuia să-şi plătească biletul cash, dar acest lucru nu era o problemă. Avea întotdeauna într-un seif echivalentul a 10 000 de dolari, în euro, dolari sau riali. Acum, nu-i mai rămânea decât să numere orele. Şi să se roage.

*
* *

Azar Hanieh îşi pregătea lucrurile pentru lunga şedere la Viena.

Îşi trie cu grijă rochiile pe care dorea să le ia. Foarte cochetă, îi plăcea mult să seducă şi, cu cât înainta în vârstă, cu atât mai multă grijă avea, aproape maniacă, de a fi întotdeauna foarte elegantă.

Şi sexy.

Ca o rochie să-ţi stea bine, considera ea, trebuia să trezească unui bărbat dorinţa imperioasă de a face dragoste cu femeia care o purta. Drept urmare, colecţiona materiale uşoare, suple, care se mulau şi care puteau fi şifonate sau înlăturate fără dificultate. Apucă mai multe obiecte de lenjerie şi începu să le pună într-o valiză în care abia încăpeau. Nu se sătura niciodată să-şi reînnoiască aceste articole. Una dintre marile ei plăceri era aceea de a se pregăti pentru un viol consimţit. Eveniment de care nu va duce lipsă la Viena.

Azar Hanieh avea aici un amant, Franz Mühl, un tânăr bancher, cu zece ani mai mic decât ea, îndrăgostit nebuneşte şi care-şi petrecea viaţa trimiţându-i texte înflăcărate în care detalia ceea ce o să-i facă.

Promisese să vină să o aştepte la aeroportul Schwechat şi, numai la gândul că-i va simţi mâinile mari strecurându-i-se sub rochie, Azar Hanieh se şi excită.

Închise valiza cu lenjerie şi începu să transfere conţinutul poşetei pe care o folosea de obicei, într-una mai mare. În dezordinea obişnuită, văzu, deodată, telefonul mobil încredinţat de Mehdi Ezazi. Va trebui să i-l dea înapoi. Până atunci, îl puse în poşeta cea nouă.

Îl va vedea, cu siguranţă, pe amantul său ocazional, înainte de plecare.

*
* *

Mehdi Ezazi se strecură la volanul maşinii sale şi urcă rampa garajului subteran. Strada Doctor Bahonar era încă plină de zăpadă şi maşinile treceau rar. Coti la dreapta, coborând către centru. În câteva ore, îşi va cunoaşte soarta. Era ora nouă seara şi zborul spre Viena pleca la ora unu şi jumătate dimineaţa. Era îmbrăcat ca de obicei, îşi luase paşaportul şi toţi banii pe care-i avea în seif.

În timp ce rula spre autostrada Sadr, era atât de încordat, încât avea impresia că intestinele i se încolăceau în jurul coloanei vertebrale şi că-l sufocau. A fost pe punctul de a rata intersecţia cu strada Soleymanzadeh dar, până la urmă, parcă în faţa portalului negru al vilei prietenului său, Bijan. Primii invitaţi erau grupaţi în livingroom, unde o femeie în vârstă, cu capul acoperit cu un *hijab* negru, oferea, în linişte, un platou pe care erau puse sandviciuri cu caviar Beluga, cu scânteieri sidefii.

O raritate la Teheran, în anul 2009, dar Bijan avea mulţi prieteni. Mehdi Ezazi înghiţi câteva sandviciuri, goli dintr-o sorbitură un pahar cu vodcă şi încercă să-şi limpezească mintea. Trebuia să reziste două ore. Muzica deja cânta. Femeile frumoase

soseau în grupuri, dar el nu le vedea. În plus, şi-a jurat să nu bea prea mult, pentru ca să-şi păstreze toată luciditatea. Va avea nevoie de sânge rece pentru a înfrunta stresul plecării.

*
* *

Kaveh şi Safir, cei doi agenţi ai *Ettal'aat* însărcinaţi cu supravegherea lui Mehdi Ezazi, tremurau în Peykanul de serviciu. Încălzirea era defectă şi afară erau minus 5 grade. În seara aceea, rolul lor consta numai în verificarea prezenţei lui Mehdi Ezazi la prietenul său, Bijan Abidar.

Telefoanele „suspectului" erau ascultate în permanenţă, deci era uşor de prevăzut programul său. Seara aceasta nu avea nimic excepţional. „Ţinta" lor ieşea mult. Kaveh îşi aprinse o ţigară şi mormăi:

– O să crăpăm de frig aici! Am să întreb dacă putem pleca. Dacă rămânem până la ora două dimineaţa, vom fi morţi atunci când el va pleca...

– Încearcă, fu de acord Safir.

Kaveh Tadjeh sună la controlorul operaţiunii, cel care coordona diferitele echipe însărcinate cu supravegherea lui Mehdi Ezazi, vreo 20 de oameni, cu totul. Din fericire, controlorul de serviciu era un prieten de-al lui. Kaveh îşi pledă cauza clănţănind din dinţi. Explicându-i că vor îngheţa pe loc, el reuşi să-l convingă pe controlor, care sfârşi prin a ceda.

– Bine, dar veţi specifica în raportul vostru că aţi plecat la miezul nopţii. Trebuie să facem o treabă serioasă.

Nebun de bucurie, Kaveh Tadjeh închise telefonul şi se întoarse spre Safir.

– Gata. Plecăm.

Cinci minute mai târziu, rulau pe autostrada Sadr. Cu conştiinţa împăcată.

*

* *

Mehdi Ezazi reuşi să-l smulgă pe Bijan, în toiul unei conversaţii, de lângă o tânără îmbrăcată cu o rochie atât de mulată, încât parcă era pictată pe ea, şi încălţată cu cizme cu toc înalt, cu o privire înflăcărată şi cu o gură care parcă se oferea în permanenţă.

– Poţi să-mi împrumuţi maşina şi şoferul tău pentru o oră? întrebă el. Trebuie să merg la Azar, să-i spun „la revedere", pentru că pleacă în noaptea asta în Europa.

– *Baleh, baleh*, acceptă imediat Bijan, care voia să-şi continue flirtul. Spune-i lui Parviz că sunt de acord.

Şi, grăbit, îi întoarse deja spatele.

Parviz, şoferul, bea ceai în bucătărie. Mehdi Ezazi îi explică ce doreşte de la el.

– Ştii casa lui Azar Hanieh. Nu este departe. Aş vrea să mă duci până acolo.

Parviz ştia unde este. S-au dus împreună în garajul interior, apoi plecară imediat. Mehdi inspectă rapid strada pustie, gâtuit de emoţie. Nu se vedea nimic, nicio maşină, niciun pieton. Rămase tăcut până la casa lui Azar Hanieh, coborî şi îi dădu drumul lui Parviz. Indiferent care va fi situaţia, nu va mai avea nevoie de el.

Samira, bona *hazara*[4] care-l cunoştea bine, îi deschise uşa.

[4] Minoritate şiită din Afganistan.

– *Ghanomeh* Azar este în camera ei, spuse ea. Îşi termină bagajele. Mă duc să o anunţ.

– Mă duc eu, spuse Mehdi.

Urcă la primul etaj. Uşa camerei era deschisă şi o văzu pe Azar Hanieh luptându-se cu o enormă valiză, pe care nu reuşea să o închidă.

– Ia te uită! Ajută-mă! îi ceru ea.

Mehdi Ezazi apăsă cu toată puterea, iar Azar reuşi să închidă valiza. Ridicându-se, îl privi cu un zâmbet încântat.

– Ai venit să-mi spui „la revedere", drăguţ din partea ta....

– Nu, o corectă Mehdi, am venit să te însoţesc.

Zâmbetul lui Azar se accentuă.

– Până la aeroport?! Dar am şoferul care mă va conduce. Şi apoi, zborurile au întotdeauna întârziere.

– Nu m-ai înţeles, o corectă, din nou, Mehdi Ezazi. Te însoţesc până la Viena.

De această dată, figura lui Azar încremeni. Oare Mehdi îi va face o scenă de gelozie? Nu avea deloc chef ca el să-l întâlnească pe amantul ei vienez.

– Glumeşti?

– Nu, îi explică Mehdi Ezazi. Am primit un telefon din Germania, în dimineaţa asta. Trebuie să fiu acolo mâine şi nu este niciun zbor în această seară. Aşa că voi lua de la Viena o legătură spre Frankfurt.

Liniştită în legătură cu intenţiile lui, Azar Hanieh se destinse.

– Nu ai bagaje, remarcă ea.

– Ştii că am tot ce-mi trebuie la Frankfurt. Şi apoi, în felul ăsta, voi putea înregistra unul sau două din bagajele tale. Câte ai?

– Cinci, mărturisi femeia. Bine, continuă ea, puţin mirată totuşi, plecăm într-o jumătate de oră. Am sunat la aeroport şi am aflat că avionul nu are întârziere. Eşti sigur că găseşti loc?

– Nu, răspunse el, dar la business sunt întotdeauna locuri. În cel mai rău caz, te voi lăsa să pleci singură....

*

* *

Şoferul întoarse în jurul pieţei Azadi şi o luă pe bulevardul Engelab, care ducea la Mehrabad. Încă trei kilometri până la aeroport. Mehdi Ezazi avea un nod aşa de strâns în gât, că nu putea scoate niciun cuvânt.

Se opriră la punctul de control care permitea accesul în aeroport şi şoferul arătă poliţistului biletul lui Azar Hanieh. Acesta le făcu semn să treacă.

Un obstacol depăşit. Pentru orice eventualitate, Mehdi luase biletul său pentru Frankfurt.

Cinci minute mai târziu, se opriră în faţa aerogării. În partea stângă erau sosirile, în partea dreaptă plecările, cu două uşi separate, una pentru femei, alta pentru bărbaţi. Cu hotărâre, Mehdi Ezazi apucă două valize şi-i spuse lui Azar:

– Pe curând!

Un poliţist îi controlă pe noii veniţi. Mehdi Ezazi îi arătă biletul pentru Frankfurt şi acesta, fără să-l verifice, îi făcu semn să treacă. Ajunse la una dintre cozile care se aflau în faţa tunelurilor şi a porţilor magnetice care permiteau accesul în holul de plecare, cu senzaţia că o să-i sară inima din piept. Azar trecuse deja de acest baraj şi stătea la coadă în faţa ghişeului de înregistrare al companiei Iranair.

Mehdi privi în jurul lui. Câteva uniforme şi, de asemenea, câţiva civili. Poliţişti. Ar fi dorit atât de mult să fie invizibil... În sfârşit, puse cele două valize pe un cărucior. Hamalul îl întrebă:

– Ce companie?

– Aşteaptă-mă aici, îi spuse Mehdi Ezazi, dându-i două bancnote verzi de zece mii de riali.

Se repezi în direcţia ghişeelor de înregistrare şi o întâlni pe Azar, care se înregistra.

– Unde este supervizorul? întrebă el o angajată cu capul acoperit[1]. Vreau să plec cu prietena mea, dar nu am rezervare. Mai este vreun loc?

Niciodată nu se rugase, în gând, cu mai multă fervoare. Tânăra cu capul acoperit îşi privi calculatorul şi spuse:

– Trei locuri la clasa business, dar trebuie să vorbiţi cu supervizorul.

Îi arătă un bărbat cu mustaţă, care stătea în stânga, citind ziarul, şi părea destul de moleşit.

Mehdi Ezazi se apropie de el, cu un zâmbet plin de umilinţă, şi se aplecă peste tejghea.

– *Haroye* Mozafarian?

Numele era înscris pe un ecuson lipit de uniformă. Supervizorul ridică un ochi curios şi neîncrezător. În mod normal, oamenii care veneau să-l vadă nu-i provocau decât necazuri.

– *Baleh*, îi răspunse cu o voce cavernoasă.

Mehdi Ezazi se aplecă şi mai mult peste tejghea şi spuse:

[5] Cu capul acoperit cu un *hijab*.

– Aş dori să plec împreună cu prietena mea, *ghanomeh* Azar Hanieh, dar nu am rezervare... Am primit în această seară un telefon din Europa. Iată paşaportul meu.

Puse paşaportul pe o măsuţă, în spatele tejghelei, şi se retrase puţin, pentru ca, răsfoindu-l, supervizorul să găsească bancnota de o sută de dolari strecurată înăuntru şi să o poată lua, în mod discret.

Mehdi Ezazi aşteptă, încremenit, cu un zâmbet crispat pe faţă. Cu o voce indiferentă, supervizorul îi spuse:

– Aşteptaţi, să văd dacă este vreun loc.

Se duse la ghişeul unde încă se afla Azar, schimbă câteva cuvinte cu angajata de acolo şi reveni.

– Mai este este încă un loc, anunţă el. Costă 25 000 de tomani.

– Plătesc în dolari, preciză imediat Mehdi Ezazi.

Scoase bancnotele şi numără suma aproximativă, lasă în plus şi începu, din nou, să se roage. Azar Hanieh dispăruse spre punctul de control pentru imigrare. Mehdi Ezazi îşi spuse că nu va uita niciodată aceste minute. La celălalt capăt al tejghelei, supervizorul discuta cu o funcţionară de la înregistrări. Când Mehdi îl văzu revenind cu un tichet de îmbarcare şi cu câteva bancnote în mână, îi veni să urle de bucurie.

– Iată, spuse supervizorul, biletul dumneavoastră şi tichetul de îmbarcare. Am putut să vă aşez alături de prietena cu care aţi venit. Poftim şi restul.

Mehdi Ezazi luă biletul şi tichetul, dar lăsă cei 70 de dolari. Impresionat de acest gest, supervizorul întrebă:

– Unde vă sunt bagajele?

– Acolo.

Mehdi Ezazi făcu semn hamalului şi se îndreptă spre ghişeul de înregistrare. Şi acolo era coadă. În jur, nu se vedea nicio persoană dubioasă. Erau numai angajatele cu capul acoperit, de la ghişeele de imigrare, în cabinele lor de sticlă. Şi totuşi, din nou, Mehdi Ezazi îşi simţi coloana vertebrală cum se topeşte. Fiecare poliţistă avea un calculator. Era suficient ca numele lui să fie înscris acolo, cu interdicţia de a părăsi teritoriul ţării, pentru ca visul şi speranţa lui să se destrame. Cu o mână transpirată, împinse paşaportul şi tichetul de îmbarcare pe măsuţă.

Îşi spuse că ar mai avea timp să fugă. Dar unde s-ar putea duce?

Era într-o stare greu de descris atunci când poliţista îi dădu înapoi documentele, fără ca măcar să-l privească. Trecu de poartă, ca un automat. Era, în sfârşit, în sala plecărilor. Aici, o întâlni pe Azar Hanieh care căsca de-şi rupea fălcile.

– Abia aştept să fim în avion ca să dorm, oftă ea.

– Şi eu, spuse Mehdi.

Continuă să-şi examineze vecinii. Ştia că listele cu numele pasagerilor nu erau transmise decât în dimineaţa următoare la *Ettal'aat*.

Când difuzorul anunţă îmbarcarea, sări de pe scaun ca şi când ar fi fost muşcat de un şarpe.

– Poarta 4, anunţă o voce cavernoasă în limbile farsi, engleză şi germană.

În faţa porţii 4 mai era încă o uşă magnetică, iar în spatele acesteia un civil, pentru un ultim control al paşapoartelor. Mehdi Ezazi îşi spuse că, poate, tocmai acolo îl aşteptau. După ce trecu de poartă, întinse paşaportul, cu ochii plecaţi. Nu trebuia, mai ales, să atragă atenţia.

Controlul dură câteva secunde, şi Mehdi Ezazi se trezi alergând aproape pe rampa care ducea la parter. Aici, aştepta autobuzul care trebuia să ducă pasagerii la vechiul avion Boeing 747 al companiei Iranair.

Abia în autobuz începu să se destindă puţin. Azar se instalase deja în faţă. Se aşeză alături de ea şi, surescitat, trimise un mesaj pe telefonul mobil, anunţând schimbarea de itinerar şi cerând să-i fie trimis cineva care să-l aştepte la aeroportul din Viena. De acolo, ar putea merge direct, pe şosea, la Pullach, ca să arate fotografia rachetei S-300. Trimise apoi mesajul la numărul care îi servea drept contact cu BND.

Membrii Serviciului de Informaţii German vor fi mulţumiţi să-l vadă.

Puţin mai târziu, în timp ce Boeingul lua viteză, îşi spuse că, probabil, nu va mai pune niciodată piciorul în Iran.

CAPITOLUL III

Bijan Abidar auzi, în sfârşit, ciocăniturile în uşa camerei sale, care erau din ce în ce mai puternice. Zăpăcit şi furios, îşi privi ceasul: opt şi zece minute. Se culcase la ora patru dimineaţă, după un agreabil intermezzo sexual cu una dintre tinerele sale invitate.

– Ce se întâmplă? strigă el.

– *Haroye Doktor* Bijan, vă caută nişte oameni. Sunt foarte insistenţi, răspunse vocea guvernantei, Tania.

La acea oră, nu putea să fie decât un singur lucru... Intrigat, dar nu chiar neliniştit, îşi puse halatul şi traversă casa. Doi bărbaţi tineri, bărboşi, slabi, înfăşuraţi în mantouri de culoare închisă, se aflau la intrare.

Unul dintre ei, după o plecăciune servilă – aşa erau ordinele – i se adresă lui Bijan Abidar cu o voce prudentă, aproape implorându-l:

– Suntem de la Ministerul de Informaţii şi căutăm o persoană dispărută de ieri, doctorul Mehdi Ezazi. Maşina lui este parcată în faţa casei dumneavoastră. Se află aici?

Bijan Abidar îşi reţinu întrebările care-i veneau pe buze. Toate astea nu miroseau a bine.

– Nu, răspunse el. A venit la petrecerea mea de ieri seară şi a plecat către ora unsprezece, cu şoferul meu şi cu maşina mea.

Poliţistul protestă:

– De ce? O avea pe a lui.

– Habar n-am, mărturisi Bijan Abidar. Mi-a spus, pur şi simplu, că vrea să-i spună „la revedere" uneia dintre prietenele noastre care pleca în Europa în cursul nopţii. Nu l-am mai văzut de atunci şi nu mi-am făcut nicio problemă.

– Putem să-l interogăm pe şoferul dumneavoastră? întrebă imediat unul dintre poliţişti.

– Desigur.

Se întoarse şi spuse:

– Tania, spune-i lui Parviz să vină.

Parviz apăru câteva momente mai târziu şi răspunse întrebărilor celor doi membri ai *Ettal'aat*, dând chiar adresa unde îl dusese pe Mehdi Ezazi.

Cinci minute mai târziu, cei doi se retrăgeau cu multe plecăciuni. Respectau ordinele.

*

* *

Heinz Lutz, aşezat pe locul mortului în maşina Audi 800 şi prins de scaun cu centura, ca un pilot de încercare, nu-şi putea lua privirea de la parbriz.

Era mort de frică.

Trebuie spus că vizibilitatea se micşorase în mod periculos de când intraseră într-o zonă cu ceaţă, chiar după trecerea graniţei austro-germane. Deja, de la München, timpul era îngrozitor, fapt ce provocase închiderea aeroportului până la noi ordine. De aceea a fost nevoie să recurgă la această călătorie cu maşina. Din noaptea precedentă, totul se petrecea în contratimp. Mai întâi, ofiţerul de gardă al BND ridicase cu întârziere cutia telefonică ce

servea drept receptacul pentru mesajele „surselor" Secţiei a V-a.

Mesajul lui *Sindband*, anunţându-şi sosirea prematură la Viena, în Austria, în loc să meargă la Frankfurt, i-a fost transmis „contactului" său, Heinz Lutz, abia la ora şase dimineaţa.

Până s-au organizat toate lucrurile, acesta nu a putut să plece la drum decât la ora opt şi jumătate. A 21, autostrada care ducea spre Salzburg, era aproape goală, ceee ce nu era de mirare având în vedere starea vremii, şi şoferul lui Heinz Lutz a putut să meargă repede. După aceea însă, au început să se târască abia cu 60 de kilometri pe oră, şi chiar şi aceasta era o viteză prea mare... Heinz Lutz se ghemui pe scaun şi gemu:

– *Langsam, Hermann, langsam!*[1]

Tocmai apăruseră în faţa lor două pete mari, roşii, străpungând ceaţa: erau farurile din spate ale unui camion, care se târa şi el.

– O să ajungem în curând la intersecţia cu E 14, anunţă Hermann Schwenker după ce încetini.

E 14, autostrada spre Linz şi Viena. Heinz Lutz îşi privi ceasul. Dacă totul se desfăşura fără probleme deosebite, vor fi la Viena în trei ore, la timp pentru sosirea zborului companiei Iranair. Apoi, nu mai trebuia decât să se întoarcă, pentru a pune „sursa" la adăpost, în Germania.

Heinz Lutz luă harta pusă pe podeaua maşinii şi încercă să găsească un punct de reper. Mergeau, practic, în fundul marelui camion cu remorcă pe

[1] Încet.

care Hermann Schwenker nu îndrăznea să-l depăşească. Deodată, Heinz Lutz scoase un strigăt:

– Acolo este!

Camionul le ascunsese intrarea pe breteaua care ducea la E 14. Hermann Schwenker frână şi farurile roşii ale camionului din faţă fură înghiţite de ceaţă.

Şoferul tocmai băga în marşarier, când se auzi un urlet puternic de claxon. Patru secunde mai târziu, Audi zbura, împins înainte, precum o bilă de biliard, de cele 30 de tone ale unei uriaşe basculante semiremorcă, al cărei şofer îi văzuse prea târziu. Maşina făcu o întoarcere de 180 de grade, sări peste bariera de securitate, se răsturnă şi căzu în şanţ.

*

* *

Mustafa Najar era într-o stare de furie de nedescris. După interogatoriul lui Bijan Abidar, au putut reconstitui fuga lui Mehdi Ezazi. La aeroportul Mehradad au găsit urma îmbarcării sale şi, acum, Ezazi zbura spre Europa.

Având, evident, asupra lui fotografiile rachetei S-300.

Trebuia deci, cu orice preţ, să fie împiedicat să le dea sau să le arate cuiva. Un lucru şi mai grav: felul în care el îşi organizase plecarea lăsa să se bănuiască faptul că are legături cu un serviciu secret străin. Mustafa Najar încă nu ştia cum reuşise Mehdi Ezazi să afle că este bănuit. Ar fi dat oricât să-l aibă în faţa lui şi să-i spună tot ceea ce ştia. I-ar smulge pielea cu cleştele, aşa cum făcea în timpurile eroice ale Revoluţiei Islamice cu membrii SAVAK care nu voiau să coopereze. Dominându-şi furia, puse mâna pe telefon.

– Fă-mi legătura cu *Daftari Vigié*[2] la Viena, spuse el telefonistului. Vreau să vorbesc cu Mahmud Lak.

Daftari Vigié se ocupa cu toate misiunile „delicate" din străinătate, mai ales cu asasinarea opozanţilor. Una dintre echipele sale l-a lichidat, la Paris, pe Şapur Bakhtiar, fostul prim-ministru al şahului.

La Viena, ei dispuneau de un număr destul de mare de agenţi antrenaţi pentru a acţiona rapid.

Bineînţeles, apartamentul lui Mehdi Ezazi, ca şi birourile sale, fuseseră percheziţionate, la fel şi casa lui Azar Hanieh, fără niciun rezultat însă.

Telefonul sună pe linia directă.

– *Haroye Doktor Najar*?

Era Mahmud Lak. Această reacţie rapidă îl calmă puţin pe şeful Secţiei a 3-a. Era o linie protejată, care ajungea la ambasada Iranului din Viena, aflată pe Leopold Bernsteinstrasse. Putea să vorbească liber. După ce a făcut un rezumat al situaţiei, dădu ordinele.

– Mergeţi şi interceptaţi-l pe Mehdi Ezazi la aeroportul Schwechat. Dacă puteţi să-l luaţi cu voi, este perfect. Între timp, duceţi-l la ambasadă. Dacă opune rezistenţă, omorâţi-l şi, mai ales, perchiziţionaţi-l. Trebuie să recuperaţi telefonul mobil. Ţineţi-mă la curent.

*
* *

[2] Biroul Special.

Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, dormea, gol (îşi păstrase numai inelul cu sigiliu), întins pe burtă, într-un pat mare în mijlocul „camerei de dragoste" de la etajul întâi al castelului din Liezen. Acolo se retrăgea el împreună cu logodnica lui, Alexandra, pentru recreaţiile lor amoroase. În seara din ajun, după ce luaseră cina cu vreo zece prieteni, au urcat să termine o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne, înainte de a se consacra activităţii lor favorite. Nebunatic, Malko o legase pe logodnica sa de mâini şi de picioare, de cele patru colţuri ale patului cu baldachin, ca să poată, în linişte, să se bucure de ea.

În toate modurile.

Apoi, Alexandra a adormit pe loc, dezlegată, dar cu rochia şi ciorapii pe ea.

A durat ceva timp până când sunetul telefonului mobil să ajungă la creierul lui Malko. Pe bâjbâite, el întinse braţul şi reuşi să apuce aparatul din buzunarul hainei făcută ghem pe mochetă.

– *Ja.*

– Malko?

– *Jawohl.*

– Aici, Mark. Mark Hopkins. Sper că nu te-am sculat din somn.

Şeful filialei CIA de la Viena.

Malko îşi plecă privirea spre ceasul său Breitling şi fu cât pe ce să închidă telefonul. Era ora opt şi treizeci şi şapte de minute...

– Nu, făceam jogging, spuse el, scrâşnind din dinţi. Ai o invitaţie urgentă să-mi transmiţi?

– Nu. Sunt dezolat, dar avem o problemă urgentă. Omologul meu de la BND tocmai m-a sunat, disperat.

Una dintre echipele lor, care mergea să recupereze o „sursă" de la aeroportul Schwechat, a avut un accident lângă Salzburg. Ne cer să-i înlocuim.

– N-au pe nimeni la Viena?

– Nu pe cine trebuie... Şi apoi, este vorba de un iranian care vine de la Teheran şi, după părerea lor, s-ar putea să debarce într-un mediu ostil...

Cu alte cuvinte, răufăcători puteau să-l aştepte ca să-l omoare. Încântătoare trezire. Malko căscă şi întrebă:

– La ce oră soseşte?

– Trebuie să fii acolo în două ore, cel mult...

Rapid, îi comunică numele şi semnalmentele „sursei" BND şi adăugă:

– Noi îl cunoaştem pe acest om...

– Ce trebuie să fac?

– Dacă nu te deranjează, du-l la Liezen. BND va trimite un elicopter să îl ia de îndată ce timpul o va permite. Vorbeşte perfect limba germană. Nu o să te deranjeze.

– Veniţi şi voi la Schwechat?

– Oh, nu! Austriecii ar putea interpreta lucrul acesta. Îl mai ai pe prietenul tău, Elko Krisantem? Ar fi o idee bună să-l iei la aeroport...

Malko se aşeză pe pat şi privi corpul Alexandrei desenat pe cearşaf. Simţi o poftă nebună de a-şi continua acţiunea din seara precedentă... Ar fi fost suficient să-i lege mâinile... Din păcate, avea un castel de întreţinut şi, ca în fiecare iarnă, facturile, una mai monstruoasă decât cealaltă, se acumulau pe biroul său. Fără susţinerea financiară a CIA, nu i-ar mai fi rămas altceva de făcut decât să dea foc castelului din Liezen...

De la telefonul fix, sună la bucătărie. Răspunse Elko Krisantem, fidelul său majordom.

– Elko, mergem la Schwechat, să aşteptăm pe cineva. Trebuie să plecăm peste o jumătate de oră. Vezi, să ai la tine şi cu ce să-i îndepărtăm pe eventualii răufăcători.

– *Keine Problem, Eure Hoheit*[3], îl asigură turcul.

Era încântat: tot ceea ce-i aducea aminte de vechea sa meserie de asasin îi încălzea sufletul... Malko mângâie, prin cearşaf, corpul Alexandrei şi se năpusti sub duş. Avea oroare să se trezească devreme.

*

* *

Mahmud Lak pătrunse în holul uriaş al aeroportului Schwechat, acolo unde aveau loc sosirile, urmat de doi dintre oamenii săi. Un al patrulea rămăsese la volanul maşinii cu care veniseră, o maşină normală, obişnuită, înregistrată pe numele unui negustor iranian, care părăsise Austria de mult timp. Agentul de la *Daftari Vigié* se repezi la tabloul de afişaj: în ciuda timpului urât, avionul de la Teheran sosea la ora prevăzută.

Adică, peste 25 de minute.

Profită de lucrul acesta pentru a face o recunoaştere a locurilor. Pasagerii soseau pe o uşă mare, care culisa şi care se deschidea automat. Câţiva poliţişti în uniformă verde patrulau în hol şi erau, cu siguranţă, şi alţii, în civil, dar nu făceau niciun control în această zonă deschisă publicului.

[3] Nicio problemă, Înălţimea Voastră.

Cei trei iranieni erau înarmaţi cu pistoale. Cel al lui Mahmud avea şi amortizor de zgomot.

Foarte repede, el înţelese că o răpire în această zonă plină de lume ar prezenta mari dificultăţi. Cu atât mai mult cu cât Mehdi Ezazi nu s-ar fi lăsat dus la abator fără să opună rezistenţă. Cea mai bună soluţie era, deci, să acţioneze foarte rapid, să-l doboare, să-l percheziţioneze şi să fugă. Trimise pe unul din oamenii săi să-l prevină pe cel care rămăsese în maşină să lase motorul pornit.

Şi acum, nu mai era nimic de făcut decât să aştepte.

*
* *

Câmpul înzăpezit, presărat cu imense centrale eoliene, defila sub aripile Boeingului 747 al companiei Iranair. Mehdi Ezazi reuşise, în sfârşit, să adoarmă puţin. Se întoarse spre Azar Hanieh.

– Vine cineva să te aştepte?

– Da, presupun. Şi pe tine?

– Da, în principiu.

Azar Hanieh începuse să se machieze, conturându-şi cu grijă gura cea frumoasă. Trebuia ca tânărul ei amant să o dorească imediat. Mehdi Ezazi tocmai voia să-i ceară să-i înapoieze telefonul mobil, când vocea stewardesei anunţă:

– Prindeţi-vă centurile. Aterizăm în câteva minute.

Clădirile aeroportului Schwechat erau învăluite în ceaţă, dar avionul cel mare ateriză uşor. Mehdi Ezazi ar fi fost în stare să-l sărute pe pilot. Încă nu-şi revenise complet, nu-i venea să creadă că a reuşit să fugă din Iran.

*
* *

Uşor adus de spate, Elko Krisantem stătea puţin mai retras faţă de Malko, ascunzând sub haina lui de piele un vechi pistol Parabellum Astra, bine fixat în curea. În buzunarul drept, se afla şnurul de piele cu care putea strangula un om în câteva secunde. În mâna stângă ţinea o pancartă pe care scrisese cu litere mari: Doctor Mehdi Ezazi.

Zborul de la Teheran venise de un sfert de oră şi primii pasageri începuseră să apară. Malko nu-şi lua ochii de la uşa care culisa. Şi el era înarmat. Avea pistolul său extraplat, de care nu se mai folosea prea mult din cauza porţilor magnetice. Dar aici, cel puţin, era la el acasă.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat singur, cu alură europeană. Malko se îndreptă spre el.

– Veniţi de la Teheran?

– *Jawohl*[4].

Deodată, auzi vocea lui Elko Krisantem spunând, în şoaptă, chiar în spatele lui:

– *Eure Hoheit*, sunt nişte indivizi care nu-mi plac deloc, în spatele nostru.

Malko se întoarse şi zări, amestecaţi în mulţimea destul de rară, trei tineri cu aspect oriental, neraşi, cu privirea rece, cu mâinile în buzunare, care, la rândul lor, supravegheau ieşirea. Mehdi Ezazi nu era aşteptat numai de prieteni.

---

[4] Da.

CAPITOLUL IV

Malko întinse mâna în direcţia lui Elko Krisantem.

– Dă-mi pancarta. Supraveghează-i.

Când se întoarse, uşa cea mare culisă din nou, lăsând să iasă mai mulţi pasageri. Printre ei, un cuplu format dintr-un bărbat înalt, cu fruntea lată, însoţit de o încântătoare brunetă foarte machiată, cu talia strânsă într-o curea lată, cu pantaloni care se mulau perfect şi cu cizme înalte.

Bărbatul împingea un cărucior cu cinci valize.

Malko ezită. Călătorul corespundea semnalmentelor date de BND, dar nu i se spusese nimic de vreo femeie. Pentru orice eventualitate, înaintă şi înălţă pancarta.

Imediat, văzu figura necunoscutului luminându-se. El schimbă câteva cuvinte cu femeia care-l însoţea, apoi se apropie de Malko.

– *Herr* Ezazi? întrebă îndată acesta din urmă.

– Da, eu sunt... Sunteţi....

– Vin din partea prietenilor germani, preciză Malko. Cel care trebuia să vină să vă aştepte, Heinz Lutz, a avut un accident de maşină.

Se opriră, lăsându-i pe ceilalţi pasageri să treacă pe lângă ei... Cei trei tineri mai închişi la culoare se retrăseseră şi îi fixau precum nişte ulii, dar erau

supravegheaţi de Elko Krisantem. Malko se apropie de Mehdi Ezazi.

– *Herr* Ezazi, am observat nişte indivizi care au venit, de asemenea, să vă „întâmpine". Iranieni, probabil. Nu ar trebui să stăm prea mult pe-aici.

Mehdi Ezazi îl privi, înnebunit.

– Sunteţi sigur?

– Aproape sigur. Aţi avut probleme la Teheran?

– Da, şopti iranianul. Ce putem face?

– Prietenii de la Pullach trebuie să vină să vă recupereze cu elicopterul, de îndată ce vremea va permite acest lucru. Până atunci, vom merge la mine acasă, la castelul Liezen, care se află la o oră distanţă de aici. Sunt încântat să vă ofer găzduirea mea. La mine veţi fi în siguranţă.

– *Gut, sehr gut*[1], bolborosi Mehdi Ezazi.

La rândul său, îi reperase şi el pe cei trei iranieni şi simţea că i se înmuiau picioarele. Îi era frică, în ciuda mulţimii care-i înconjura. Doi poliţişti, în uniformă, trecură încet pe lângă ei şi Malko profită de acest lucru.

– Să mergem, sugeră el.

Dar Mehdi Ezazi realiză că Azar Hanieh se oprise, de asemenea, şi vorbea la telefonul mobil, la câţiva metri de ei. Porni spre ea chiar în momentul în care femeia închise telefonul.

– Am să te las aici, începu el.

Azar Hanieh părea furioasă. Tocmai vorbise cu tânărul ei amant care-i spusese că era blocat, din

[1] Bine, foarte bine.

cauza vremii urâte, la Budapesta. Nu se putea întoarce decât seara sau a doua zi dimineaţă...

– Prietenii tăi mă pot duce şi pe mine? întrebă ea.

– Da, cred că da, spuse Mehdi Ezazi. Vino cu noi.

Împinse, din nou, căruciorul şi se îndreptă spre ieşire, încadrat de Malko şi de Elko Krisantem, fără să-i slăbească din ochi pe cei trei iranieni care-l aşteptau. Avea un gol în stomac de frică.

Unul dintre cei trei înaintă încet, cu mâinile în buzunare, şi Mehdi Ezazi se gândi că va muri.

*

* *

Mahmud Lak strânse patul pistolului aflat în buzunarul pardesiului atât de tare, încât îl durură încheieturile. Planul său iniţial, de a se apropia de Mehdi Ezazi, de a-i trage un glonţ în spate şi de a fugi după ce l-ar fi percheziţionat sumar, se năruise.

Cei doi bărbaţi care-l încadrau aveau aspectul unor profesionişti şi erau, cu siguranţă, înarmaţi. Îşi spuse că trebuie, totuşi, să asculte ordinele şi înainte. Cu atât mai rău dacă nu va avea timp să-l percheziţioneze... În momentul în care vru să scoată arma din buzunar, privirea i se încrucişă cu cea a bărbatului blond, care se afla la dreapta lui Mehdi Ezazi, şi realiză că acesta îl supraveghea, la rândul lui. Nu va avea nici măcar timpul să tragă.

Turbat de furie, se trase înapoi şi lăsă să treacă prin faţa lui micul grup. Când cei care-l formau trecură de uşa care dădea spre exterior, el făcu un pas în faţă. Mai avea încă timp să-i tragă un glonţ în spate lui Mehdi Ezazi.

Exact în aceeaşi secundă, al doilea bărbat, cel adus de spate şi cu părul cărunt, se întoarse brusc şi privirile li se încrucişară. Mahmud Lak întâlnise mulţi asasini în viaţa lui, aşa încât îi putea recunoaşte imediat... Îşi înfundă, adânc, arma în buzunar.

Într-adevăr, avea de-a face cu profesionişti.

*

* *

Afară, era un frig de crăpau pietrele. Malko se opri alături de doi poliţişti de pază lângă taxiuri şi-i spuse lui Elko Krisantem:

– Elko, du-te şi adu maşina.

Apoi, se întoarse văzându-i pe doi dintre cei trei iranieni la câţiva metri de ei. Mehdi Ezazi părea blocat. Privea fără încetare în jurul lui. Malko profită, pentru a se apropia de Azar Hanieh şi a se prezenta:

– Sunt prinţul Malko Linge, spuse el, şi sunt încântat să vă cunosc. Sunteţi încântătoare, în ciuda acestui frig.

Iraniana păru să aprecieze complimentul şi îi trimise lui Malko o privire înfocată.

– Mulţumesc. Mă numesc Azar Hanieh, spuse ea. Când mă voi odihni, mă voi simţi mai bine. A fost un zbor lung.

Jaguarul lui Malko ţâşni din parcare, făcu un ocol şi se opri practic în faţa celor doi poliţişti îmbrăcaţi în verde... Portbagajul maşinii se deschise.

– Urcaţi! îi ordonă Malko lui Mehdi Ezazi.

Iranianul se aşeză în spatele Jaguarului, urmat de Azar Hanieh, în timp ce Elko Krisantem punea valizele în portbagaj. Malko continua să scaneze cu privirea trotuarul. Nu mai era decât un iranian.

În sfârşit, Elko închise portbagajul şi se urcă în maşină. În timp ce se îndreptau spre ieşire, Azar Hanieh se aplecă în faţă şi întrebă cu voce dulce:

– Aţi putea să mă lăsaţi pe Karl-Renner Ring?

Malko vru să răspundă, când văzu, chiar în spatele lor, un Opel mare, roşu. Alături de şofer se afla bărbatul cu care îşi încrucişase privirea: iranianul venit, pe cât se pare, să-l asasineze pe Mehdi Ezazi.

Îi urmărea.

Se întoarse cu un zâmbet încurcat.

– Mă tem că nu, mărturisi el.

Azar Hanieh rămase mută de uimire. Deschise gura ca să dea o replică dură, când Opelul ajunse în dreptul Jaguarului. Malko simţi că pulsul i-o ia razna: geamul din stânga faţă al Opelului era lăsat în jos, în ciuda frigului. Era clar, ceilalţi îi vor ataca.

– Elko, strigă el, lasă geamul jos!

Mergeau deja pe AR 10 şi voiau să intre pe autostradă. Elko Krisantem îl ascultă şi un frig de gheaţă pătrunse în Jaguar. În spate, Azar Hanieh scoase un strigăt înspăimântat:

– Eşti nebun!

Malko nu răspunse. Cu mâna întinsă, ţinând ferm pistolul extraplat smuls de la centură, ţinti Opelul care mergea tot la nivelul lor. Ţeava armei sale se afla la câţiva centimetri de faţa lui Elko Krisantem.

Se auziră două mici zgomote surde, pasagerul din faţă al Opelului se prăbuşi cu capul înainte şi maşina dispăru, ca într-un joc video. Zgomotul celor doi cilindri de cartuş care au căzut pe parbriz a fost mai puternic decât împuşcăturile.

Malko se întoarse.

Opelul era oprit pe marginea drumului.

Îşi puse arma pe genunchi şi se întoarse spre spatele maşinii. Azar Hanieh arăta ca şi cum ar fi primit o lovitură în moalele capului. Malko îi adresă cel mai încântător zâmbet al său.

– Mi-e teamă că veţi fi obligată să-mi acceptaţi găzduirea pentru câteva ore! spuse el. Anumite persoane îi vor răul prietenului nostru. Dar, veţi vedea, castelul meu este foarte bine încălzit. De îndată ce lucrurile se vor aranja, vă voi conduce eu însumi la domiciliul dumneavoastră.

Azar Hanieh nu putea răspunde. Era şocată. Pentru prima oară vedea pe cineva omorând o altă persoană, la câţiva centimetri de ea. Nu înţelegea prea bine ce se petrecea, dar îşi explica acum plecarea precipitată a lui Mehdi Ezazi din Teheran. Nu ar fi crezut niciodată că acest om, atât de liniştit, ar putea fi amestecat în afaceri periculoase.

Deodată, privirea ei se opri pe ceafa bărbatului care tocmai trăsese, cu sânge rece, asupra unui om, şi simţi, spre marea ei ruşine, o căldură toridă invadându-i pântecele. Îşi strânse, convulsiv, coapsele, îşi muşcă buzele, dar nu reuşi să oprească orgasmul irezistibil. O linişte de mormânt domnea în Jaguar. Ajunseră pe autostrada A 4, mergând cu 130 de kilometri pe oră în mijlocul câmpului gol.

Malko se întoarse, dar nu mai văzu Opelul roşu.

*

* *

Mahmud Lak închise portbagajul Opelului unde pusese, împreună cu Cyrus Farzaneh, cadavrul adjunctului său. Acesta din urmă fusese trăsnit de

două gloanţe de calibru mic, care îi rămăseseră înfipte în craniu.

Agentul de la *Daftari Vigié* era cuprins de mânie, dar şi de teamă. Eşuase în misiunea încredinţată de Mustafa Najar. Mehdi Ezazi dispăruse cu secretul lui, protejat, cu siguranţă, de membrii unui serviciu secret occidental. Era foarte puţin important care: informaţiile importante se schimbau foarte repede.

Nu avea decât un singur element pentru a-l găsi: numărul maşinii care îl luase de la aeroport.

– Ne întoarcem la birou, spuse el.

*

* *

Jaguarul se opri în curtea castelului din Liezen şi Elko Krisantem se repezi să închidă poarta. Nu se ştie niciodată.

– Cred că aveţi nevoie să vă odihniţi, le spuse Malko celor doi iranieni. Elko Krisantem vă va conduce în camerele voastre. Apoi, vom putea lua prânzul. Vreţi bagajele?

– Eu nu am nimic, răspunse Mehdi Ezazi. Cât timp voi rămâne aici?

Malko îi arătă cerul acoperit.

– Atâta timp cât nu va putea ateriza niciun elicopter. Am să-i anunţ imediat pe prietenii germani. Vor lua măsurile necesare.

Azar Hanieh îi arătă lui Elko Krisantem două valize pe care acesta le luă ca să i le ducă în cameră. Trecând prin faţa lui Malko, ea îi adresă un zâmbet larg, însoţit de o privire tulbure, şi spuse încet:

– Adineauri, am simţit că mor de frică. Aţi tras, într-adevăr, în pasagerii acelei maşini?

– Dacă nu aş fi făcut-o, răspunse Malko, am fi fost probabil toţi morţi. Sunteţi iraniană, ştiţi ce înseamnă *Ettal'aat*...

– Dar dumneavoastră cine sunteţi?

El zâmbi.

– Eu sunt de partea cealaltă....

O privi urcând peronul, cu o uşoară legănare, poate involuntară, dar extrem de provocatoare.

Simţea încă furnicături în degete. Fără tirul său reflex, ar fi primit, probabil, un glonţ în cap. La rândul său, urcă peronul, se duse să-şi pună pistolul extraplat în bibliotecă şi îşi privi ceasul. Era ora unu şi zece. Nu-i era nici măcar foame.

Se întrebă dacă Alexandra mai dormea încă şi merse la primul etaj. O găsi luându-şi micul dejun, în rochia şifonată.

– Se pare că ai fost să aştepţi pe cineva la Schwechat?

– Da.

– Tot *spooks*[2] de-ai tăi?

El zâmbi.

– Nu, cei ai concurenţei. De altfel, am fost obligat să-i aduc aici. Un gentleman iranian încântător şi amica lui.

Alexandra se crispă.

– Iarăşi?

Nu păstrase o amintire prea bună despre iranieni. Malko ridică din umeri şi o linişti.

– Nu vor rămâne mult timp....

– Ce camere le-ai dat?

[2] Spioni.

– Pe cea albastră şi pe cea verde.

Alexandra lăsă jos cuţitul de unt.

– Două camere? De ce, dacă sunt un cuplu?

Privirea ei întunecată exprima toată neîncrederea din lume.

– Poate că nu sunt un cuplu adevărat, o corectă Malko.

Alexandra puse platoul jos, dădu cearşaful la o parte şi se ridică.

– Mă grăbesc să văd târfa pe care ai adus-o! şuieră ea. Iraniană sau nu, dacă se apropie de tine, îi smulg sânii.

Era reconfortant să constate că, după atâţia ani, era în continuare geloasă.

*

* *

Azar Hanieh întrerupse telefonul mobil după ce-i lăsase un mesaj dulce-acrişor amantului său vienez. Nu mai era nevoie să se grăbească să se întoarcă de la Budapesta, se afla în castelul unui bărbat absolut delicios...

Apoi, deschise prima dintre cele două valize, pe care nu le împacheta la întâmplare. Era cea care conţinea lenjeria.

Înainte de a-şi face duşul, alese cu grijă un neglijeu de un roşu viu, din satin, un sutien foarte decoltat, un portjartier şi un slip. Cu ciorapi fumurii, va fi superb. Ideea de a se afla într-un castel adevărat o excita teribil. Se vedea foarte bine violată într-o sală de arme, cu zidurile din piatră.

*

* *

Mahmud Lak citea cele două pagini ale biografiei expediate de Mustafa Najar, de la Teheran. Datorită descrierii pe care i-o făcuse, şeful de la *Ettal'aat* l-a identificat repede pe Malko Linge. Cel care, cu trei ani mai înainte, reuşise să pătrundă în Iran şi, mai ales, reuşise să plece de acolo... În biografie era trecută şi adresa, castelul Liezen, în Burgerland. Era chiar şi un plan cum să ajungi acolo!

Mahmud Lak avea încă în urechi ordinul şuierat de Mustafa Najar.

– Iei toţi oamenii de care dispui şi te duci acolo. Vreau să-l omori tu însuţi pe nenorocitul ăsta de Mehdi Ezazi, ca şi pe agentul CIA care ne-a făcut deja atâta rău. Este singurul mod în care te poţi revanşa.

Agentul de la *Daftari Vigié* ştia ce-i rămăsese de făcut. Alesese deja pumnalul cel lung cu care îl va omorî pe Mehdi Ezazi. Îl va înjunghia ca pe un porc.

Cât despre cel care-l adăpostea, va avea aceeaşi soartă.

CAPITOLUL V

Instalat într-un colţ al bibliotecii, Malko îi povestea lui Mark Hopkins, şeful filialei CIA din Viena, „recuperarea" agitată a lui Mehdi Ezazi la Schwechat, ca şi tot ceea ce urmase. Graţie telefonului codificat, putea să vorbească liber. Un calm absolut domnea în castel, prânzul fiind stabilit pentru o oră mai târziu.

– Acest iranian deţine un secret foarte important pentru ei, concluzionă, în final, americanul. Aşa se explică turul de forţă pe care l-au făcut....

– BND nu ţi-a spus nimic?

– Nu. Doar că are o *high value*[1] . Le place să-şi păstreze bine micile secrete. Având în vedere vremea, cred că elicopterul nu va putea veni decât mâine, în cel mai bun caz.

– Ce să fac cu el?

– Am primit ordin de la Langley să-l transferăm aici, la ambasadă, pe Boltzmanstrasse, unde va fi în siguranţă. Am să-ţi trimit până la sfârşitul zilei un vehicul blindat, cu trei *case officers*. Până atunci,

[1] Mare valoare.

ar fi bine dacă ai reuşi să-l tragi de limbă. De ce voiau iranienii să-l omoare?

– O să încerc, promise Malko. Mă grăbesc să scap de el. Ştii că nu-mi place prea mult să-mi amestec viaţa profesională cu existenţa mea „oficială".

– Ştiu asta, recunoscu Mark Hopkins, dar este un caz de forţă majoră. Dacă nu ai fi fost la Schwechat, acest iranian ar fi fost mort încă de la sosire. *Keep me posted*[2].

După ce a închis, Malko zări bătrânul Combi Volkswagen, care era bun la toate, intrând în curte şi pe Elko Krisantem ieşind din el. Turcul fusese, la ordinul său, să dea o raită prin împrejurimi, pentru a fi sigur că „răufăcătorii" nu erau prezenţi. Malko se îndreptă spre scară şi merse să bată la uşa camerei „albastre".

– *Herein*[3], strigă o voce în limba germană.

Mehdi Ezazi era aşezat pe pat, în cămaşă. Era vizibil că se răsese şi-şi făcuse duş. Ridică o privire chiorâşă spre Malko:

– Când voi putea să-mi continui călătoria? întrebă el într-o germană perfectă.

Niciun cuvânt de mulţumire. Vexat, Malko îşi permise să remarce:

– Fără intervenţia mea, călătoria s-ar fi terminat în momentul sosirii la aeroport. Acest comando se afla acolo ca să vă lichideze. Ştiţi despre cine este vorba?

---

[2] Ţine-mă la curent.

[3] Intră.

Mehdi Ezazi spuse cu o voce surdă:

– Agenţi ai *Ettal'aat*, cu siguranţă.

– De ce voiau să vă omoare?

Iranianul îl fixă îndelung pe Malko, cu privirea goală, şi întrebă:

– Aparţineţi BND-ului?

– Nu, mărturisi Malko, eu lucrez cu CIA. BND a cerut filialei din Viena să-i dea o mână de ajutor. Se pare că persoana care trebuia să vină să vă aştepte a avut un accident de maşină şi se află la spitalul din Linz.

Mehdi Ezazi dădu din cap.

– Înţeleg. Sunt dezolat, dar nu pot discuta despre problemele mele cu dumneavoastră, dacă nu aparţineţi BND-ului, vă daţi seama. Schiţă un zâmbet: am un fel de exclusivitate cu ei, *nicht war*[4]?

Malko nu insistă. Atitudinea iranianului era normală.

– În orice caz, continuă el, am vorbit la Viena. Filiala CIA vă va trimite o maşină blindată ca să vă ducă la ambasada americană, unde veţi rămâne până când prietenii germani vor veni să vă caute. Acolo, vă veţi bucura de o securitate totală.

– Mulţumesc, spuse iranianul, fără să arate nimic din sentimentele sale.

– Prânzul va fi servit peste trei sferturi de oră, anunţă Malko. Apoi, vă veţi putea odihni, în aşteptarea „transferului".

– *Vielen Dank*[5].

[4] Nu-i aşa?

[5] Mulţumesc mult.

– Apropo, continuă Malko, doriţi ca persoana care vă însoţeşte să vină, de asemenea, la ambasadă?

– Nu, nu, replică imediat Medhi Ezazi. Dacă puteţi să o conduceţi la ea acasă, la Viena, ar fi perfect.

– Voi avea grijă de asta, promise Malko.

*

* *

Heinz Lutz dormita pe patul său din Allgemeine Krankenhaus[6] din Linz, cufundat într-o moleşeală care cobora din aparatul de perfuzie. Cu clavicula sfărâmată, două coaste rupte, o fractură de femur deschisă şi mai multe contuzii. De fiecare dată când plămânii i se umflau ca să inspire, împingeau în coastele rupte, iar lui îi venea să urle de durere. Şoferul său, Hermann Schwenker, avea o comoţie cerebrală şi o fractură de bazin.

Soneria telefonului mobil, pus pe pat, îl făcu să tresară pe Heinz Lutz. Se simţea atât de obosit, încât era gata să nu răspundă. Dar simţul datoriei a fost mai puternic.

– *Grüss Gott, Herr Lutz*[7], se auzi vocea călduroasă a şefului său, Konrad Weissel. Voiam să aflu veşti de la tine.

– Nu sunt prea grozave, mărturisi „contactul" lui Mehdi Ezazi. Mi s-a spus că voi sta aici mai multe săptămâni.

---

[6] Spitalul general.

[7] Bună ziua, domnule Lutz.

– De îndată ce va fi posibil, o să te transferăm la München, promise agentul BND.

– Mulţumesc.

– Apropo, continuă Konrad Weissel, am veşti de la „clientul" tău. A sunat la BAM[8] şi apelul a fost dirijat la mine. I-am vorbit fără să-i spun cine sunt.

– Ce voia?

– Este foarte îngrijorat. Foarte tulburat. Mi-a spus că a făcut o descoperire de cea mai mare importanţă în timpul şederii la Teheran şi că-ţi rezervă exclusivitatea. De îndată ce va fi posibil, o să-ţi aducă la cunoştinţă tot ce a aflat.

– Este foarte fidel, sublinie Heinz Lutz.

După o scurtă tăcere, Konrad Weissel continuă, nu prea în largul său:

– Ştii, Herr Lutz, că, după accident, am fost obligat să fac apel la omologii noştri americani din Viena pentru a securiza sosirea lui *Sindband*. Şi foarte bine am făcut: iranienii îl aşteptau la Schwechat. Agenţii CIA au trebuit să facă uz de arme. Cu siguranţă, asta are legătură cu ceea ce a aflat el la Teheran.

– Este foarte probabil, spuse Heinz Lutz.

– Americanii mi-au spus că au intenţia să-l transfere pe *Sindband* la ambasada lor, până când va fi recuperat. Mărturisesc că nu prea îmi place chestia asta. Ei sunt, desigur, foarte curioşi. Nu ar trebui să...

Este adevărat că sunt aliaţi, dar nu toate secretele se împărtăşesc.

[8] Un fel de cutie de scrisori „moartă", la telefonul mobil.

– Ai dreptate, afirmă Heinz Lutz. Dar ce putem face?

– *Sindband* pare foarte dornic să te vadă cât mai repede. Am o idee. Ai putea să-l suni şi să-i propui să vină să te întâlnească direct la Linz.

– La spital?

Agentul BND zâmbi uşor.

– Numai pentru câteva ore. De îndată ce voi fi sigur că operaţiunea este în curs de desfăşurare, voi trimite de la München un vehicul blindat care să vină să-l recupereze de la Linz. Între timp, vei putea discuta cu el ca să afli de ce au încercat să-l elimine.

Heinz Lutz nu se gândi prea mult timp. Ideea că americanii ar putea să-i convingă „sursa" să facă mărturisiri îi dădea dureri de cap.

– Excelent, Herr Weissel, aprobă el, excelent. O să-l sun imediat.

– *Ganz gut*. Sfătuieşte-l să acţioneze discret faţă de gazda sa. Trebuie să menajăm susceptibilităţile.

– Aşa am să fac, promise Heinz Lutz.

Treizeci de secunde mai târziu, îl sună pe Mehdi Ezazi. Atunci când îi recunoscu vocea, iranianul nu mai putu de bucurie.

– Unde sunteţi? îl întrebă.

– La Linz, răspunse Heinz Lutz. Acolo unde veţi veni să ne întâlnim...

*

* *

Mahmud Lak se învârtea în cerc pe drumurile mici ale Burgenlandului, în jurul autostrăzii A 4, fiind uneori obligat să se întoarcă, atunci când

ajungea într-un impas: Ungaria se afla la numai câţiva kilometri şi multe drumuri se întrerupeau la frontieră. În consecinţă, iranienii luaseră două maşini, binocluri şi armament. De această dată, nici nu se punea problema unui eşec. Mahmud Lak localizase perfect amplasamentul castelului din Leizen, ca şi drumurile care duceau acolo. Unicul drum, de fapt. Planul său era simplu: de îndată ce se va lăsa seara, vor ataca şi-i vor omorî pe toţi cei care li se vor opune. Aparent, nu erau decât doi bărbaţi în castel. Uşor de neutralizat.

Între timp, trebuia supravegheat locul. Mahmud Lak postase la colţul unei păduri pe unul dintre oamenii săi cu un binoclu, pentru a putea zări poarta de la intrarea în castel. În acest fel, erau feriţi de surprize. Cele două maşini se aflau mult mai departe şi nu puteau fi văzute de la numeroasele ferestre ale castelului.

Agentul de la *Daftari Vigié* era nerăbdător să-şi înfigă pumnalul în pântecele lui Mehdi Ezazi, ca să-l facă să plătească pentru toate necazurile pe care i le pricinuise.

Cât despre agentul CIA, îl va înjunghia ca pe un porc.

*
* *

Prânzul se desfăşura într-o atmosferă glacială. Alexandra, rigidă, cu părul blond strâns într-o coadă, machiată sobru, avea un pulover de caşmir negru, pe care-l purta fără sutien, şi o fustă lungă, asortată cu cizmele. Evita, în mod ostentativ, s-o privească

pe Azar Hanieh, mult mai elegantă, într-o rochie Dior, foarte decoltată, din mătase imprimată, din care îi ieşeau picioarele lungi, cu ciorapi negri. Purta pantofi cu tocuri de 12 centimetri. O ţinută potrivită mai mult pentru oraş, decât pentru un ţinut rural. Intimidată, în mod vizibil, nu deschidea gura decât pentru a înghiţi bucăţile de *Tafelspitz*[9], pregătit de bătrâna Ilse. Un meniu simplu.

Malko încercă să destindă atmosfera.

– Vinul pe care-l bem provine de pe proprietatea contesei Alexandra, anunţă el.

– Delicios, aprobă Mehdi Ezazi, care părea foarte impresionat de frumuseţea logodnicei lui Malko.

– Faceţi, într-adevăr, vin? întrebă Azar Hanieh. Este minunat.

Germana vorbită cu accentul ei cântător părea o altă limbă, dar aceasta nu o îmblânzea pe Alexandra. Cu o privire care, în mod normal, ar fi trebuit s-o transforme pe iraniană într-o grămadă de cenuşă, ea preciză:

– Nu culeg eu însămi strugurii şi nu storc ciorchinii, dar am, într-adevăr, o exploatare viticolă.

În timp ce Malko se servea, ea spuse, fără să se adreseze nimănui în mod special şi cu un zâmbet îngheţat:

– Vom avea pentru mult timp plăcerea să vă avem printre noi?

Malko aproape că-i tăie vorba:

[9] Un fel de mâncare asemănător cu rasolul de vită.

– Vor veni să-l caute pe Herr Ezazi. Atunci când el va pleca, Elko o va conduce pe Frau Hanieh la Viena.

La aceste veşti bune, Alexandra se destinse în mod imperceptibil şi împinse scaunul.

– *Ganz gut* ! Mă duc să lucrez.

Ieşi din sufragerie, cu capul sus şi mijlocul cambrat, bocănind cu cizmele pe parchetul lucios, precum un grenadier prusac. Malko se gândi că va trebui să o facă să juiseze foarte bine, pentru a eclipsa acest acces de proastă dispoziţie.

– Putem bea cafeaua în bibliotecă, propuse el.

Mehdi Ezazi refuză cu un zâmbet politicos.

– Nu beau niciodată cafea. Mă duc, mai curând, să mă odihnesc.

În curte, pietrişul scrâşni. Alexandra demarase ca la cursa de 24 de ore de la Le Mans.

– Eu cred că o să vă însoţesc, se pisici Azar Hanieh.

*

* *

Femeia blondă a plecat, îl anunţă Kaveh, postat la trei sute de metri de castelul Liezen, pe Mahmud Lak.

– Foarte bine, continuă supravegherea, răspunse şeful comandoului.

Nu mâncase, murea de foame şi era într-o dispoziţie execrabilă. În plus, pentru a nu atrage atenţia, nu rămânea niciodată prea mult timp imobilizat în acelaşi loc şi trecea dintr-o parcare în alta.

*

* *

Azar Hanieh îşi desfăcu şi apoi îşi încrucişă picioarele, cu o mişcare lentă, calculată, provocând un uşor fâşâit al nailonului ciorapilor. Acest zgomot îl făcu pe Malko să simtă cum i se face pielea de găină. Întâlni privirea lui Azar, o privire acaparatoare, ca a unei fiare sălbatice, şi ceea ce citi în această privire îi dezlănţui un torent de adrenalină. Atmosfera din bibliotecă era atât de încărcată de erotism, încât se simţea parcă mirosul de spermă. Şi totuşi, Azar Hanieh stătea, foarte cuminte, aşezată pe marginea canapelei, cu o ceaşcă de cafea în echilibru în mâna stângă, fără să facă cel mai mic gest echivoc. Rochia îi cobora, sobru, până la jumătatea gambei. Dar fiecare celulă a corpului ei parcă urla „violează-mă"! Aşeză, cu graţie, ceaşca pe masă şi îi adresă lui Malko un zâmbet dezarmant. Acesta, cu privirea fixată pe decolteul adânc, care descoperea pielea albă ca laptele a celor doi sâni grei, tresări atunci când ea întrebă, cu o voce timidă:

– Înainte de a merge să-mi termin bagajele, pot să vă cer o favoare?

– Cu plăcere.

– Mi-ar plăcea să vizitez acest minunat castel. N-am fost niciodată într-un astfel de loc.

– De ce nu! acceptă Malko, flatat. Să mergem. Vom începe cu turnul de pază, partea cea mai veche. Vă rog, veniţi.

Ea îl urmă şi, după ce traversară un culoar lung, urcară pe o scară în formă de spirală, cu trepte din piatră, care permitea accesul în vârful turnului. Nu se auzea decât zgomotul tocurilor înalte ale lui Azar Hanieh pe pietre, însoţit de sunetul respiraţiei lor.

Când ajunseră în vârf, pe o platformă circulară, încadrată de lumina care pătrundea prin nişte orificii pătrate, deschise în cele patru puncte cardinale, Azar Hanieh se sprijini de zid, zâmbind.

– Este înalt! Sunt epuizată! Uitaţi-vă! Simţiţi?

Ea prinse palma lui Malko şi o puse pe sânul ei stâng, cu un gest neaşteptat şi îndrăzneţ. Prin mătasea rochiei, el simţi căldura cărnii tari şi vârful unui mamelon ridicat ca un creion mic. Erau aproape lipiţi unul de altul şi mirosul parfumului greu al femeii devenise atât de pătrunzător, încât Malko avu impresia că îi intra în piele. Timp de câteva momente, rămaseră în această poziţie. Puţin ridicoli. Azar Hanieh respira mai rapid, privirea îi era aproape fixă.

O dorinţă mai puternică decât orice alt sentiment îl cuprinse. Malko îşi strecură mâna între rochie şi piele, atinse mamelonul ridicat pe care-l mângâie, făcându-l să se întărească şi mai tare.

Azar avu un scurt frison. Mâna ei lăsă palma lui Malko, alunecă între corpurile lor şi se opri la şliţul pantalonilor. Căută, pe bâjbâite, fermoarul Éclair şi-l lasă, încet, în jos, apoi îşi băgă degetele direct în slip, unde sexul lui se mări cu toată viteza.

Apoi, îşi lipi buzele de cele ale lui Malko şi, foarte repede, îi vârî în gură o limbă fierbinte care se încolăci în jurul limbii lui.

Între timp, ea scoase din închisoarea slipului sexul lui Malko, dur acum precum coada unui târnăcop, şi îl mângâie cu blândeţe, sprijinită de pervazul de piatră al ferestrei pătrate. Malko abandonă mamelonul întărâtat şi-şi strecură mâna sub rochia de mătase, ridicându-i-o pe piciorul stâng. Îşi lăsă

degetele să-i alunece, mai întâi pe ciorap, apoi de-a lungul unei jartiere late. Azar Hanieh îl mângâia acum frenetic, în timp ce limba ei dansa un balet îndrăcit lângă cea a lui Malko. El îşi continuă explorarea, îşi trecu mâna în spatele taliei femeii, prinse elasticul slipului şi trase triunghiul de mătase în jos. Atunci când dantela roşie îi atinse genunchii, Azar se scutură puţin pentru a ajuta slipul să alunece până la glezne. Apoi, fu suficient să ridice puţin un picior pentru a scăpa de el.

Malko era aproape de explozie. Dădu la o parte mâna care-i strângea sexul, depărtă coapsele femeii, pipăi puţin şi, dintr-o singură mişcare, se înfipse în ea.

Şocul fu puternic şi Azar alunecă înapoi, cu spatele lipit de pervazul de piatră al ferestrei. Malko o ajută să-şi ridice picioarele de pe podea şi, foarte natural, acestea se aşezară pe umerii lui. Îi cuprinse coapsele pentru a o atrage spre el şi, cu mişcări mari de bazin, începu să-i străpungă vintrele.

Foarte excitat, nu se putu abţine prea mult timp şi simţi că, în curând, va ejacula. Azar îl încurajă cu o voce răguşită:

– *Komm! Komm!*[10]

O ţintui de pervazul de piatră al ferestrei, cu o mişcare de bazin definitivă, şi încetă să se mişte, lăsându-şi privirea să rătăcească asupra priveliştii, în jos. Şi deodată, înainte ca Azar să se ridice, zări un taxi intrând în curtea castelului şi oprindu-se în faţa peronului.

[10] Vinol vino!

Treizeci de secunde mai târziu, o siluetă coborî peronul în fugă şi deschise uşa taxiului. Avu timp să recunoască craniul chel al lui Mehdi Ezazi.

– *Himmel Herr Gott*!

Se smulse, dintr-odată, din locşorul arzător, lăsând-o pe Azar tremurând, pe jumătate culcată pe pervazul ferestrei, se aranjă într-o clipă şi coborî, în fugă, treptele de piatră ale scării în spirală.

CAPITOLUL VI

Karl Reisner era şofer de taxi de 22 de ani la Nickelsdorf şi nu a fost deloc surprins când a fost chemat la castelul din Liezen pentru a face o cursă la Viena. A spus numai preţul, care a fost acceptat fără niciun comentariu. Bărbatul pe care l-a luat din curtea castelului vorbea germana cu un accent bizar, dar i-a inspirat încredere. I-a explicat că trebuie, de urgenţă, să facă o vizită unui prieten care a avut un accident de maşină la Linz. Era departe, dar Karl Reisner calculase că va putea ajunge la timp acasă ca să se culce.

Acum, tocmai intrase, cu pasagerul său, pe drumul numărul 10, care îl conducea spre A 4, când zări în oglinda retrovizoare o maşină roşie care se pregătea să-l depăşească.

Trase spre dreapta, maşina roşie, un Opel vechi, ajunse în dreptul său, îl depăşi, apoi, se opri brusc! Karl Reisner evită accidentul la milimetru! Opelul roşu se oprise de-a curmezişul drumului. Furios, şoferul taxiului trase frâna de mână şi se pregătea să coboare, când pasagerul său îi spuse:

– Pleacă! Repede!

Părea complet panicat.

Karl Reisner nu avu timp să-i răspundă. O a doua maşină, neagră, un Mercedes, tocmai se oprise

în spatele lui. Din ea coborâră trei bărbaţi, dintre care doi aveau pistoalele în poziţie de tragere. Unul dintre ei deschise, brutal, portiera şi, ţintuindu-l cu pistolul, îi ordonă:

– Nu mişca!

Ceilalţi doi deschiseseră cele două portiere din spate. În retrovizoare, şoferul îşi zări clientul luptându-se ca să nu fie scos din maşină. Dar nu reuşi. Unul dintre agresori, apucându-l de încheietura mâinii, îl trase cu brutalitate spre exterior, unde căzu în drum. Celălalt se asigură cu o privire rapidă că nu a lăsat nimic în spatele maşinii. Cel care-l ameninţa pe Karl Reisner îl întrebă:

– Are bagaje?

– *Nein, nein*, bâigui şoferul de taxi, înspăimântat de moarte.

– *Gut*! Şi acum, întinde-o, dacă nu vrei să-ţi trag una în cap. *Schnell*!

Maşina roşie parcă, iar Karl Reisner demară şi plecă în viteză. Era mort de spaimă. După o sută de metri, îşi luă telefonul mobil şi formă 112, numărul de urgenţă al poliţiei.

*

* *

Malko trecu în trombă de poarta castelului şi o luă în direcţia în care se dusese taxiul. Alături de el, Elko Krisantem băga cartuşe în pistolul său Beretta, capabil să tragă opt împuşcături în zece secunde.

De ce naiba Mehdi Ezazi a şters-o în felul acesta? se întreba Malko. Coti pentru a ajunge direct pe A 4, parcurse mai mulţi kilometri fără să vadă nimic, apoi hotărî să se întoarcă pe unde a venit,

adică spre Nickelsdorf. Ştia unde locuia şoferul de taxi. Se gândi că soţia lui are, cu siguranţă, numărul lui de telefon şi că va putea să-l contacteze.

*

* *

– Javră! Trădătorule! Spionule!

Mahmud Lak scuipa injuriile în faţa lui Mehdi Ezazi, care era ţinut de cei doi oameni ai săi, cu braţele întoarse la spate. În acelaşi timp îl percheziţiona. Găsi un telefon mobil pe care îl băgă în buzunar, bani, acte, un paşaport, un stilou Mont Blanc. Îl interesa mai ales telefonul: îi veni inima la loc. Mehdi Ezazi nici măcar nu se mai zbătea. Murmura numai cu o voce slabă:

– Nu am făcut nimic, du-mă să-l văd pe şeful tău.

Percheziţia s-a terminat. Cu mâna stângă, Mahmud Lak îl luă de gât şi îl ameninţă:

– Te voi trimite la *Shatan*[1], nemernicule.

Scosese de la centură un pumnal lung, de mărimea unei baionete, cu lama foarte subţire, îi sprijini vârful în partea stângă a toracelui lui Mehdi Ezazi şi începu să-l înfigă încet.

O maşină trecu pe drum, dar nu văzu decât cinci oameni opriţi alături de două vehicule. Cu gura deschisă, Mehdi Ezazi scoase un horcăit oribil. Mahmud Lak retrase pumnalul, dar apoi începu să lovească din ce în ce mai repede, înfigând arma cu un icnet ca al unui tăietor de lemne. O înfipse în

[1] Satana.

pântecele, pieptul şi ficatul victimei sale. Mehdi Ezazi ar fi căzut dacă ceilalţi doi iranieni nu l-ar fi ţinut. În sfârşit, Mahmud Lak, răsuflând din greu, încetă să mai lovească. Cu capul în piept, Mehdi Ezazi nu mai dădea niciun semn de viaţă. Sângele i se scurgea prin haine. Când cei doi iranieni îl lăsară din mâini, el căzu la pământ ca un bolovan.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Mahmud Lak îi înfipse pentru o ultimă oară pumnalul în gât, apoi se ridică.

– Să mergem, spuse el.

Câteva momente mai târziu, cele două maşini mergeau spre A 4. Agentul de la *Daftari Vigié* era, în sfârşit, satisfăcut.

Recuperase telefonul mobil descoperit asupra victimei, iar Mehdi Ezazi nu va mai putea vorbi cu nimeni.

*

* *

Atunci când Malko zări girofarurile a două maşini de poliţie, aşezate de-a curmezişul drumului 19, îşi dădu imediat seama despre ce era vorba... Apropiindu-se, zări taxiul din Nickelsdorf oprit în josul drumului. Se opri şi el în spate şi ieşi din maşină, lăsându-l pe Elko Krisantem în Jaguar. Unul dintre poliţişti veni în întâmpinarea lui şi îl salută respectuos.

– *Eure Hoheit*, mi-e teamă să nu se fi întâmplat ceva unuia dintre prietenii dumneavoastră! anunţă el.

– Din fericire, nu era un prieten, îl corectă Malko. Un vizitator în trecere, numai.

– Aveţi vreo idee de ceea ce s-a întâmplat?

– Acest bărbat era hărţuit de Serviciul de Informaţii iranian, explică Malko. Cred că trebuie căutat în această direcţie.

– Vreţi să-l vedeţi? întrebă poliţistul.

Mehdi Ezazi zăcea în iarbă, întins pe spate, cu ochii încă larg deschişi. Malko îşi spuse că a luat cu sine, în mormânt, secretul pe care-l deţinea.

– A primit cel puţin zece lovituri de cuţit, îl informă poliţistul. Un masacru. Bine, voi trece, cu siguranţă, pe la castel pentru a vă lua o declaraţie, *Eure Hoheit*.

– O să ţi-o dau cu plăcere, promise Malko.

Încă o dată, iranienii şi-au demonstrat cruzimea. Malko continua să fie nedumerit: ce muscă l-o fi pişcat pe Mehdi Ezazi? Morocănos, o luă pe drumul spre Liezen. Primul lucru pe care îl zări la intrare erau valizele lui Azar Hanieh... O găsi pe iraniană în bibliotecă.

Ea se ridică imediat şi întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Prietenul Mehdi Ezazi a fost imprudent, răspunse Malko, turnându-şi o vodcă. Agenţii din Teheran îl aşteptau nu departe de aici. Au oprit taxiul în care se afla şi l-au asasinat pe loc...

– Dumnezeule, exclamă Azar. A murit...

– Este foarte mort, spuse Malko. Înjunghiat. Şi asasinii au fugit. Îl cunoşteai bine?

– Era un prieten, nimic mai mult. Am fost mirată că a vrut să plece cu acelaşi avion ca şi mine. Normal, trebuia să părăsească Iranul două zile mai târziu. Acum, înţeleg mai bine.

– Ţi-a spus de ce?

– Nu, am văzut numai că-i era frică, la plecarea din Teheran.

Malko îşi termină vodca şi îi aruncă un zâmbet trist.

– L-au prins...

Iraniana îl fixa cu privirea, în mod vizibil intrigată.

– Şi tu eşti un spion? îl întrebă ea, timid.

– Este o poveste lungă, explică Malko. Am, într-adevăr, anumite contacte cu mediul serviciilor secrete. Bun, cred că pot să aranjez să fii condusă acasă, la Viena, fără riscuri. Văd că ţi-ai pregătit lucrurile.

– Da, spuse ea, am impresia că prietena ta este foarte geloasă. Nu aş vrea să creez probleme.

Ea îi adresă un zâmbet cu subînţeles şi Malko se văzu, din nou, în plină acţiune, acolo sus, în turn. Un moment extrem de agreabil. Azar Hanieh băgă mâna în geantă şi îi întinse lui Malko două obiecte: un telefon mobil şi o carte de vizită.

– La Teheran, spuse ea, Mehdi mi-a încredinţat acest aparat şi a uitat să-l ia înapoi. Nu ştiu dacă te interesează. Şi apoi, iată cartea mea de vizită, dacă doreşti să mă întâlneşti la Viena. Rămân acolo cel puţin o lună.

Malko privi telefonul, întrebându-se dacă nu ar trebui să înceapă să creadă în minuni.

– Mulţumesc, spuse el, ai făcut bine că ai păstrat acest telefon. Ştie cineva că este la tine?

– Nu, nimeni. De ce?

– Pentru că, dacă ar fi ştiut cineva, ai fi fost în pericol de moarte. Nu pot să-ţi spun mai multe. Să nu vorbeşti niciodată despre acest lucru, cu nimeni.

Privirile li se încrucişară şi se apropiară unul de altul. Imediat, Azar Hanieh se sprijini de el şi Malko îi simţi pântecele lipit de al lui.

– Vino să mă vezi la Viena, zise ea încet.

– Aşteaptă, exclamă Malko deodată, am de dat un telefon.

Dispăru şi se duse să-şi caute telefonul Blackberry codificat. Când îl avu pe Mark Hopkins în direct, îi relată ce s-a întâmplat. Şeful filialei CIA era nemulţumit.

– Ce idiot! oftă el. Imbecilii ăştia de la BND i-au împuiat capul.

– Aşteaptă, continuă Malko, nu sunt numai veşti proaste...

Când menţionă povestea telefonului mobil, americanul sări, literalmente, până în tavan.

– Adu-mi-l imediat!

– Foarte bine, spuse Malko. Sosesc.

După ce încheie convorbirea telefonică, se duse în bibliotecă, unde o lăsase pe Azar Hanieh, şi îi spuse:

– Sunt şi eu obligat să merg la Viena. Am să te conduc.

Văzu o licărire încântată sclipind în privirea tinerei iraniene.

După ce Elko Krisantem puse valizele în portbagaj, se aşeză la volanul Jaguarului, cu Azar Hanieh lângă el. Telefonul mobil al lui Mehdi Ezazi atârna greu în buzunarul său, şi Malko se întrebă dacă acesta a fost motivul pentru care iranianul a fost omorât..

Era atât de pierdut în gânduri, încât abia simţi o mână urcându-i-se pe coapsă şi plimbându-i-se

apoi pe pântece. Se străduí să privească drumul, chiar şi atunci când simţi degetele atingându-i sexul, scoţându-l şi începând să-l mângâie încet. Puţin câte puţin, el îşi căpătă duritatea pe care o avusese cu câteva ore înainte, atunci când se înfipsese în vintrele lui Azar. Acum, aceasta se aplecă la urechea lui şi îi şopti:

– Pot?

Câteva secunde mai târziu, îi cuprinse sexul cu buzele, alungită aproape pe jumătate deasupra lui. Nu a trebuit să-l facă să alunece decât de două ori în gura ei, pentru ca Malko să se golească cu un strigăt sălbatic. Moartea care pândea îi exacerbase sexualitatea. Încetini şi lăsă să treacă intersecţia cu A 4. După ce i-a băut seva, Azar îşi reluă mişcările, încet, cu degetele strânse în jurul membrului său. De această dată, Malko rezistă mai mult timp. Dar, cu 20 de kilometri înainte de Viena, el se cabră din nou şi îşi dădu drumul, pentru a doua oară, în gura primitoare a lui Azar Hanieh.

*

* *

Mark Hopkins întorcea şi reîntorcea telefonul mobil al lui Mehdi Ezazi între degetele sale, cu un aer foarte surescitat. Cu o jumătate de oră mai devreme, Malko o lăsase pe Azar Hanieh în faţa unui imobil burghez, din cartierul Operei.

– O să trimit acest telefon la TD[2], spuse, în sfârşit, americanul. O să ştim foarte repede dacă

[2] Technical Division (serviciul tehnic).

conţine ceva interesant... I-am certat pe prietenii noştri de la BND, dar nu le-am vorbit de telefon.

– Deci, conchise Malko, ei nu ştiu nimic de secretul lui Mehdi Ezazi.

– Numai ceea ce a putut el să le spună, dar noi nu ştim ce le-a spus... Tac mâlc.

Malko îşi plecă ochii spre ceasul Breitling.

– Bine, mă întorc la Liezen. Ţine-mă la curent.

*

* *

S-au scurs două zile şi trecerea lui Mehdi Ezazi pe la Liezen a fost aproape uitată. Alexandra nu mai vorbise despre planturoasa iraniană pe care, de la început, nu a putut s-o sufere.

Instinctul feminin?

Malko se ocupa de pregătirea unui mare dineu la care invitase pe toată lumea bună din Austria. Acum, citea în bibliotecă, când Elko Krisantem îi aduse telefonul.

– *Eure Hoheit*, sunteţi chemat de la Washington, *Herr* Capistrano.

Consilierul pentru Securitate de la Casa Albă care, după cât se părea, supravieţuise plecării lui George W. Bush. Barack Obama era preşedinte abia de o lună. Malko auzi cu plăcere vocea aspră a vechiului său prieten.

– *I wish you a very happy New Year*, îi spuse Frank Capistrano.

– Şi ţie la fel, răspunse Malko.

– Malko, reluă americanul, ar fi vreo problemă dacă ai veni să mă vezi la Washington?

Malko nu se aştepta la o astfel de cerere. Surprins, răspunse:

– Nu, bineînţeles, dar există vreun motiv precis?

– Un motiv foarte precis, confirmă Frank Capistrano. Tu nu ştii încă, dar ai pus mâna pe o afacere foarte serioasă. Nu-ţi pot spune nimic la telefon, trebuie să-ţi vorbesc prin viu grai.

– Bine, oftă Malko, întrebându-se cum va putea decala dineul.

– Super! încheie Frank Capistrano. Îţi rezerv cameră la hotelul Hay-Adams. Filiala din Viena se ocupă de logistică. O.K., te las acum. O să trimit pe cineva să te aştepte la aeroportul Dulles.

Malko închise telefonul, întrebându-se care ar putea fi secretul lui Mehdi Ezazi, dacă însuşi consilierul cu probleme de Securitate al Casei Albe îl convoca pentru a-i vorbi despre acest secret.

CAPITOLUL VII

Un vânt îngheţat mătura strada numărul 16, aflată chiar în spatele Casei Albe, făcând să şuiere drapelele cu stele agăţate pe faţada hotelului Hay-Adams. Acestea erau vestigii ale recentelor festivităţi organizate cu ocazia depunerii jurământului de către cel de-al 44-lea preşedinte al Statelor Unite, Barack Hussein Obama. În timpul întregii campanii prezidenţiale, *New-York Times*, în plină „obamanie" cu tendinţă isterică, ascunsese cu grijă existenţa acestui „middle name". Şi asta pentru că anumiţi alegători ar fi putut vedea vreo legătură cu Al-Qaida... Hussein este un prenume arab.

Ajungând la aeroportul Dulles, Malko fu tentat să se urce din nou în avion. Erau minus 6 grade. Aşa cum fusese prevăzut, îl aştepta o maşină Ford, condusă de un tânăr blond, cu o privire bovină şi cu un zâmbet mecanic.

– Domnul Capistrano mi-a cerut să vă conduc la Hay-Adams, îl anunţă el. Vă aşteaptă acolo pentru prânz.

Hay-Adams, frecventat de crema politicienilor din Washington şi aflat la o aruncătură de băţ de Casa Albă, era agreabil, în ciuda alămurilor sale lustruite precum cabina unui vas amiral şi a

mochetelor în care te afundai până la genunchi. Era un simbol al Americii tradiţionale, cu saloanele sale discrete, cu sufrageria cufundată într-o penumbră permanentă, cu atmosfera sa bătrânească.

– *Pretty cold, isn't it*?[1] îi spuse portarul hotelului, în timp ce el îşi scutura mantoul confecţionat din blană de lama.

După ce se instală într-o cameră de unde putea să zărească Casa Albă dacă-şi sucea gâtul, se refrişă şi coborî, în sala de mese, unde nu se vedea nimic. Americanii adoră să mănânce în întuneric şi, dacă era posibil, într-un frig teribil, întreţinut de aerul condiţionat. Probabil că acest obicei data din epoca speluncilor.

Pe când ezita în faţa barului din mahon, adus parcă din secolul trecut, ca şi barmanul de altfel, zări un braţ care se agita deasupra unuia dintre separeurile acoperite cu piele roşie. Frank Capistrano, *Special Advisor for Security* de la Casa Albă, nu se schimbase deloc. Îmbătrânise numai puţin, având cearcănele de sub ochi puţin mai mari şi privirea mai puţin vie. Îmbrăcat cu costumele sale închise la culoare şi cu dungi mari, semăna, ca întotdeauna, cu un gangster din anii 1940. Părul său negru, ochii vicleni şi bărbia triplă îi completau această aparenţă neliniştitoare.

– *Long time no see*[2], spuse el cu vocea bolovănoasă, dar în acelaşi timp călduroasă. *Let's have a drink*.

[1] Cam frig, nu?
[2] Nu ne-am văzut de mult timp.

Malko zări, alături de sticla de Chivas Regal, o alta de Stolicinaia Cristal. Frank Capistrano nu uita gusturile prietenilor săi.

Un chelner umplu paharul lui Malko şi ciocniră. Vodca alungă puţin impresia de frig teribil şi Malko se simţi mai bine. Frank Capistrano îl fixa cu privirea şi în ochii lui se citea un soi de afecţiune îndepărtată.

– Ne cunoaştem de ceva timp, remarcă el.

– De 12 ani! spuse Malko. Era la Islamabad. Erai obosit...

– Şi acum sunt, oftă americanul cel gras.

Lucrase sub patru preşedinţi, într-un post foarte delicat, făcând legătura între Casa Albă şi CIA. Din biroul său, situat în aripa de nord-vest a Casei Albe, avea acces direct şi permanent la Biroul Oval, acolo unde lucra preşedintele Statelor Unite. Un chelner se apropie, mieros, dar nu avu timp să-şi prezinte meniul.

– Două *Porter's steaks, rare*[3], îi spuse Frank Capistrano, cu *home patatoes* şi o *Caesar's Salad*. Şi cel mai puţin prost Bordeaux al casei.

Cu el, întotdeauna era acelaşi meniu. În timp ce devora, mecanic, cartofii prăjiţi, Malko, cu creierul încălzit de vodcă, întrebă:

– Chiar ai avut un motiv să mă faci să vin la Washington, pe vremea asta îngrozitoare?

Frank Capistrano schiţă un zâmbet.

– *You bet!*[4]

[3] În sânge.

[4] Evident.

Îşi turnă o porţie de Chivas Regal, bău jumătate dintr-o singură înghiţitură şi se întoarse spre Malko.

– Fără să ştii, ai făcut o descoperire extraordinară...

– Ah, da?

Frank Capistrano îşi puse mâinile enorme pe mahonul lăcuit al mesei. Ai fi putut crede că sunt doi păianjeni uriaşi, din cauza firelor de păr negru. Malko se întrebă dacă tot corpul lui este acoperit cu acelaşi păr. Era o forţă a naturii care se scula în fiecare dimineaţă la ora şase şi nu-şi părăsea biroul decât la ora zece seara.

În zilele bune.

Aşteptă ca, în sfârşit, chelnerul să pună în faţa fiecăruia dintre ei un bol cu salată Caesar, suficientă pentru a hrăni o turmă de vaci, şi două fripturi, la fel de monstruoase, şi apoi întrebă:

– Ai auzit vorbindu-se de rachetele S-300?

Malko luă din salată şi clătină din cap în sens negativ.

– Nu, ce-i asta?

Frank Capistrano scoase un fel de nechezat.

– O minune tehnologică! Un sistem de arme antiaeriene, care nu are drept concurent decât *Patrioturile* noastre. Pe scurt, bateriile de S-300 sunt capabile să apere spaţiul aerian al ţării care le deţine, împotriva oricărei incursiuni aeriene. Ele trimit rachete care zboară cu o viteză de cinci ori mai mare decât viteza sunetului, insensibile la toate contramăsurile electronice până la o altitudine de 30 000 de metri, pe o distanţă de 120 de kilometri.

Postul de comandă poate viza cam o sută de ţinte în acelaşi timp.

– Într-adevăr, recunoscu Malko, este o armă redutabilă. Cine o fabrică?

– Ruşii, răspunse americanul cu o voce care venea parcă din mormânt. De altfel, ei nu se ascund. Priveşte.

Luă din servieta care se afla alături de el un teanc de fotografii şi le puse sub nasul lui Malko. Ele înfăţişau o defilare militară în Piaţa Roşie din Moscova: camioane enorme, plate, încărcate cu câte patru rachete lungi de zece metri.

– Ultima aniversare a Revoluţiei din Octombrie, acum patru luni, comentă Frank Capistrano. Fii atent, ca nu cumva aceste imagini să-ţi taie pofta de mâncare.

Malko atacă porţia lui de friptură, atât de fragedă că se topea în gură.

– Şi ce se întâmplă cu aceste S-300? întrebă Malko.

Frank Capistrano înghiţi o bucată bună de carne, puţină apă, şi se întoarse spre el.

– Tipul pe care l-ai recuperat la Viena, cel care venea de la Teheran şi care a fost ucis de imbecilii de iranieni, avea, în telefonul său mobil, două fotografii ale unei S-300.

– Le făcuse la Moscova?

– Dacă te afli aici este tocmai pentru că preşedintele Statelor Unite vrea să ştie, de urgenţă, unde le-a făcut. Şi, dacă se poate, şi când... Bine, mănâncă acum, este oribilă carnea rece.

Malko se conformă. Timp de câteva minute, nu se auziră decât zgomotele maxilarelor şi vocile

înăbuşite ale partenerilor unui cuplu care se certau, cu voce scăzută, în separeul vecin.

– Spune-mi mai multe, ceru Malko, de-acum sătul.

– Este o poveste lungă, oftă *Special Advisor for Security*... Ruşii au pus la punct această armă S-300 la începutul anilor 1980.

– Nu este o armă recentă, atunci, remarcă Malko.

Frank Capistrano necheză trist.

– Nu, dar nu s-a făcut nimic mai bun, în afară de *Patriot*, evident. Au scos, după aceea, o versiune ameliorată, S-300 PS, în anul 1982, şi apoi pe cea mai sofisticată, în anul 1993, S-300 PM. Toate forţele antiaeriene ruseşti sunt echipate cu baterii de rachete S-300, care sunt înlocuite, în mod progresiv, de rachete S-400, încă şi mai performante. Ruşii, în timpul Războiului Rece, au vândut-o „clienţilor" lor obişnuiţi şi câtorva prieteni: Belarus, Ucraina, Ungaria, Slovacia, Bulgaria, Algeria, India şi China, bineînţeles. Şi noi am cumpărat un exemplar pentru a vedea cum merge.

– Observ că multă lume are aceste arme, constată Malko.

– Nu în cantitate mare. În afara Rusiei, a Belarusului şi a Chinei, rachetele S-300 sunt declarate cu multă prudenţă. La început, Iranul nu era interesat, dar, de trei sau patru ani, odată cu dezvoltarea programului lor nuclear militar şi având în vedere ameninţările israeliene, iranienii au înţeles că este singura soluţie. Israelul a ameninţat Iranul că va zdrobi centralele şi instalaţiile sale „sensibile". Singurul mijloc de a apăra aceste centrale şi instalaţii

era, deci, achiziţionarea de rachete S-300. Şi atunci iranienii au început să facă ochi dulci ruşilor ca să le vândă acest material militar.

– Şi au reuşit?

– Oficial, nu. Kremlinul jură că, în ciuda presiunilor iraniene, nu le-a vândut nimic şi că nu le va vinde nimic. Evident, noi acţionăm din toate puterile pentru a încuraja acest refuz. Deci, teoretic, nu există rachete S-300 în Iran. Fostul preşedinte, George W. Bush, care, întotdeauna, „s-a pupat" cu israelienii, l-a sunat pe noul său „prieten din copilărie", Vladimir Putin, punându-l să jure că nu va livra S-300 Iranului. Asta se întâmpla înainte de evenimentele din Georgia şi Putin dorea să-i facă plăcere. S-a angajat, deci, să nu vândă rachetele. În această perioadă, noi i-am prevenit pe israelieni, dându-le vestea cea bună în scris, subliniind însă un mic detaliu: S-300 sunt arme de apărare, destinate să securizeze teritoriul. Dacă ruşii ne-ar fi trimis la plimbare, nu aveam niciun argument juridic pe care să-l invocăm. Lucrurile s-au calmat. Evident, din trei în trei luni, israelienii vin cu aşa-numitele informaţii ultrasecrete, spunând că în Iran sunt desfăşurate rachete S-300 şi că se apropie sfârşitul lumii... Le dăm atunci fotografiile din satelit care arată că nu este adevărat, îi întrebăm pentru a nu ştiu câta oară pe ruşi dacă le-au vândut iranienilor „animăluţele", ei spun „nu", şi totul reintră în normal. Pe moment, pentru că ştim că iranienii nu au renunţat la rachetele S-300. Este complementul defensiv indispensabil programului lor de înarmare ofensiv. Cât despre ruşi, sunt atât de mincinoşi, încât te poţi

aştepta la orice din partea lor. Deci, nimeni nu se culcă pe o ureche.

– Acest individ, Mehdi Ezazi, remarcă Malko, era agent BND. Germanii trebuie să ştie ceva.

– Mai puţin decât noi, spuse ironic Frank Capistrano. El le-a trimis numai un mesaj de la Teheran în care le spunea că-şi va devansa sosirea şi că va aduce o informaţie de cea mai mare importanţă...

– Fotografiile rachetei S-300...

– Din gama S-300, îl corectă Frank Capistrano. Specialiştii noştri, cărora le-am transmis documentul, cred că au identificat o S-300 PS, versiunea din anul 1982, care nu mai funcţionează în Rusia. Ne-au spus, de asemenea, că fotografia a fost făcută în Iran: uniformele nu mint.

– Se ştie unde?

– Nu are nimeni nici cea mai mică idee. După părerea BND, Mehdi Ezazi era în relaţii foarte bune cu pasdaranii, cărora le procura materiale „high-tech", fapt ce-i servea drept acoperire...

– Le-ai vorbit nemţilor de aceste fotografii?

Frank Capistrano dădu încet din cap.

– Nu.

Un înger trecu, legat la ochi, şi fugi îngrozit de atâta întuneric!

– Şi apoi, continuă americanul, tu le-ai recuperat. Deci, noi ne vom ocupa de afacere.

– Cum?

– Trebuie să ne asumăm nişte riscuri, recunoscu Frank Capistrano. Am avut o lungă discuţie cu preşedintele Obama. Este de părere să dăm cărţile pe faţă, să jucăm cinstit cu ruşii. Să mergem la ei cu

fotografiile şi să-i întrebăm cum de a ajuns o rachetă S-300 în Iran.

Îngerul trecu din nou, strâmbându-se de râs. Era ca şi cum ai merge să-l întrebi pe Al Capone dacă a fraudat fiscul... În faţa zâmbetului ironic al lui Malko, Frank Capistrano remarcă:

– Ruşii nu mai pot să ne mintă la infinit. *No outright lie*[5]. Cu atât mai mult, cu cât întrebarea este pusă în numele preşedintelui Statelor Unite...

– Dimpotrivă, pot să ne „îmbrobodească", răspunse Malko. Dacă aceste fotografii sunt autentice, v-au minţit deja. Nu cred că găseşti de cumpărat rachete S-300 la băcăniile din Moscova.

– Nu, recunoscu americanul. Singurul organism autorizat de guvernul rus să exporte acest gen de materiale este agenţia de stat Rosoboronexport. Rachetele S-300 erau fabricate de unul dintre cele mai mari grupuri industriale ruseşti, Almaz Scientific Industries Corporation.

– De ce ai spus „erau"?

– Ruşii nu mai fabrică decât S-400, dar mai există multe rachete S-300 răspândite cam pretutindeni în instalaţiile militare.

– Care este părerea ta în legătură cu această afacere? întrebă Malko.

Frank Capistrano se scutură puţin.

– Există două posibilităţi. Prima: este o încercare a ruşilor ca să vadă dacă pot să vândă S-300, pe ascuns, Iranului, în aşa fel încât să pună pe

[5] Gata cu minciuna totală.

toată lumea în faţa faptului împlinit. În acest caz, dezvăluirea mârşăviei lor îi va pune în încurcătură... A doua posibilitate: există un clan destul de puternic încât să poată face abstracţie de Kremlin şi să vândă, la negru, aceste arme, câştigând sume uriaşe. În Rusia, azi, totul este posibil.

Malko zâmbi puţin crispat.

– Dacă ajung la Moscova cu aceste fotografii, voi declanşa un cutremur.

– *Right*, recunoscu Frank Capistrano, şi anumite persoane riscă să se supere pe tine.

Era o litotă amabilă. În Rusia, avocaţii şi portăreii erau daţi la o parte în folosul asasinilor plătiţi, cu mare eficacitate şi deloc scumpi. Cu trei zile mai devreme, un avocat cunoscut, care făcuse greşeala să „murdărească" numele unui colonel rus ce violase şi strangulase o tânără din Cecenia, a fost împuşcat în plină stradă, împreună cu o tânără ziaristă care-l însoţea. Cu siguranţă, a fost un eveniment nefericit...

Pentru că înfruntase acest gen de probleme în misiunile sale precedente, Malko cunoştea foarte bine situaţia.

– La Moscova avem o foarte importantă filială a Agenţiei, remarcă el. Nu ar fi mai simplu să le cerem să facă ei demersul?

Frank Capistrano necheză de bucurie.

– Omologii lor le-ar spune că nu ştiu nimic... Ceea ce este, poate, adevărat. Vreau pe cineva capabil să sape...

– ....mormântul, completă Malko sec, fără să râdă.

Frank Capistrano clătină din cap cu tristeţe.

– Ştiu că este foarte periculos. Dar suntem, într-adevăr, în rahat. Imaginează-ţi că israelienii află de existenţa acestor fotografii. Vor înnebuni, ne vor acuza de complicitate cu ruşii. Ne vor ameninţa că vor distruge Iranul. Aş vrea să-l scutesc de toate acestea pe noul nostru preşedinte. În acelaşi timp, e clar că pentru Israel este vital ca iranienii să nu posede această armă. Din ziua în care bateriile S-300 vor fi desfăşurate în Iran, Israelul poate să-şi uite ameninţările de atacuri preventive, pentru că ale lor F16 vor fi doborâte ca nişte vrăbii. Deci, trebuie ca noi să ştim precis despre ce este vorba. Apoi vom intra în diplomaţia activă şi deschisă. Am nevoie de cineva în care să am totală încredere ca să se ocupe de această problemă. În plus, ruşii te respectă.

– Ar vrea să mă vadă mort...

– Te respectă, totuşi. Şi apoi, vorbeşti limba rusă, este un mare avantaj. De îndată ce ajungi la Moscova, Tom Polgar, şeful filialei, îţi va aranja o întâlnire la Rosoboronexport. Apoi...

Făcu un gest evaziv.

Un înger trecu, zburând greoi din cauza zalelor pe care le purta. Să ataci oameni capabili să organizeze astfel de operaţiuni era o adevărată acţiune kamikaze. În Rusia, în anul 2009, dacă nu te bucurai de protecţia Kremlinului, erai un „sitting duck"[6]. Frank Capistrano făcu un semn cu mâna ca să ceară nota de plată şi spuse:

– O.K. Te duc la Casa Albă.

[6] O ţintă uşoară.

– Vrei să mă prezinţi preşedintelui Obama? întrebă Malko zâmbind.

Frank Capistrano îl fixă cu o gravitate aproape dureroasă.

– Nu, succesorului meu.

*

* *

– Barack Obama ar fi fost al cincilea preşedinte cu care aş fi lucrat, dar nu mai e cazul, oftă Frank Capistrano.

–Ţi-a cerut să pleci?

– Nu, dar oricum aş fi plecat peste şase luni. Limită de vârstă, şi apoi, sunt obosit.

– Ai să te plictiseşti, spuse Malko urcând în limuzina care îi ducea la Casa Albă.

- Oh, nu voi rămâne complet inactiv! Păstrez statutul de consultant. O să-ţi dau noile mele numere de telefon.

Limuzina cea lungă mergea cu o viteză de melc. Era polei. Malko puse întrebarea care-i ardea buzele:

– Cine este înlocuitorul?

– Un băiat pe care-l cunoşti, John Mulligan.

– Fostul director al CTC[7], la Divizia Operativă?

– Exact, răspunse Frank Capistrano râzând. În realitate, s-a făcut o mică manipulare, dar preşedintele Obama nu trebuie să ştie. El l-a numit ca DCI[8] pe Leon Panetta. Un tip bine, dar care nu cunoştea

[7] Centrul contra terorismului.

[8] Director al „Central Intelligence".

nimic în domeniul serviciilor secrete. Atunci, eu i-am sugerat două nume: John Mulligan care-mi va lua locul, deci va filtra tot ceea ce vine de la Agenţie, şi Mitch Capes, un vechi lucrător de la D.O.[9] Preşedintele Obama a semnat decretul şi l-a numit pe acesta din urmă *Deputy*[10] al lui Leon Panetta. Cu aceştia doi vom încerca să facem să meargă lucrurile, să evităm să intrăm pe mâna birocraţilor.

Malko zâmbi în sinea lui: bine jucat. Sosiră la intrarea laterală a Casei Albe. Un soldat de la Marina Militară verifică placa de înmatriculare a maşinii, pasagerii, şi ridică bariera de oţel care bloca intrarea.

Întotdeauna, era foarte impresionant să intri în acest *Saint des Saints*[11].

Cei doi merseră pe culoarele care duc în aripa de nord-vest şi întâlniră tot felul de oameni preocupaţi, cu maldăre de dosare în mâini, striviţi parcă sub greutatea lor. Ajunseră în biroul care mai era încă al lui Frank Capistrano. Acesta deschise uşa şi Malko avu un mic şoc. Un bărbat roşcat, masiv, cu părul pieptănat pe spate, cu nişte ochi foarte albaştri şi cu nasul cârn, clădit ca un hamal, era aşezat în fotoliul care fusese până atunci al lui *Special Advisor for Security*.

Malko îşi amintea vag de figura lui.

Când s-a ridicat să vină spre el, realiză că era un uriaş, masiv precum un stejar bătrân.

---

[9] Divizia operativă (acţiune clandestină).

[10] Secund.

[11] Denumire dată unei părţi a templului din Ierusalim. *(n. trad.)*

– Este cel mai bun irlandez pe care l-am cunoscut vreodată, glumi Frank Capistrano.

Malko abia se abţinu să nu urle de durere când John Mulligan îi strivi degetele într-o strângere de mână.

– Deci aşa, spuse el cu un accent uşor tărăgănat, vom lucra împreună! Aceste rachete S-300, o poveste complicată! Trebuie să ne mişcăm repede, înainte ca israelienii să prindă de veste.

– Voi încerca, promise Malko.

– Cunoşti bine Rusia, ştiu asta. Vorbeşti limba rusă şi asta ne ajută.

– Mulţumesc.

Frank Capistrano îşi privi ceasul.

– Am aranjat să mâncăm toţi trei la Old Ebbit Steak House, spuse el. Vă veţi cunoaşte mai bine. De la Hay Adams poţi să vii pe jos. La ora şapte şi jumătate.

– Şapte şi jumătate, confirmă Malko.

– Plec şi eu cu tine, spuse Frank Capistrano. Acum, aici, nu mai sunt decât un vizitator.

Aceste cuvinte avură un efect ciudat asupra lui Malko, dar asta-i viaţa.

*

* *

Manoucher Gorbanifar contempla lacul Leman învăluit în ceaţă prin imensele ferestre ale hotelului Royal, situat chiar pe malul lacului. Venise pe jos, vila sa aflându-se la 200 de metri de acest vechi şi luxos hotel, unde obişnuia să tragă des.

Chelnerul puse în faţa lui fileul de biban, specialitatea casei, şi o carafă de Fendant.[12]

– Vă doresc poftă bună, îi ură el, un srilankez care luase accentul specific cantonului Vaud.

Elveţia nu mai era ceea ce a fost. Manoucher Gorbanifar îşi plecă privirea spre ceas, un Breitling din aur gri, şi constată că cel pe care-l aştepta era în foarte mare întârziere. Dar, pentru că venea de la Berna, avea circumstanţe atenuante.

Iranianul ajunsese la salata de fructe, fără niciun gust, stropită cu cremă Chantilly, când îl văzu, în sfârşit, pe Hormouz Nasseri apărând. Acesta, în mod oficial diplomat la ambasada iraniană din Berna, cu funcţia de prim secretar, era în realitate reprezentantul pasdaranilor. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna fără ostentaţie, deşi restaurantul era pe trei sferturi gol.

Oficial, Manoucher Gorbanifar era un opozant al regimului ayatollahilor şi părăsise Iranul în anul 1979. În realitate, situaţia era cu totul alta. Fusese contactat foarte repede după plecarea din Iran de reprezentanţii ayatollahului Khomeini care i-au propus, precum multor altora dintre expatriaţii iranieni, să colaboreze pentru apărarea ţării-mamă, atacată de Irak.

Pe vremea aceea, armata iraniană avea cu disperare nevoie de obuze de calibrul 155, pentru că moştenise artileria din armata şahului, dotată cu acest

[12] Vin alb, specialitatea cantonului elveţian Vaud.

calibru. Din păcate, numai americanii, portughezii, francezii şi pakistanezii fabricau acest calibru 155. Obuzele pakistaneze erau de o calitate atât de proastă, încât unul din trei exploda în ţeavă. Statele Unite nu voiau să vândă nimic Iranului lui Khomeini aflat sub embargou. Rămâneau francezii şi portughezii care, în mod oficial, nu aveau nici ei dreptul să vândă.

Manoucher Gorbanifar îşi folosise tot farmecul său oriental şi, peste puţin timp, a devenit principalul furnizor al Iranului de obuze 155, folosindu-se de mai mulţi intermediari.

Apoi, când războiul s-a terminat, a continuat cu alte materiale. Era cunoscut, ca un cal breaz, de toţi negustorii de arme nu tocmai legale. Era un bărbat serios, aşezat, de cuvânt.

Probabil că, tocmai din această cauză, a fost contactat, cu câteva luni în urmă, de un anume Armen Negranian, pe care-l cunoştea foarte bine. De origine armeană, dar cetăţean rus, trăind la Moscova, făcea parte din discretul *lobby* iranian din Rusia şi era mai puţin vizibil decât un iranian „pur sânge". El se bucura de încrederea conducătorilor de la Teheran, cărora le făcuse deja multe servicii. Comunitatea armeană era încă bine instalată în Iran şi ayatollahii înţeleseseră ce foloase puteau să tragă de pe urma ei.

Cu Armen Negranian se întâlnise la Geneva, unde armeanul i-a făcut o propunere stupefiantă: un grup de industriaşi ruşi erau gata să vândă Iranului, în mod neoficial, fără permisiunea Kremlinului, rachete S-300. Evident, această afacere mirosea a

escrocherie! Dar propunerea, pe care Manoucher Gorbanifar a transmis-o la Teheran, era tentantă. Aceşti vânzători misterioşi se ofereau să le livreze, în mod discret, în portul Atyrau din Kazahstan, o baterie de S-300.

Fără niciun vărsământ prealabil.

Odată livrarea efectuată, Iranul trebuia să crediteze un anumit cont în Lichtenstein cu 44 de milioane de dolari. Apoi, ei se angajau să livreze alte 27 de baterii de S-300, promise de Rusia printr-un contract care data din decembrie 2006 şi care nu fusese niciodată onorat.

Armen Negranian, nevrând să se amestece în operaţii comerciale, îl contactase, deci, pe Manoucher Gorbanifar. Acesta făcuse el însuşi călătoria la Teheran ca să prezinte oferta. Şi oferta a fost acceptată. Atunci când li se vorbea iranienilor de rachete S-300, începeau să saliveze precum câinele din desenele animate ale lui Tex Avery în faţa unei creaturi planturoase.

O lună mai târziu, un transport de material militar destinat armatei iraniene – tancuri T 72, transportoare de trupe BRB, armament uşor – sosea pe calea ferată în portul Atyrau şi era imediat încărcat pe un cargou iranian care aştepta deja acolo. Printre aceste materiale se aflau şi cele trei vehicule, unul purtător de rachete, care constituiau o baterie de rachete S-300 PS, modelul pus în funcţiune în anul 1982. Ele fuseseră debarcate, cu restul materialelor, în portul iranian Bandar e Torkoman, de unde şi-au continuat drumul pe calea ferată.

Plata în Lichtenstein a fost efectuată opt zile mai târziu: 44 de milioane de dolari.

Încă de la primirea acestei sume, Armen Negranian transmisese condiţiile tranzacţiei.

Vânzătorii urmau să livreze 27 de baterii complete pentru preţul global de un miliard o sută cincizeci şi şase de milioane de dolari. Jumătate din această sumă trebuia plătită atunci când se făcea comanda, restul după livrarea totală a materialului, livrare care trebuia efectuată în următoarele trei luni.

Răspunsul pasdaranilor la această ofertă îl aducea acum, aici, pe Hormouz Nasseri. El luă loc în faţa lui Manoucher Gorbanifar şi comandă un ceai. Mâncase în tren.

– A cam durat până să veniţi cu răspunsul, constată cu un zâmbet insinuant Manoucher Gorbanifar.

– Trebuia să studiem în profunzime această propunere, explică Hormouz Nasseri.

În realitate, totul fusese „îngheţat" până la eliminarea lui Mehdi Ezazi. Această problemă rezolvată, guvernul iranian putea să meargă mai departe. Achiziţionarea rachetelor S-300 trebuia să fie înconjurată de cel mai mare secret. Atunci când livrarea întregului material va fi terminată, Ghidul Suprem al Revoluţiei va putea anunţa lumii întregi că baterii de rachete S-300 erau desfăşurate în Iran, făcând intangibilă republica islamică.

– Perfect, spuse Gorbanifar. Aţi luat o hotărâre?

– Da, suntem gata să dăm 50% din suma totală, adică cinci sute şaptezeci şi opt de milioane de dolari, în afară de cheltuieli.

– Bine, aprobă Manoucher Gorbanifar, calculându-şi deja comisionul.

Reprezentantul pasdaranilor se aplecă peste masă şi spuse în şoaptă:

– Evident, ne garantaţi seriozitatea vânzătorilor.

Ceea ce însemna că în cazul în care livrarea nu se făcea, el era un om mort.

– Garantez, afirmă Manoucher Gorbanifar.

Armen Negranian îi promisese un document semnat de el, care detalia condiţiile vânzării şi termenii livrării. Documentul acesta nu era semnat decât de el, partea rusă refuzând să apară.

O rază de soare străpunse ceaţa care învăluia lacul Leman, şi asta i se părea de bun augur.

CAPITOLUL VIII

Cerul aproape de pământ, mohorât, fără cel mai mic ochi de lumină, topindu-se la orizont într-o brumă uşoară, semăna cu un uriaş capac de găleată de gunoi pus deasupra Moscovei. Era sufocant, deprimant. Tom Polgar, şeful filialei CIA la Moscova, oftă privind mestecenii desfrunziţi aflaţi pe marginea autostrăzii care lega capitala de aeroportul Domodedovo, cel mai modern din Moscova, deşi era situat la treizeci şi şapte de kilometri de centrul oraşului.

– Aici, trec cinci luni fără să vezi soarele. Din noiembrie până în aprilie. Nici nu-i de mirare că ruşii beau atâta!

Cât vedeai cu ochii, peisajul era acelaşi: păduri de mesteceni întrerupte de întinderi acoperite de zăpadă, contopindu-se cu cerul... Tom Polgar venise el însuşi să-l întâmpine pe Malko care sosea de la Viena, căci era o zi de sâmbătă. Fordul negru blindat – o pretenţie a celor de la Langley, deşi nu exista nicio ameninţare teroristă împotriva americanilor la Moscova – mergea deja de 40 de minute pe o şosea umedă şi alunecoasă, pilotat de un tânăr soldat din infanteria marină.

– Eşti aici de mult timp? întrebă Malko.

– Este a doua şedere a mea aici. Mai întîi am stat patru ani, apoi doi ani la Langley, apoi încă patru ani aici. Plec anul viitor.

Cu aspectul său îngrijit, mai degrabă elegant, cu părul bine pieptănat, Tom Polgar semăna cu un student întârziat. Un fizic oarecare şi o voce blândă. La aeroport, Malko a putut constata că stăpâneşte perfect limba rusă. Din fericire, CIA mai avea încă oameni de valoare.

Primele „cuşti pentru iepuri" uriaşe începură să apară: şiruri gigantice de blocuri de 20 de etaje, plantate cam la întâmplare şi care constituiau 80% din locuinţele moscovite. Trebuia să ai unde să adăposteşti cele aproximativ 12 milioane de locuitori, adunaţi în interiorul MKAD-ului, cea de a treia linie de centură care delimita Moscova, un oraş care ocupa aceeaşi suprafaţă ca şi Ile de France.

– Se pare, deci, că eu am fost aici între cele două şederi ale tale, remarcă Malko.

– Ştiu, confirmă Tom Polgar. Brian King era cel care îndeplinea funcţia mea. Ai făcut treabă bună.

– FSB[1]-ul nu mă iubeşte prea tare, oftă Malko. Tentez diavolul venind aici din nou.

Tom Polgar făcu o grimasă.

– Nu neapărat. Există un fel de „gentleman's agreement" între ei şi noi. Nu te vor ataca direct. Oficial, suntem în termeni buni. Evident, există mulţi asasini în libertate, care lucrează cu diverse

[1] Serviciul de securitate al Federaţiei Ruse, urmaş al KGB-ului sovietic. *(n. trad.)*

oficine pe care FSB-ul nu le controlează decât foarte puţin.

– Ce părere ai despre această chestiune a rachetelor S-300? întrebă Malko.

Maşina încetini considerabil. Intraseră în Moscova.

– Sunt perplex, mărturisi şeful filialei. De anul trecut, m-am întreţinut de mai multe ori cu omologul meu de la FSB şi am avut chiar o întâlnire cu Anatoli Isaikin, şeful Rosoboronexport, organism de stat care controlează, în Rusia, toate exporturile de arme şi care dă socoteală pentru acest lucru Naţiunilor Unite. Mi-a mărturisit că Rusia semnase un contract cu Iranul în decembrie 2006, pentru livrarea a 28 de baterii de racheteS-300, dar că acesta nu fusese niciodată onorat, în ciuda insistenţei iranienilor.

– De ce?

Tom Polgar îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul.

– La ordinul Kremlinului. Noi am exercitat puternice presiuni politice în sensul acesta. Am făcut-o pentru a atenua neliniştea israelienilor. Mai întâi, ruşii ne-au explicat că S-300 era o armă defensivă, ceea ce este exact, şi că, prin urmare, ei nu făceau niciun rău vânzând-o Iranului...

– Fac jocuri de cuvinte, remarcă Malko. S-300 este, desigur, o armă defensivă, dar iranienii au nevoie de ea pentru a-şi proteja programul de rachete echipate cu un focos nuclear, arme care sunt teribil de ofensive...

– Evident, recunoscu americanul. Iranienii au pretins însă că aceste rachete S-300 erau destinate să protejeze populaţia civilă de raidurile israeliene sau americane.

Maşina se opri brusc. Şoferul fusese gata să treacă pe culoarea galbenă a semaforului. Tom Polgar oftă:

– Aici, sunt agenţi DPS[2] pretutindeni. Pândesc cele mai mici infracţiuni şi le pedepsesc cu o severitate extraordinară. Iar dacă eşti străin, amenda trece imediat de la 1000 de ruble la 1000 de dolari[3]....

În Rusia, să-i furi pe străini a fost, întotdeauna, o datorie sacră.

– Ruşii sunt la curent cu existenţa acestor fotografii?

Americanul scutură din cap.

– Nu, numai dacă iranienii le-au vorbit despre ele, ceea ce este puţin probabil.

Maşina pornise din nou, mergând foarte încet. Circulaţia prin Moscova era o oroare şi se desfăşura după un plan vechi al Uniunii Sovietice, păstrat de municipalitate. Acest plan fusese întocmit pentru 300 000 de vehicule, în timp ce acum erau trei milioane... Hidoasele „cuşti de iepuri" erau din ce în ce mai numeroase şi câteva autobuze vechi, de culoare verde sau albastră, erau pline de pasageri înfrigurati. Nu era foarte frig, între - 4 şi + 4 grade, dar zăpada, acumulată şi strânsă în grămezi înnegrite sau transformată într-o mocirlă greţoasă şi omniprezentă, adăuga încă o notă de murdărie acestui peisaj sinistru.

[2] „Dorojno Patrolnaia Slujba", poliţişti de la serviciul de circulaţie.

[3] 1 dolar = 38 de ruble.

– Ce facem? întrebă Malko.

La Washington, nu primise instrucţiuni precise, numai să-l contacteze pe Tom Polgar.

Acesta se întoarse spre el.

– Îţi propun să mergem luni dimineaţă la Rosoboronexport şi să le arătăm fotografiile. Am stabilit o întâlnire cu Anatoli Isaikin.

– Vor nega orice responsabilitate...

– Este foarte probabil, recunoscu Tom Polgar. Dar, cel puţin, vor şti că noi suntem la curent...

Aceasta însemna să dai cu piciorul în muşuroiul de furnici, unde puteai găsi o capcană. Ca şi când ar fi citit gândurile lui Malko, Tom Polgar continuă:

– Dacă, într-adevăr, Rosoboronexport nu ştie nimic despre asta, se va declanşa o întreagă nebunie! Şi, poate, lucrurile se vor pune în mişcare.

– Şi dacă nu se întâmplă nimic?

– Va trebui să tragem de alt fir.

– Ar fi posibil ca Rosoboronexport să acopere un eventual trafic?

– În principiu, ei sunt deasupra oricărei bănuieli, afirmă americanul. În plus, ei trebuie să supună autorizaţiile de export unui comitet în care este prezent preşedintele ţării. Dar suntem în Rusia, unde totul este posibil.

– Adică?

Americanul zâmbi reţinut.

– Până în anul 2004, Rosoboronexport era, în mod tradiţional, condusă de un ofiţer superior de la GRU[4]. Şi apoi, ultimul director s-a lăsat tentat de un

[4] „Glavnoie Razvedivatelnoie Upravlenie"– spionajul militar rusesc. *(n. trad.)*

comision de 18 milioane de dolari la o vânzare de avioane Mig 29 în Peru. Înainte să fie arestat de FSB, a fugit şi, de atunci, se ascunde mereu. Faptul acesta a permis Kremlinului să pună în locul lui un ofiţer al KGB, mai apropiat lui Putin, dar nu obligatoriu mai cinstit. Aici, corupţia este prezentă pretutindeni. Şi, pentru că militarii sunt prost plătiţi, tentaţiile sunt mari. În timpul primului război din Cecenia, Statul Major a declarat că au fost distruse 200 de tancuri grele T 72, chipurile victime ale „boivik"-ilor ceceni. În realitate, erau în foarte bună stare, nu le sărise nici măcar vopseaua. Nemaiavând existenţă administrativă, armata le-a vândut ca fier vechi unor particulari, care, în mod discret, le-au vândut în China, Iran şi Libia. Acest scandal nu a izbucnit niciodată oficial, dar îţi imaginezi numărul mare de complici pe care au trebuit să-l aibă...

Malko putea să-şi imagineze.

Acum, se târau cu maşina în sudul Moscovei, acolo de unde se vedea Kremlinul.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– Ţi-am rezervat o cameră la Ritz Carlton, răspunse americanul, pe strada Tverskaia. Poţi merge pe jos la Kremlin. Este mai accesibil decât hotelul Kempinski, care se află pe malul sudic al râului Moscova. Şi apoi, este hotelul la modă. Când oligarhii nu erau încă ruinaţi, veneau aici şi onorau note de plată monstruoase, ca să-şi impresioneze amantele.

Fordul se opri brusc la intrarea pe podul Balşoi Kamennîi. O sută de maşini erau imobilizate aici, într-o linişte uimitoare.

– Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Podul dă în faţa intrării Borovski a Kremlinului, care este unicul acces pentru vehicule. Când un convoi oficial se pregăteşte să iasă, podul este blocat. Acest blocaj poate dura trei minute sau o jumătate de oră.

Ei nu aşteptară decât zece minute, apoi trecură în viteză prin faţa bibliotecii Lenin, în direcţia pieţei Manejului. O luară apoi la stânga, pe strada Nikitskaia, pentru a ajunge, în sfârşit, pe strada Tverskaia, marele bulevard care pleacă de la piaţa Manejului, din Piaţa Roşie. Din cauza sensurilor interzise, circulaţia este un infern. Pretutindeni, muncitori îmbrăcaţi în pelerine galbene încercau să înlăture zăpada murdară.

Tom Polgar spuse cu ironie:

– Varsă atâtea produse chimice pe această zăpadă, încât atunci când un câine o linge moare în chinuri oribile!

În sfârşit, reuşiră să se angajeze pe strada Tverskaia, în sensul cel bun. Hotelul Ritz Carlton se afla după poştă, înainte de hotelul Naţional, care se găsea în colţul străzii Manejului. Colonade, pe care ruşii le iubesc la nebunie, un şir de Mercedesuri, Lamborghini şi Bentley sub streaşină, un portar deghizat în cazac. Tom Polgar se întoarse spre Malko:

– Dacă vrei, mergem să cinăm imediat. Este o petrecere într-unul din restaurantele la modă din Moscova, GQ. Acolo, este aşa de mult zgomot, încât nu avem de ce să ne temem de prezenţa microfoanelor. Îţi voi da câteva contacte care te-ar putea ajuta.

– Ruşi?

Americanul zâmbi.

– Chiar şi generalul Şevarşin, ultimul patron al Primului Directorat al KGB în timpul Uniunii Sovietice, şi care a fost director al aceluiaşi KGB vreme de 24 de ore în timpul lui Gorbaciov... Are încă multe contacte.

– Voi îl plătiţi?

– Prin intermediul uneia dintre structurile noastre. El furnizează sinteze economice şi politice.

Malko pătrunse în holul hotelului, precedat de portarul-cazac care-i ducea valiza. Un tavan maiestuos, înalt de opt metri, destul de multă animaţie. O femeie cu taior alb şi ciorapi negri stătea în picioare, alături de recepţie, şi telefona. Îi aruncă o privire lungă, evaluându-l dintr-o ochire. Toate rusoaicele erau adevărate „barracuda"[5], iar bărbaţii erau prada lor, mai mult sau mai puţin liber consimţită. În această ţară unde brutalitatea era întâlnită la tot pasul, relaţiile bărbat-femeie nu erau bazate decât pe raportul de forţă. Ca totul în Rusia, de fapt. Bărbaţii dominau fie prin forţa lor fizică, fie prin puterea lor financiară. Femeile nu aveau de oferit decât frumuseţea.

Pe care o negociau cât mai scump posibil.

Din fericire, camera lui Malko nu avea vederea în strada Tverskaia! Va putea dormi! Ca şi New York-ul, Moscova nu dormea niciodată. În timp ce îşi făcea duş, se gândi la Irina, somptuoasa siberiană care l-a ajutat în timpul precedentei sale misiuni.

[5] Peşte răpitor. *(n. trad.)*

A fost omorâtă într-un fals accident, în plin centrul Moscovei, atunci când trebuia să plece către Statele Unite.

Vladimir Vladimirovici Putin mărturisise într-o zi unui ziarist rus că el îşi cataloga adversarii în două categorii: duşmanii şi trădătorii. Cu duşmanii, purtai războaie, dar puteai, de asemenea, să te împaci, chiar dacă apoi, te războiai din nou. Pentru trădători însă, nu exista decât o singură soluţie: eliminarea. Trădătorii nu erau niciodată iertaţi. Moştenire de la Uniunea Sovietică.

După ce s-a îmbrăcat, Malko urcă la barul de la ultimul etaj care avea o vedere magnifică asupra stelelor roşii, luminoase, de pe turnurile Kremlinului, şi se aşează pe unul dintre taburetele înalte. Se afla în compania câtorva oameni de afaceri şi a două femei foarte bine îmbrăcate, care discutau încet într-un colţ.

Parcurgând lista băuturilor alcoolice, era gata să cadă de pe taburet.

Un pahar de whisky Mac Alran costa 1500 de dolari!....

Chemă chelnerul pentru a avea confirmarea şi acesta îi preciză:

– Este un whisky foarte rar, conservat într-un flacon de cristal Lalique.

Dar ruşii, totuşi, nu beau şi cristalul, chiar dacă era vechi! Mai modest, comandă o vodcă Ruski Standart, după ce refuzase, politicos, doza de Ţarskaia, facturată cu o sută de dolari. Vodca respectivă se bea la Kremlin. În timp ce o gustă, rece ca gheaţa, se întrebă dacă era deja supravegheat de FSB.

*

* *

Un munte de carne cu craniul ras şi fruntea joasă filtra oamenii în faţa restaurantului GQ, aflat la o aruncătură de băţ de hotelul Kempinski, pe malul sudic al râului Moscova. O grămadă de fete, unele mai sexy ca altele, se îngrămădeau la intrarea care deservea barul, în partea dreaptă, şi sala de mese, în spate. Muzica era asurzitoare, lumea se înghesuia ca în metrou, bărbaţii erau îmbrăcaţi îngrozitor, în timp ce femeile aveau ţinute incredibil de sexy. Toate erau încălţate cu pantofi cu tocuri de 15 centimetri, pe care îi scoteau din poşetă, pentru că sosiseră încălţate cu cizme, din cauza zăpezii de afară.

Tom Polgar şi Malko au ajuns la bar, unde puteau şi mânca, în acelaşi timp. Se instalară în faţa unui cămin fals, plin de lumânări uriaşe.

După ce a făcut comanda, Tom Polgar se aplecă spre Malko:

– Până vom fi serviţi, durează cam jumătate de oră. Hai să vedem petrecerea, în restaurant.

– Cine o dă?

– Un mic oligarh, mai puţin de un miliard de dolari, care nu este încă ruinat.

Ajunseră în restaurant, dând din coate. O blondă, într-o rochie mulată argintie, cânta la saxofon în faţa unui public extaziat. Pretutindeni se bea, se flirta, într-un vacarm de neimaginat. Şi aici, femeile erau la vânătoare, gătite, machiate, cu privirea dură, dar, în acelaşi timp, ademenitoare. Tom Polgar strigă la urechea lui Malko:

– Pentru că preţul târfelor este indexat după cel al petrolului, multe dintre ele caută de lucru...

O urmări, câteva momente, pe cântăreaţa vedetă a petrecerii, sponsorizată de probabilul său amant, un oligarh cu craniul ras, în ţinută de piele cu ornamente de argint. Deodată, Malko remarcă o masă ocupată de patru fete singure, angajate într-o conversaţie animată. Tom Polgar îi urmări privirea şi-i urlă la ureche:

– Sunt ex-amantele oligarhilor. Fete care au petrecut un an sau doi cu ei, au „muncit" pentru un apartament, o maşină, şi revin pe piaţă pentru a-şi găsi, din nou, un protector. Cu chiria de pe apartament pot să trăiască, dar doresc să regăsească adevăratul lux. Acela unde banii nu se numără.

Malko nu-l mai asculta. Una dintre cele patru tinere instalate la masă era Lena Voronţova, logodnica georgianului Goşa Sukhumi, întâlnită la Tbilisi, în timpul unei precedente misiuni[6], şi pe care o confiscase drept „pradă de război", pentru a se răzbuna pe fostul său prieten care l-a trădat. Se grăbi să se retragă... Goşa nu a păstrat, probabil, sentimente prea frumoase în ceea ce-l privea şi, având în vedere că era foarte legat de FSB, era inutil să se joace cu focul.

Malko se întoarse, împreună cu Tom Polgar, la masa unde fusese adusă vodca Ruski Standart în pahare uriaşe, precum cele de spălat pe dinţi. Borşul

[6] SAS nr. 109, *Primăvară la Tbilisi*, Editura Meteor Press (2009).

era excelent şi coastele de miel, de asemenea. În jurul lor se râdea zgomotos. Un bărbat, cu trunchiul mulat într-un maieu cu dungi, aşa cum poartă marinarii, dansa singur în faţa barului. Malko era la a treia vodcă. În această seară făcea o pauză, ştiind că, în ciuda aparenţelor, noua lui misiune la Moscova va fi grea şi periculoasă. CIA nu făcea niciodată apel la el pentru cazuri uşoare. El era un NOC[7] şi muncea precum un iobag pe pământul stăpânului, care putea face ce voia cu el. Desigur, era bătut prieteneşte pe umăr şi plătit, câteodată, regeşte, fapt care-i permitea un nivel de viaţă demn de rangul său.

Din fericire, logodnica sa, Alexandra, nu era cheltuitoare. Făcea numai, din când în când, incursiuni în casele de modă şi, mai ales, adevărate orgii cu obiecte de lenjerie. Independentă, proprietară de podgorii, era o femeie puternică, deşi extrem de sexy. Câteodată îşi spunea că flirtul său cu moartea se va termina într-o zi cu un glonţ în cap.

Dar, până atunci, trebuia să profite de viaţă.

Carpe diem[8].

– Să mergem, sugeră Tom Polgar. M-am sculat foarte devreme.

Ceruse deja nota de plată. Monstruos de mare. Moscova era oraşul cel mai scump din lume. Deodată, Malko zări o siluetă care se strecura prin mulţime: Lena Voronţova. Ea se opri în spatele lui

[7] „Non official cover".

[8] Proverb latin însemnând: Trăieşte în fiecare zi ca şi când ar fi ultima.

Tom Polgar şi îi adresă lui Malko un zâmbet care era deja o invitaţie clară.

– *Dobrîi vecer*[9], spuse ea cu o voce cântată. Este o mare plăcere să te regăsesc. Îmi oferi o cupă de şampanie?

Zâmbea, cu picioarele uşor depărtate, cu decolteul în formă de V, descoperind trei sferturi din două obuze siliconate, cu privirea fermă, de un albastru cobalt, cu gura enormă, prea roşie, desenată cu grijă. Statuia însăşi a erotismului. Nu părea deloc dornică de răzbunare. Malko o abandonase, legată de un pat la reşedinţa lui Goşa Sukhumi, după ce profitase de ea în toate felurile posibile. Acum, se întreba dacă va scoate un pistol din geantă, dar ea se aşeză între Tom Polgar şi el, încrucişându-şi foarte sus picioarele lungi, strânse în ciorapi negri de nailon. Întoarsă spre american, şopti:

– Mă numesc Lena Voronţova, şi tu?

Înmărmurit, americanul răspunse:

– Tom Polgar.

– Am întâlnit-o pe Lena la Tbilisi, explică Malko. E o surpriză plăcută să o regăsesc la Moscova.

O strigă pe chelnăriţă şi ceru:

– Adu-ne o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, te rog. Foarte rece.

Lena Voronţova zâmbi cu încântare. Era tratată ca o adevărată doamnă. Îşi desfăcu picioarele,

[9] Bună seara.

fixându-l pe Tom Polgar. Era atât de fierbinte, precum un aruncător de flăcări. Vădit încurcat, americanul se ridică şi îi schiţă un mic gest lui Malko.

– Pe luni dimineaţă. Voi veni să te iau la ora opt şi jumătate.

– L-am speriat pe prietenul tău? întrebă Lena, când acesta se îndepărtase.

– Nu, o asigură Malko, dar este discret.

Fu adusă şampania. Lena se aplecă spre Malko, oferindu-i un spectacol al sânilor ei aproape în întregime, şi întrebă cu o voce de fetiţă:

– Pot să comand icre negre la şampanie?

CAPITOLUL IX

Sticla de şampanie Taittinger Comtes de Champagne era goală şi Lena lingea cu o plăcere evidentă ultimele resturi de icre negre. Caviarul era un produs care aproape că nu se mai găsea la Moscova, din cauza pescuitului exagerat. Chiar şi acesta, deşi numit „Beluga", semăna, mai curând, cu un vechi „Sevruga", de la un pescuit antediluvian. Lena părea însă încântată. Ridică o privire de fetiţă vicioasă spre Malko:

– Eu nu-mi pot cumpăra, este prea scump. A fost foarte bun. *Spasiba, balşoi spasiba*[1].

Malko puse, în sfârşit, întrebarea care-i ardea buzele:

– Nu mai eşti cu Goşa?

Lena făcu o figură dezgustată.

– Este un porc! Când s-a întors din Osetia de Sud m-a bătut. Am avut vânătăi luni de zile.

– De ce?

Lena îi aruncă o privire întunecată şi amuzată în acelaşi timp şi spuse:

– Pentru că te-ai culcat cu mine. M-a găsit legată de pat. Nu am putut nega. A început să mă bată

[1] Mulţumesc, mulţumesc foarte mult.

spunându-mi că ar fi trebuit să mă apăr. Apoi, m-a aruncat în stradă. M-am întors la Moscova în aceeaşi seară.

– Şi el? Unde este?

– Nu ştiu. Aici sau la Tbilisi.

– Şi tu, ce faci acum?

Ea îşi aprinse o ţigară şi oftă.

– Supravieţuiesc. Mi-a cumpărat trei apartamente: într-unul locuiesc şi celelalte două le închiriez. Am încă maşina, un Audi.

– Asta-i tot?

– Nu, mărturisi ea, îmi caut un nou bărbat, dar nu este uşor, din cauza crizei.

Malko zâmbi.

– Oligarhii sunt ruinaţi?

Buzele groase ale Lenei se strânseră într-o mutră îmbufnată.

– Nu complet, dar au pierdut mulţi bani. Găsisem unul, un armean, destul de simpatic. Am stat două luni cu el. Renunţase, în luna mai, la 350 de milioane de dolari din afacerea sa. Mă trata bine. Şi apoi, afacerea lui de comerţ a căzut. Azi, probabil i-au mai rămas 20 de milioane de dolari. Şi datoriile.

Vorbea încet, cu o voce spartă, prea blândă, ca în anunţurile publicitare. O voce complet artificială.

– Este trist, spuse Malko, dar eşti foarte frumoasă, vei găsi cu siguranţă...

Lena făcu o figură încântată.

– Găsisem un altul, plimbându-mă prin supermarketul Crocus. Imediat mi-a oferit haine, dar amanta lui a aflat. Mi-a telefonat şi mi-a spus că,

dacă mă mai întâlnesc cu el, o să-mi trimită mai mulţi indivizi pentru un *zakasnoie*[2].

– Şi astă-seară, ce faci aici?

– Am venit să cinez cu trei prietene care sunt în aceeaşi situaţie ca şi mine. Erau bărbaţi, dar erau toţi „ocupaţi", aşa că au plecat. Şi tu, ce faci la Moscova? Goşa mi-a spus că eşti spion, că lucrezi pentru americani şi că nu trebuie să am încredere în tine.

Ce mai prezentare!

– Nu este complet fals, recunoscu Malko. Dar aici am venit să-mi văd prietenii.

Lena făcu un gest liniştitor.

– *Nicevo*! Eu nu am secrete.

– Deci, nu-l mai vezi pe Goşa?

– Dacă-l văd, îl omor, spuse, simplu, Lena. Nemernicul ăsta mi-a spart un dinte şi m-a costat 3000 de dolari ca să-l înlocuiesc.

Cel puţin, din acest punct de vedere, Malko era liniştit.

Lena îşi desfăcu picioarele.

– Eşti cu maşina?

– Nu.

– Te duc eu.

Îşi recuperară paltoanele la vestiar şi Malko îşi făcu drum spre ieşire, sub privirile invidioase ale câtorva bărbaţi încă prezenţi. Un portar aduse maşina Lenei, care se sui la volan. Abia trecură rampa care ducea la podul Moskvoreţki, că tânăra se întoarse spre Malko, cu un zâmbet provocator.

[2] Contract pentru a omorî pe cineva.

– Nu-ţi mai plac....

În timp ce conducea, rochia i se ridicase foarte sus pe coapse şi Malko nu se putu abţine să nu o privească.

– Ba da, bineînţeles, spuse el.

– Atunci, mângâie-mă.

Era mai mult un ordin decât o sugestie. El puse mâna pe o coapsă, strânsă în nailonul ciorapului, şi pulsul i-o luă razna. Lena era la fel de atrăgătoare ca şi înainte. Îşi plimbă mâna mai sus, până când găsi pielea, deasupra ciorapului, şi apoi mătasea slipului. Tânăra se ridică uşor pentru ca el să poată să-şi strecoare câteva degete. Conducea încet, cu prudenţă, fără să uite niciodată să pună semnalizatorul în funcţiune la orice schimbare de direcţie. După răsuflarea ei, Malko îşi dădu seama că mângâierea lui nu o lăsa indiferentă. Lena îşi împinse bazinul înainte, îşi desfacu mult picioarele, atât cât îi permitea rochia. Pentru că el îşi continua acţiunea, îi spuse:

– Opreşte-te, nemernicule, sunt gata să explodez....

El o ascultă. Deodată, Lena opri Audiul între două grămezi de zăpadă. Malko privi afară. Nu erau pe strada Tverskaia. Lena se întoarse spre el.

– Am ajuns. Vino.

Fără să aştepte răspunsul lui, ieşise deja din maşină. Malko făcu acelaşi lucru, o urmă şi zări în capătul străzii cupolele aurite ale Catedralei Mântuitorului Iisus Hristos. Imobilul în faţa căruia s-au oprit era apărat de o uşă metalică, albastră, prevăzută cu un cod. La Moscova, uşile imobilelor semănau cu nişte intrări de închisoare. Interiorul nu era

prea grozav: fire atârnau peste tot, casa scării era vopsită în trei culori diferite.

În ascensor, Lena apăsă pe butonul etajului cinci şi cabina începu să urce, cu o încetineală foarte sovietică. Privirile li se încrucişară şi Malko îşi strecură mâna sub rochia ei, regăsind animăluţul pretenţios pe care-l îmblânzise deja. Lena, cu răsuflarea sacadată, începu să se balanseze în faţă şi în spate. Un minut mai târziu, juisa cu un grohăit animalic, lipită de uşa cabinei. Le-a trebuit ceva timp ca să-şi dea seama că liftul se oprise.

Tânăra se scutură şi ieşiră amândoi din cabină. Lena băgă în broasca uşii o cheie enormă, pe care o întoarse de patru ori, apoi, mai jos, o a doua cheie, pe care o învârti numai de două ori. Apartamentul său era un adevărat seif.

Îl conduse pe Malko direct într-o cameră unde se afla un pat mare cu baldachin aurit, foarte hollywoodian, puse muzică de fond şi se întoarse. Dintr-o mişcare, se descotorosi de bluză, descoperindu-şi obuzele susţinute de un sutien de târfă care-i lăsau libere vârfurile, apoi scăpă şi de fustă şi de slip. Îşi păstră numai ciorapii şi pantofii.

Era somptuoasă.

Malko se apropie, îşi reluă activitatea şi, în mai puţin de un minut, Lena avu aceeaşi tresărire a întregului corp. Juisă din nou şi, totuşi, îl respinse.

– Dezbracă-te, îi ordonă ea, cu o voce răguşită.

El o ascultă. Când fu gol, Lena îi privi sexul în erecţie, cu un zâmbet comic.

– În această seară, spuse ea, eu te voi viola.

– Ah, bine, răspunse Malko, amuzat.

Ea se aşează pe spate, cu picioarele larg desfăcute, într-o poză care evoca limpede ceea ce dorea. Atunci când limba lui Malko atinse micuța creastă ridicată, Lena se cambră cu furie, cu un strigăt scurt. El continuă, delicat, dar nu mult timp. Coapsele ei se strânseră cu brutalitate peste capul lui şi Lena urlă. Nemilos, el îşi continuă mângâierea, strecurându-şi o mână sub ea, gest care-i smulse un alt strigăt sălbatic. Cu o mişcare brutală, Lena îl apucă de păr, ca şi când ar fi vrut să-i înfigă faţa în pântecele ei. Apoi, din nou, fu scuturată de un frison ca de un curent electric...

Avea, practic, orgasm după orgasm, fără să dea semne de oboseală. Malko era dur precum un armăsar şi îşi continua activitatea, smulgându-i Lenei strigăte din ce în ce mai slabe. Ea încerca în zadar să se întoarcă sub el, ca şi când ar fi vrut să scape, dar, în ultimul moment, îl trăgea cu violenţă ca să profite din plin de limba şi gura lui.

În sfârşit, rămase nemişcată. Pieptul i se ridică violent şi ea spuse cu o voce muribundă:

– Acum, poţi să faci sex cu mine...

El nu se lăsă rugat şi se afundă dintr-o mişcare în pântecele inundat. Lena abia dacă mai reacţionă, ridicându-şi puţin bazinul. Malko, strângând sânii precum obuzele cu amândouă mâinile, explodă în câteva secunde, prea excitat ca să se mai poată abţine. Lena nu părea supărată pentru acest lucru. Şopti numai:

– Şampania îmi dă o poftă nebună să juisez! Trebuia s-o conduc acasă pe una dintre prietenele mele, dar când te-am văzut, mi-am spus că ar fi

amuzant să mă servesc de tine, tot aşa cum ai făcut-o tu cu mine la Tbilisi.

Cine loveşte cu sabia de sabie va pieri!

Malko, scufundat în ea până la limită, era în continuare excitat. Când reîncepu însă să se mişte, Lena îl opri:

– Nu mai pot! Mâine dimineaţă merg să fac sport. Ţi-ai făcut bine treaba. Aşa îmi place, este mai excitant cu un bărbat decât cu o femeie. Acum, o să-ţi chem un taxi.

Rolurile se inversaseră, dar Malko nu regretă acest episod. Şi mâine va fi o nouă zi. Mult mai puţin încântătoare. Îmbrăcată cu un halat, Lena telefonă.

– Soseşte, îl anunţă ea.

Scotoci într-o poşetă şi îi dădu o carte de vizită.

– Sună-mă când vrei. Nu răspund niciodată, dar sun eu după aceea.

Nici măcar nu se sărutară, a fost numai o problemă strict sexuală. Malko îşi privi ceasul: era ora două şi douăzeci de minute dimineaţa. Din fericire, avea toată ziua ca să se odihnească înaintea întâlnirii de la Rosoboronexport, luni dimineaţă.

*

* *

Numărul 21, de pe bulevardul Gogolevski, era un imobil gălbui de trei etaje, cu o placă de aramă pe care scria Rosoboronexport. Doi miliţieni, îmbrăcaţi în gri, păzeau intrarea. Malko şi Tom Polgar fură opriţi de unul dintre ei.

– Avem întâlnire cu generalul Isaikin, îl informă americanul.

Un civil îi conduse la un ascensor îmbătrânit, care îi urcă până la etajul trei. Directorul Rosoboronexport îi aştepta în uşa biroului. Binevoitor, semăna însă exact a ceea ce era: general al KGB-ului. Cu bărbia grea, cu maxilarul uşor adus în faţă, cu ochii gri şi reci, cu părul cărunt pieptănat pe spate, vorbea perfect limba engleză.

Tavanul biroului său se afla la o înălţime de cinci metri. Pe pereţi, fotografii de MIG 29, de Suhoi, de rachete şi tancuri. Altele îl înfăţişau împreună cu Vladimir Putin şi cu fostul ministru al Apărării. Li se aduse nelipsitul ceai. Negru şi amar, aşa cum le place ruşilor. În sfârşit, Tom Polgar intră direct în subiect.

Scoase din servietă cele două fotografii găsite în telefonul mobil al lui Mehdi Ezazi şi le întinse generalului Isaikin, cu un zâmbet uşor încurcat.

– Prietenul nostru, Malko Linge, a adus aceste fotografii de la Viena. Suntem foarte intrigaţi.

Responsabilul de la Rosoboronexport îşi puse ochelarii, examină documentele şi le lăsă apoi pe masă.

– Este o baterie de rachete S-300, spuse el. Versiunea armatei, deoarece camioanele nu au şenile. Nu văd însă ce este special în toate acestea.

Tom Polgar se chinui să zâmbească.

– Generale, spuse el, aceste fotografii au fost făcute în Iran. De altfel, dacă le examinaţi, veţi descoperi uniformele care nu sunt ruseşti, ci iraniene. Pasdaranii. Experţii noştri sunt foarte siguri. Asta ne intrigă. În timpul ultimei noastre discuţii, m-aţi asigurat că acel contract, semnat în decembrie 2006 cu

ministrul iranian al Apărării, nu a fost niciodată pus în practică.

Generalul Isaikin nu se tulbură şi bău o gură de ceai negru înainte să răspundă cu o voce calmă:

– Este exact, confirmă el. Nimic nu a fost efectuat: nici plata din partea iranienilor, nici livrarea materialului din partea noastră.

– În acest caz, insistă şeful filialei CIA, cum vă explicaţi prezenţa acestor baterii S-300 în Iran?

Anatoli Isaikin izbucni într-un râs puternic, jovial.

– Nu-mi explic. De unde aveţi aceste documente?

– Nu pot să vă spun.

Rusul ridică din umerii săi mari.

– Este o făcătură a „prietenilor" noştri israelieni. Sunt foarte inventivi şi ne spun în permanenţă să nu vindem aceste materiale Iranului. Este vorba de un trucaj, relativ uşor de executat.

Nu părea deloc impresionat de fotografii. Malko interveni şi el, tot în limba rusă:

– Generale, pot să vă afirm că aceste fotografii veneau din Iran.

Generalul rus nu se tulbură.

– Israelienii au agenţi şi în Iran...

Un înger trecu, purtând pe aripi stele cu şase colţuri. Era o tăcere atât de intensă, că puteai s-o tai cu cuţitul. Tom Polgar o întrerupse.

– Generale, Centrala noastră este sigură că aceste fotografii sunt autentice şi că au fost făcute undeva în Iran. Ar fi fost posibil ca aceste rachete S-300 să fi fost livrate Iranului fără acordul vostru? Fără să ştiţi?

Anatoli Isaikin încruntă din sprâncene şi spuse pe un ton definitiv:

– *Niet*. Niciun export nu este posibil fără acordul nostru şi cel al Comisiei de Cooperare Militară şi Tehnică, prezidată de preşedintele Rusiei.

Din nou, linişte. În mod ostentativ, generalul Isaikin îşi privi ceasul, care era de pe vremea Uniunii Sovietice.

Tom Polgar întrebă atunci:

– Generale, de ce nu aţi livrat Iranului rachetele S-300?

Rusul făcu un gest evaziv.

– Din mai multe motive. Mai întâi, iranienii ne datorează foarte mulţi bani, sunt foarte rău platnici. Apoi, aşa după cum ştiţi, nu mai fabricăm S-300, deci nu mai avem disponibile.

– Dacă aceste fotografii sunt autentice, insistă Malko, nu aveţi nicio explicaţie?

Anatoli Isaikin deschise un dosar subţire pus pe birou şi spuse:

– Am vândut deja S-300 la diferite ţări. Şi voi, Statele Unite, aţi cumpărat, una singură, este adevărat. Grecii au cumpărat câteva, chinezii de asemenea, ucrainenii, polonezii, belaruşii, vietnamezii. Ar trebui să anchetaţi în direcţia aceasta. Totuşi, în cadrul excelentelor noastre relaţii, voi cere serviciilor mele să se asigure că nu este nicio posibilitate să ne fi scăpat aşa ceva. Întors spre Malko, spuse:

– Unde staţi, în Moscova?

– La Ritz Carlton, camera 416.

Generalul rus notă cu scrupulozitate, apoi îi zâmbi lui Malko.

– Vă voi suna acolo, peste câteva zile. Dar nu vă faceţi iluzii. Cu siguranţă că voi repeta ceea ce tocmai v-am spus.

Se ridică, îi strânse mâna lui Malko, îi aruncă o privire pătrunzătoare şi-i spuse pe un ton sec:

– Cunoaşteţi, cred, foarte bine ţara noastră, domnule Linge. Vorbiţi impecabil limba rusă.

Malko şi Tom Polgar intrară în ascensor, apoi ajunseră pe bulevardul Gogolevski unde se afla maşina. Un miliţian îi privea bănuitor.

– Să mergem să luăm micul dejun la cafeneaua Puşkin, sugeră americanul.

Era mai sus, pe celălalt trotuar al bulevardului, chiar înainte de strada Tverskaia.

*

* *

De îndată ce vizitatorii plecară, generalul Isaikin îşi chemă o secretară şi îi dictă o notă care relata discuţia pe care tocmai o avusese. O trimise la diferiţi destinatari: ministrul Apărării, Alexandr Bortnikov, noul patron al FSB-ului, directorul de cabinet al preşedintelui Medvedev, Viktor Ivanov, preşedintele conglomeratului Alma-Antai, care grupa principalele uzine de armament şi care fabrica acum rachete S-400.

De asemenea, trimise o copie şi Comisiei de Cooperare Militară şi Tehnică.

Astfel acoperit, se pregăti pentru următoarea întrevedere, întrebându-se dacă această manipulare nu venea cumva din partea GRU, furioasă că a fost eliminată de la conducerea Rosoboronexport.

*

* *

Atmosfera era la fel de confortabilă ca întotdeauna la cafeneaua Puşkin, datorită lambriurilor, falselor lumânări care împrăştiau o lumină difuză, meselor aflate la distanţă unele de altele. Tom Polgar şi Malko au rămas la parter, care era aproape plin de lume. Mulţi oameni de afaceri, câteva femei drăguţe, în cuplu sau singure.

– Ce părere ai? întrebă Malko, după ce comandaseră.

Figura lui Tom Polgar exprima îndoială.

– Ne îmbrobodeşte! Am verificat toate ţările care au rachete S-300, în afară de China. Mai întâi, toate sunt modele vechi, din anul 1978, din care iranienii nu voiau. Ei au comandat versiunea revizuită din anul 1993. Şi ştim amândoi că aceste fotografii au fost făcute în Iran...

– Atunci, care este explicaţia?

– Sau altă posibilitate, ruşii au hotărât să ne tragă pe sfoară, punându-ne în faţa faptului împlinit. Dar nu cred prea mult în această variantă.

– De ce?

– Vladimir Putin este însetat de respectabilitate şi ştiu din sursă sigură că nu are încredere în iranieni şi că are o anumită „tandreţe", dacă se poate spune aşa, pentru israelieni. În plus, aşteaptă să vadă ce se va întâmpla cu administraţia Barack Obama. Pentru iranieni, rachetele S-300 reprezintă o necesitate strategică, pentru a-şi pune la adăpost programul nuclear sau, în tot cazul, pentru a face costisitor un atac împotriva instalaţiilor lor. Pentru ruşi, aceste arme constituie deja material vechi. Ei produc acum S-400, mai moderne, care se află deja în unităţile DCA, în jurul Moscovei.

– Atunci, de unde ar putea să vină?

Tom Polgar zâmbi, în timp ce-şi ungea cu unt o felie de pâine prăjită.

– În anul 2003, guvernatorul provinciei Altar Ami, care adăposteşte mai multe uzine de armament, a fost demis din funcţiile sale şi arestat. Încerca să exporte, în mod ilegal, rachete S-300...

Un înger traversă cafeneaua Puşkin şi fugi, îngrozit, pe vârful aripilor.

– Vrei să spui, continuă Malko, că s-ar putea exporta din Rusia astfel de materiale fără să se treacă prin circuitele oficiale?

– Există precedente, oftă americanul. Aici, oamenii au dinţii lungi şi corupţia este atât de mare, încât nu poate fi înlăturată nicio ipoteză.

– Dar pentru asta e nevoie de mulţi complici ... observă Malko.

Tom Polgar înclină afirmativ din cap.

– Bineînţeles, dar în lumea *siloviki*[3]-lor se află soldaţi rătăciţi, oameni gata să facă orice pentru câţiva dolari. Aproape toţi funcţionarii se descurcă pentru a câştiga bani la negru. De la poliţistul de la DPS, care taxează automobiliştii, până la ierarhii din structurile de forţă, cum se spune aici. Totul se poate cumpăra în Rusia. Chiar şi rachete S-300. Nu uita că acel contract oficial valora 800 de milioane de dolari şi că iranienii ar fi gata să plătească dublu dacă rachetele nu li se vând oficial.

– Dacă n-ar fi nimic adevărat în această afacere, remarcă Malko, *Ettal'aat* n-ar fi reacţionat cu asemenea cruzime.

[3] Membri ai serviciilor de securitate.

– *Right!* confirmă Tom Polgar. Aceasta este cea mai bună dovadă că nu iese fum fără foc... Problema este să descoperim focul şi, atunci, riscăm să ne fie foarte cald...

La Moscova, toţi cei care deranjează sunt asasinaţi: ziarişti, oameni de afaceri, opozanţi. Activitatea imobiliară, de exemplu, a omorât mai mulţi oameni decât SIDA. Dacă te afli cumva în calea unui târg care se pune la cale, eşti eliminat.

Din octombrie anul trecut, au fost o duzină de asasinate, nicio arestare. Mâna de lucru nu lipseşte. Toţi cei care au luptat în Afganistan şi care crapă acum de foame, sau criminalii din anii 90, care tocmai au ieşit din închisoare, după 15 ani la umbră. Aceştia sunt capabili de orice.

– Bine, spuse Malko, ce trebuie să fac?

– Ţi-am vorbit de generalul Şevarşin. El poate, eventual, să ne ajute. O să-ţi aranjez o întâlnire cu el, oficial, pentru a vorbi de S-400. A organizat o structură de consultanţi.

Ceru nota de plată şi merseră împreună la maşină. În timp ce coborau pe strada Tverskaia, Tom Polgar se întoarse spre Malko şi zise, foarte serios:

– De-acum încolo, fii foarte atent. Dacă am dezgropat o afacere murdară, cei care sunt în spatele ei vor face totul ca să se apere. Or, ei nu cunosc decât o singură metodă: să-i elimine pe cei care-i jenează.

Adică pe Malko.

CAPITOLUL X

Oleg Kazenin se roti şi lovi cu piciorul cu toată puterea, întinzându-l cu brutalitate, cât era de lung. Talpa îl atinse pe adversarul său în plină figură, crăpându-i buza superioară şi strivindu-i nasul, de unde ţâşni imediat o fântână de sânge. După ce a respirat profund, oligarhul izbucni în râs şi îi spuse celui pe care tocmai îl lovise, un thailandez subţire dar musculos, care era cu 20 de centimetri mai scund decât el:

– *Haraşo*[1], ne oprim aici pentru astăzi, trebuie să merg în oraş. Am lucrat bine...

Thailandezul se ridică fără să scoată un cuvânt, ştergându-şi sângele care-i curgea pe faţă, şi bolborosi:

– *Have a good day, mister Oleg*[2].

Bufimol, emigrant thailandez în Rusia, era profesorul de box thai al lui Oleg Kazenin. Acesta, ca majoritatea ruşilor, dădea o mare importanţă sportului. În afară de înot, pe care-l practica în piscina acoperită şi încălzită, instalată într-un pavilion alături de casa cu 30 de camere care se afla chiar în-

[1] Bine.

[2] O zi bună, domnule Oleg.

ainte de Jukovska, satul miliardarilor şi al *apparatcik*[3]-ilor, el mai practica şi kick-boxingul. Acesta era un sport foarte brutal, pe care îl stăpânea de minune datorită înălţimii sale de un metru şi nouăzeci de centimetri.

Înainte de a părăsi sala de sport, îi aruncă o privire afectuoasă lui „Bum" thailandezul şi îi spuse cu o satisfacţie vizibilă:

– Ţi-am aranjat bine mutra azi!

O spuse fără niciun fel de răutate, numai cu satisfacţia unui bun antrenament. Încă de la început, lucrurile au fost clare: thailandezul îl învaţă boxul thai, dar nu în glumă, nu prefăcându-se că se luptă, ci de-adevăratelea. „Bum" îi servea rusului drept sac de box şi era plătit cu 10 000 de dolari pe lună cash. Bineînţeles, micuţul thailandez avea şi el dreptul să-l lovească pe angajatorul său. Din nefericire, dată fiind diferenţa lor de alonjă, nu reuşea aproape niciodată să o facă. Pe de altă parte, economiile lui se măreau şi va avea, în curând, cu ce să-şi cumpere un mic restaurant la Phuket.

Ura, visceral, Moscova, cu cerul ei plumburiu timp de şase luni pe an, ura zăpada şi frigul, dar, în Thailanda, n-ar fi putut niciodată să câştige 10 000 de dolari pe lună, lăsându-se masacrat din două-n două zile.

Oleg Kazenin nu era rău cu adevărat, însă îi plăcea să-şi simtă forţa.

---

[3] Cuvânt familiar rusesc care denumea un funcţionar sau activist plătit al „aparatului" de stat. *(n. trad.)*

*
* *

Oleg Kazenin era cu pieptul gol, în chiloţi, atunci când Nataşa pătrunse în cameră. Erau 180 de centimetri de frumuseţe glacială, cu ochii atât de albaştri, încât păreau transparenţi, cu picioare interminabile pe care aveai chef să i le înnozi în jurul gâtului, cu duritatea unui diamant, răceala unui aisberg şi o ştiinţă amoroasă învăţată la aspra şcoală a oligarhilor. Venită din Irkuţk, cu patru ani în urmă, vegetase o bună bucată de vreme într-un apartament la comun, în marginea MKAD-ului, centura exterioară Moscovei, la 20 de kilometri de centru. În fiecare vineri şi sâmbătă se machia cu grijă, îşi punea în geantă pantofi cu tocuri de 15 centimetri, se îmbrăca sexy şi lua metroul pentru a merge în centrul oraşului.

În acea vreme, era la modă Diaghilev: o discotecă uriaşă, care putea să primească 1500 de persoane, frecventată, mai ales, de oligarhi. O „lojă" se închiria pentru 20 000 de dolari pe seară, plus băuturile, evident... Ea domina pista de dans şi mesele instalate pe podeaua *atriumului* de 32 de metri. Acolo, din înălţimea lojei sale, o reperase Oleg Kazenin. Mai întâi, pentru că le depăşea pe toate celelalte fete şi pentru sânii ei ascuţiţi, apoi pentru crupa ei admirabilă şi picioarele interminabile. Toate acestea atrăseseră privirea oligarhului, mereu în căutare de carne proaspătă. În aceste weekenduri de sărbătoare, el îşi făcea plinul.

După ce o văzuse, a trimis imediat să o caute şi ea a venit în loja lui, unde se aflau o duzină de fete,

în marea lor majoritate deja „consumate", dar care se agăţau de speranţa unei relaţii mai durabile. Era acolo şi deţinătoarea actuală a „titlului" de amantă a lui Oleg, Raisa Raşevski.

Albastrul deschis al privirii fetei din Siberia îl făcuse pe oligarh să simtă un frison. Pentru noua venită, deschisese o sticlă de Taittinger, şampanie franţuzească de 20 000 de ruble sticla[4]. Nataşa abia îşi înmuiase buzele în ea, fixându-l pe Oleg cu privirea ei de gheaţă.

– Nu beau niciodată, spusese ea. Numai suc de fructe.

Priviseră apoi, împreună, spectacolul de pe scenă, dat de artiştii circului din Moscova. La sfârşit, o tânără atletă se lăsase să cadă într-un impresionant şpagat, făcându-l pe Oleg Kazenin să exclame:

– *Boje moi*! Dumnezeule, trebuie să fie nemaipomenit când face sex această fată!

Toţi cei din lojă izbucniseră în râs, în afară de Nataşa, care s-a aplecat spre oligarh şi i-a spus:

– Te-ar excita dacă ai face-o cu o astfel de fată? a şoptit ea.

Oleg Kazenin s-a strâmbat.

– Nu. M-am uitat la ea cu binoclul. E urâtă.

Nataşa a zâmbit.

– Şi eu sunt urâtă?

– Bineînţeles că nu, i-a răspuns Oleg, punând o mână, deja posesivă, pe coapsa ei lungă. Dar...

– Ai un loc liniştit aici?

– Da.

[4] Aproximativ 400 de euro.

Lângă fiecare lojă, exista cel puţin o cameră şi o baie pentru ca ocupanţii să poată să se distreze între două dansuri.

– Să mergem acolo, a propus Nataşa.

Ea era deja în picioare, mai înaltă ca el, din cauza tocurilor pe care le avea. Subjugat, Oleg Kazenin a dus-o în cameră. Nataşa s-a întors cu un zâmbet ironic, şi-a scos pantofii şi, încet, s-a lăsat să coboare, cu picioarele desfăcute, până când ajunsese într-un imens şpagat pe mochetă. Exact ca acrobata de pe scenă. Fusta scurtă i se ridicase pe coapse, iar Oleg a rămas cu respiraţia tăiată...

Nataşa s-a ridicat, şi-a pus pantofii şi şi-a aruncat piciorul drept în aer, ca pentru un nou şpagat vertical, dezvăluind un încântător slip de dantelă albă. Oleg Kazenin nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la sexul ei abia protejat. Cu o voce liniştită, tânăra l-a întrebat:

– Te-ar excita să faci sex cu mine în această poziţie?

Această frază simplă i-a provocat o erecţie instantanee lui Oleg. Cinci minute mai târziu, se afunda în pântecele Nataşei, fără măcar să-i scoată slipul.

După ce a ejaculat, a întrebat-o:

– Unde ai învăţat asta?

– Într-un circ. Am lucrat acolo patru ani.

În aceeaşi seară, Oleg a dus-o cu maşina sa, un Maybach, la el acasă. În zilele următoare, a organizat o orgie cu jocuri de circ...

Nataşa era la fel de suplă la minte ca şi în articulaţii. Se pretase la toate fanteziile noului ei stăpân, chiar şi la cele mai ciudate.

Abia mânca, era întotdeauna disponibilă din punct de vedere sexual şi se prefăcea chiar că era îndrăgostită.

Puţin câte puţin, Oleg a devenit dependent de ea... Nu mai avea nici măcar chef să o înşele.

Acum, văzându-l în ţinută lejeră, Nataşa se apropie de el, îşi strecură degetele lungi în slipul lui şi-l întrebă cu o voce plată:

– Vrei să facem sex?

El o lăsă să-i maseze membrul câteva momente, apoi oftă:

– Nu, n-am timp. Trebuie să merg în oraş.

– Poţi să mă laşi şi pe mine la Crocus?

Acesta era centrul comercial ultramodern, la marginea MKAD-ului, rezervat, datorită preţurilor sale, numai oligarhilor.

– Sigur, dacă vrei, spuse Oleg.

Mintea îi era însă în altă parte. Viaţa unui oligarh era relativ simplă: să-şi câştige sau să-şi păstreze banii şi să-i cheltuiască, petrecând tot timpul şi făcând sex cu târfele cele mai frumoase, dacă era posibil. Viaţă culturală redusă la zero. Unii dintre ei se chinuiau să meargă la Teatrul Balşoi, pentru a fi văzuţi acolo. Nu era cazul lui Oleg. Venit din Perm, un fund de provincie, nu era snob. Pentru el, nimic nu putea egala o petrecere cu o vodcă bună, una sau mai multe fete şi muzică pop.

Un mic convoi îi aştepta în faţa coloanelor care încadrau intrarea. Două maşini 4x4 negre Nissan Patrol, cu un şofer şi o gardă de corp, foşti luptători, cu craniul ras, cu ochelari negri, cu receptorul în urechi. În mijloc, o maşină Maybach neagră, a cărei

portieră fu deschisă imediat de Dimitri, şoferul personal al lui Oleg. Şoferul primei 4x4 sări la volan, fixă pe acoperiş un girofar albastru, la care Oleg Kazenin nu avea niciun drept, şi demară.

Toate acestea făceau parte din „status symbol" al oricărui oligarh.

*
* *

Nataşa coborî prima din Maybachul condus de Dimitri, atleticul şofer al lui Oleg. Era îmbrăcată într-o blană de zibelină care-i cobora până la glezne, ceea ce îi permitea, pe această vreme friguroasă, să poarte pe dedesubt o minijupă indecentă. Marile culoare ale complexului Crocus erau goale. Criza. Vânzătorii, fără nicio ocupaţie, stăteau degeaba, în faţa minunilor importate din Franţa sau Italia.

– Pentru că tot sunt aici, spuse oligarhul, mă duc să cumpăr ceva de la librărie.

– După aceea, unde mergi? întrebă Nataşa.

– La Ritz Carlton.

– *Dobro*. Rămân cu tine. O să dau o raită pe la Gum. Ne vedem curând, mă duc la raionul de lenjerie.

Gum, vechiul mare magazin al epocii sovietice, aflat la marginea Pieţei Roşii, în faţa Kremlinului, adăpostea acum toate buticurile cu haine la modă. Ruseşti nu erau decât *matrioşka*[5].

Oleg şi Nataşa se despărţiră. El îşi continuă drumul până în capătul galeriei care se afla în partea

[5] Păpuşi care intră unele în altele.

stângă, traversând expoziţia permanentă de maşini americane de colecţie.

Oligarhul intră în librăria decorată foarte luxos, cu lambriuri autentice, şi unde nu era niciun client. Se adresă singurei vânzătoare:

– Aveţi *Coranul*?

– Desigur, răspunse ea. Acolo, la cărţile de valoare.

Îi arată etajerele din partea stângă.

– Vreau cel mai frumos exemplar.

Vânzătoarea deschise vitrina şi îi arătă un *Coran* cu o copertă din piele, colorată intens cu miniaturi.

– Costă 500 000 de ruble[6], anunţă ea, dar este...

– Îl iau, spuse Oleg, fără nicio tresărire la auzul preţului.

În timp ce-şi scotea cartea de credit Platinium de la Banca Rossia, îşi spuse că ar trebui, poate, să înceapă să numere banii, ceea ce a uitat să facă de mult timp. Vânzătoarea împachetă cartea într-un timp record. Nu vinzi în fiecare zi cărţi de rugăciune musulmane în valoare de 500 000 de ruble, mai ales într-o ţară ortodoxă...

Cu pachetul sub braţ, Oleg Kazenin merse să o întâlnească pe Nataşa în buticul „Agent provocator", unde se vindea lenjerie venită din Vest.

Ea tocmai proba o centură, pe deasupra fustei mini, şi Oleg era gata să năvălească peste ea, excitat de privirea de târfă pe care o avea. Din păcate, avea o întâlnire, deloc plăcută.

[6] Aproximativ 10 000 de dolari.

*
* *

Iuri Petrov citea ziarul *Komersant*, afundat într-un fotoliu, în capătul holului de la Ritz Carlton, acolo unde îşi dădeau întâlnire bancherii şi oamenii de afaceri. Văzându-l pe Oleg Kazenin, lăsă ziarul jos şi spuse:

– *Dobrîi den*[7].

– *Dobrîi den*, Iuri, răspunse oligarhul. Ai călătorit bine?

– Da, fără probleme.

Iuri Petrov venea de la Viena, din Austria.

– Ce se mai întâmplă pe acolo?

Iuri Petrov rămase nepăsător, precum un dihor care hibernează. Cu ochii înfundaţi în orbite, cu nasul lung şi cu bărbia teşită, probabil că era greu să-şi găsească femei, s-a gândit întotdeauna Oleg Kazenin.

– Sunt nerăbdători. Vor neapărat să rezolvi până la sfârşitul lunii.

– Ce le-ai spus?

– Că o să se rezolve...

Oleg Kazenin mormăi printre dinţi:

– Sper că imbecilii ăştia de iranieni se vor ţine de cuvânt.

– Dau telefon în fiecare zi la Vaduz, preciză Iuri Petrov. De îndată ce vor primi viramentul, mă vor preveni imediat.

– Şi banca?

[7] Bună ziua.

Banca Rossia, una dintre cele mai importante din ţară, îl primise cu braţele deschise cu cinci ani în urmă, atunci când îşi depusese acţiunile societăţilor lui drept garanţie pentru un împrumut de 420 de milioane de dolari.

Totul mersese foarte bine până la sfârşitul lui 2008, când acţiunile diferitelor societăţi ale lui Oleg Kazenin au pierdut 85% din valoarea lor, ca toată bursa din Moscova. Şi Andrei Luşenko, responsabilul cu împrumuturile de la Banca Rossia, devenise foarte insistent. Oleg Kazenin trebuia, neapărat, să înapoieze împrumutul. Dacă nu, ei vor recupera acţiunile puse drept garanţie şi Oleg va fi ruinat.

– L-ai văzut pe Andrei Luşenko?

– Da, i-am spus că eşti pe punctul de a încheia o mare afacere şi că va primi banii înainte de sfârşitul lunii. Mi-a răspuns că are încredere în mine, dar că nu va mai putea rezista presiunii conducerii prea mult timp.

– Mulţumesc, Iuri, spuse Oleg Kazenin.

Iuri Petrov era una dintre puţinele persoane în care avea încredere absolută. Lucrau împreună de 20 de ani. În acele vremuri – sfârşitul Uniunii Sovietice – Oleg Kazenin nu era decât un modest colonel KGB, după ce-şi luase o diplomă la o facultate economică. A fost ales să conducă societatea ANT, oficial, specializată în comerţul de fier vechi şi alte metale vechi. În spatele acestui comerţ inocent însă, ANT exporta material de război, iar profiturile alimentau conturile secrete din străinătate ale Partidului Comunist Sovietic.

Acestea au fost începuturile afacerilor lui Oleg Kazenin şi, încă de atunci, Iuri Petrov se ocupa de

socotelile lui. Şi nu s-au mai despărţit niciodată, iar Petrov este cel care a administrat şi administrează circuitele financiare în Rusia şi în străinătate ale oligarhului.

– *Haraşo*, conchise Oleg Kazenin. O s-o scoatem noi la capăt. Acum, mă duc să-l văd pe prietenul nostru Leonid, care trebuie să-l întâlnească pe reprezentantul iranienilor. Ca să le dea un şut în fund!

– Nu-i brutaliza, îl sfătui Iuri Petrov. Sunt susceptibili.

*

* *

– O iei pe strada Arbat şi te opreşti în faţa staţiei Smolenskaia, îi ordonă Oleg Kazenin lui Dimitri. În timp ce limuzina demară, el puse muzică şi încercă să se gândească la ceva agreabil, ca de exemplu, la ce fel de acrobaţie îi rezerva Nataşa în acea seară. Îşi spuse că are tot interesul să profite de tânăra femeie, acum cât situaţia sa financiară nu se degradase încă. Ei nu-i plac oamenii săraci, i-a spus-o deja.

Un bărbat încotoşmănat într-o haină de piele veche, pe cap cu o căciulă tot din piele şi cu blană artificială pe margine, trasă până la urechi, aştepta pe marginea trotuarului, în faţa staţiei de metrou. Făcu un pas înainte când Maybachul încetini în faţa lui şi deschise portiera.

Oleg îl întâmpină cu căldură.

– *Dobrîi den*, Leonid Nicolaevici.

– *Dobrîi den*, Oleg Vladimirovici.

– Ia-o pe strada Kolţo, îi spuse Oleg şoferului.

Aceasta era prima centură a Moscovei, care înconjura cartierele şic. Maşina se amestecă în circulaţia intensă. Oleg Kazenin aruncă o privire vecinului său cu faţa ridată. Leonid Nicolaevici Kaminski era un fost locotenent-colonel al GRU, care fusese repartizat la Rosoboronexport datorită cunoştinţelor sale de limbă arabă şi persană. Un om educat, modest şi cu multe relaţii. Oligarhul îl întâlnise, din întâmplare, şi s-au simpatizat imediat.

Pe vremea aceea, Oleg Kazenin era deja în fruntea mai multor societăţi care fabricau armament şi avea numeroase contacte în mediile militare.

Leonid Kaminski avea clienţi în străinătate pe care nu-i putea satisface întotdeauna, din raţiuni politice.

Prima lor afacere a fost modestă: un lot de muniţie, dată chipurile la rebut, muniţie cumpărată de Oleg Kazenin drept fier vechi şi plătită ca atare, şi revândută apoi Siriei la preţul aurului...

Deoarece Leonid Kaminski prefera să rămână la Rosoboronexport, Oleg Kazenin începuse să-i dea un supliment de salariu lunar de 10 000 de ruble cash. Pentru ofiţerul GRU, această sumă, despre care nu-i spusese nimic soţiei lui, era într-adevăr o mană cerească.

Apoi, afacerile lor au devenit mult mai importante şi Leonid Kaminski a părăsit Rosoboronexport pentru a putea să se dedice, în totalitate, lor.

Oleg Kazenin lăsă jos geamul care-i izola de şofer şi întrebă cu puţină teamă:

– Când te întâlneşti cu Armen?

– Imediat după ce mă despart de tine.

Armen Negranian era capul de pod iranian la Moscova. Lui i se propuneau toate afacerile ilegale. Leonid Kaminski îl cunoştea de mult timp.

– Trebuie să facă ceva ca să accelereze plata primei tranşe, spuse Oleg cu o voce precipitată. În principiu, iranienii sunt de acord. Dacă nu se grăbesc, am încurcat-o...

– Am să-i presez, promise Leonid Kaminski. Dar, pe de altă parte, suntem în întârziere. Nu o să ne putem respecta termenele.

– Nu-i momentul să le spunem asta! protestă Oleg Kazenin. Din contră, ameninţă-i: explică-le că dacă trenează cu prima plată, vom anula totul.

Pentru că Leonid Kaminski nu părea convins, Oleg Kazenin scoase pachetul în care era *Coranul* cumpărat la Mall Crocus şi i-l întinse vecinului său.

– Poftim, dă-i asta. Valorează cât ochii din cap. Ar trebui să-i facă plăcere.

Nu realiza că Armen Negranian, deşi lucra pentru iranieni, nu era musulman. Dar intenţia contează...

Leonid Kaminski puse cartea în buzunarul canadienei.

– *Haraşo*, spuse Oleg Kazenin, unde vrei să te las?

– La Kutuzovski Most. Dar, mai înainte, trebuie să-ţi spun ceva...

După tonul vocii, Oleg Kazenin îşi dădu seama imediat că nu era o veste bună.

– Ce?

– Am încă prieteni pe bulevardul Gogolevski.

– Asta poate să ne ajute, recunoscu oligarhul.

– Da, ne ajută. Am un prieten la directoratul „Orientul Mijlociu", care mi-a dat un telefon. A aflat de o vizită care ne poate crea probleme.

– A cui? întrebă Oleg, cu gâtul uscat.

– Americanii. Aveau fotografii cu ceea ce am trimis noi. Făcute acolo... I le-au arătat lui Anatoli Isaikin.

Oleg Kazenin tresări.

– Făcute acolo! Dar cum au reuşit asta?

– Habar n-am, mărturisi ex-ofiţerul GRU, dar documentele există. Este foarte neplăcut.

– *Boje moi!* scrâşni printre dinţi Oleg Kazenin. Cum au putut oare nenorociţii să facă asta? O să-i spui lui Armen?

– Nu ştiu. Ar putea să li se facă frică şi să dorească să anuleze învoiala.

„*Total catastrophy*", îşi spuse Oleg Kazenin. Într-o fracţiune de secundă, se văzu ruinat, obligat să-şi lichideze casa frumoasă şi tot ceea ce era pe lângă ea, ca să se mute într-un apartament oribil într-unul din blocurile de la periferie. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva!

În faţa disperării sale vizibile, Leonid Kaminski, temându-se de temperamentul lui impulsiv, încercă să-l asigure:

– Cred că nu trebuie să te pierzi cu firea. Nimeni nu cunoaşte proveniența acestor fotografii şi, cu atât mai puţin, pe cea a rachetelor S-300 fotografiate. Oamenii de la Rosoboronexport sunt neîncrezători. Ei ştiu că israelienii sunt gata să facă orice pentru a împiedica livrarea acestui material. Deci, există şansa să creadă că este o manipulare a Israelului.

Acesta este, într-adevăr, capabil să fi trucat fotografiile rachetelor S-300, adăugând şi decorul necesar...

– Crezi asta?

– Este posibil.

– Şi ce putem face?

– Categoric, nimic. Prin prietenii mei de acolo, din bulevardul Gogolevski, voi cunoaşte răspunsul pe care Rosoboronexport li-l va da americanilor. După părerea mea, vor evoca ori o manipulare israeliană, ori vor arunca vina pe o altă ţară. În fond, nu suntem singurii care avem rachete S-300. Asta ar trebui să-i calmeze pe ceilalţi.

– Să te audă Dumnezeu! oftă oligarhul, făcându-şi rapid semnul crucii.

A fost întotdeauna o persoană religioasă din cauza bunicii lui, credincioasă ortodoxă până în vârful unghiilor. El a finanţat chiar restaurarea unei bisericuţe care se afla nu departe de casa lui.

Leonid Kaminski zâmbi.

Maybachul încetini şi se opri în faţa staţiei de metrou Kutuzovski Most. Leonid Kaminski deschise portiera.

– *Da svidania.*[8]

– *Da svidania,* răspunse oligarhul, încă încordat.

Avea un gol în stomac. Avea neapărată nevoie de banii iranienilor. Încercă să se convingă, fără să reuşească întru totul, că analiza lui Leonid Kaminski în legătură cu Rosoboronexport era bună. Şi că nu trebuia să facă nimic deocamdată. Altfel, oligarhul

[8] La revedere.

s-ar fi năpustit ca să-i elimine pe cei care-i stăteau în cale. Într-un mod feroce, ca de obicei. Era singura metodă pe care o cunoştea. Ferocitatea şi rapiditatea erau cele două surse ale reuşitei sale din anii nebuni care au urmat prăbuşirii imperiului sovietic. O perioadă în care era suficient să te apleci ca să aduni avere. Cu condiţia să fii mai rapid şi mai rău decât ceilalţi.

Sună telefonul mobil.

– Am terminat, anunţă vocea suavă a Nataşei. Vino să mă iei la ieşirea din Gum, care dă în Vetsni Pereulok. Te aştept. Am luat nişte chestii superbe, care o să-ţi placă mult.

– Sosesc, spuse oligarhul, fericit să-şi schimbe gândurile.

Deschise geamul care separa cabina şoferului şi îi spuse acestuia:

– Dimitri, mergem la Gum să o luăm pe *gospoja*[9] Nataşa.

Peste 20 de minute, când o zări pe tânără cu o duzină de pachete în mână, îşi înăbuşi o înjurătură. A cheltuit, probabil, o avere. În alte vremuri, nici măcar nu s-ar fi gândit la asta. Acum, însă, era terorizat de teama de a deveni sărac.

Nataşa se strecură în limuzina cea mare şi se aplecă spre el. Îşi lipi buzele de ale lui şi îşi agită vârful ştrengar al limbii în gura lui Oleg.

– Când vei vedea ce am cumpărat, spuse ea vioaie, o să mă violezi...

[9] Doamna.

Înveselit, Oleg Kazenin îşi strecură o mână pe coapsa ei, dând la o parte fusta mini şi atingând satinul slipului. Nataşa îşi strânse, brusc, coapsele.

– Nu acum, porc bătrân! Mă voi schimba mai întâi, şi nu vreau să mă dau în spectacol în faţa lui Dimitri. Dat fiind felul în care mă priveşte, s-ar putea să fie el cel care mă violează.

Oleg reuşi să-şi scoată mâna prinsă între coapsele puternice. Nataşa ştia să vorbească bărbaţilor!

Dintr-odată, golul din stomac aproape că dispăru. Îi adresă, în gând, o rugăciune Sfântului Gheorghe. Îl rugă ca afacerea cu rachetele S-300 să decurgă bine. Atunci, ar fi urcat, din nou, în şa din punct de vedere financiar.

CAPITOLUL XI

De 20 de minute, BMW-ul dat lui Malko de către Tom Polgar era parcat de-a lungul trotuarului lui Leningradski *prospekt*, în faţa unui fel de templu grecesc ridicat pe un dâmb. Era staţia de metrou Dinamo, care corespundea cu stadionul cu acelaşi nume. Maşina era condusă de o tânără agentă de la CIA, aflată în stagiu la Moscova, Cyntia Fisher, o brunetă înaltă cu părul scurt şi ochii albaştri, căreia îi erau rezervate misiunile „oficiale". Îl aşteptau pe adjunctul generalului Şevarşin, pe Igor Prelin, care trebuia să-i conducă la fostul patron efemer al KGB-ului.

– Iată-l, anunţă Cyntia Fisher.

Şi arătă spre un bărbat cu părul cărunt, cu un colier de barbă, care tocmai ieşise din staţia de metrou. Înalt, cu haină din piele, purta sub braţ o mapă pentru documente. Americanca semnalizã cu farurile, iar el se îndreptă spre maşina parcată la marginea trotuarului, deschise portiera şi se instală pe bancheta din spate.

– Igor Prelin, adjunctul generalului Şevarşin, îl prezentă Cyntia Fisher. Ne va conduce la general.

– Mergi până la stadion, spuse rusul.

Ocoliră staţia de metrou, urcară pe un drum noroios până la enormul stadion şi ajunseră la o barieră

păzită de o santinelă, barieră care ducea exact la stadion. Igor Prelin deschise geamul şi spuse simplu:

– Poarta numărul 13.

Drumul care înconjura stadionul gol era plin de noroi amestecat cu zăpadă, o adevărată mocirlă. Se opriră în faţa porţii numărul 13 şi Malko realiză că birourile erau instalate sub gradene şi erau ocupate de diferite societăţi. Îl urmă pe Igor Prelin. Interiorul era întunecos, umed, sinistru. În spatele unei uşi metalice, descoperi birouri cu pereţii acoperiţi de lambriuri din lemn închis la culoare, cu tavanul jos, scăldate de o lumină crepusculară. Igor Prelin se întoarse către Malko şi zise:

– Generalul vă va primi imediat. Aşteptaţi-mă aici.

Malko se aşeză pe un scaun ce se afla pe culoar, în faţa unei fotografii în culori, reprezentând un MIG 29 în timpul zborului. Se gândi la ceea ce i-a recomandat Tom Polgar: oficial, el venea să comande societăţii de studii economice şi politice conduse de generalul Şevarşin un studiu în legătură cu viitoarea scădere de buget alocat pentru Apărare de către Rusia.

Igor Prelin apăru din nou şi îi făcu semn.

Biroul generalului Şevarşin era minuscul, cu o vedere oribilă spre mocirla de afară. Rusul se ridică să-l întâmpine pe Malko. Un bărbat masiv, de vreo 60 de ani, foarte „rus", solid, cu maxilarul greoi. *Silovikul* perfect.

– Luaţi loc, îi invită într-o engleză perfectă, cu un uşor accent american. Doriţi un ceai?

Igor Prelin se aşezase într-un colţ al camerei, în spatele lui Malko, care recunoscu imediat vechile

metode ale KGB-ului: atunci când primeai pe cineva, nu erai niciodată singur. Discuţia se angajă în jurul problemelor legate de apărarea rusă, despre criză, despre diminuarea cu 15% a cheltuielilor militare, şi atunci Malko explică pentru ce a venit.

– Casa Albă ar vrea să ştie cum se repartizează acest buget general pe secţiuni. Aţi putea să faceţi raportul chiar dumneavoastră, vorbiţi foarte bine limba engleză. Aţi avut vreo funcţie la Washington?

– N-am fost niciodată în America, zâmbi generalul rus, dar trebuie să cunoşti limba duşmanilor....

A aruncat o piatră în grădina celorlalţi. În mod vizibil, nu era deloc proamerican şi nu ascundea acest lucru. Igor Prelin stătea tăcut, pe scaunul său. Avea, probabil, un magnetofon în servietă. Malko îşi spuse că bătrânul general KGB era, în mod sigur, în legătură cu FSB-ul. Igor Prelin era „controlorul" lui. Deci, demersul pe care-l făcea era cunoscut.

După 20 de minute, generalul îşi privi ceasul. Malko remarcă în spatele lui, în mijlocul mai multor portrete agăţate de perete, şi care reprezentau tinere, un mic portret al unei femei cu capul acoperit cu un fular, cu degetul pe buze, şi cu o frază scrisă foarte clar: „Nu vorbiţi prea mult".

Umor negru sau aducere în realitate?

– Am o altă întâlnire, anunţă fostul şef al Primului Directorat. Trebuie să vă las acum.

Se ridică. Igor Prelin făcu acelaşi lucru, ca o clonă adevărată, şi Malko îi urmă în afara biroului, dezamăgit. Nu reuşise să abordeze subiectul pentru care venise. S-au oprit pe culoar unde aşteptau doi vizitatori. Igor Prelin vorbea deja cu ei. Brusc, generalul Şevarşin îi propuse pe un ton natural:

– Vreţi să vedeţi sala noastră de reuniuni, înainte de a pleca?

Malko voia să refuze politicos, dar se răzgândi când surprinse privirea fostului ofiţer KGB îndreptată asupra lui cu o anumită intensitate.

– Cu plăcere, acceptă el.

Leonid Şevarşin merse înainte, până la capătul culoarului, şi deschise o uşă care dădea într-o sală mare şi care se afla puţin mai jos. Malko coborî două trepte, invadat imediat de o temperatură ca în Siberia. Peretele din fund era acoperit cu portrete ale mareşalilor sovietici, încărcaţi de decoraţii până la genunchi. În mijloc, o tapiserie mare îl reprezenta pe inevitabilul Felix Dzerjinski, creatorul CEKA, strămoşul KGB-ului.

– Aici nu este încălzire, se scuză generalul Şevarşin. Venim rar. Acum, spuneţi-mi pentru ce aţi vrut să mă vedeţi?

– Rachetele S-300, spuse laconic Malko. Se pare că există în Iran. Ne-am întâlnit cu generalul Isaikin, ieri. El pretinde că Rosoboronexport nu a livrat nicio astfel de armă acestei ţări. Vrem să ştim dacă minte.

Fostul general KGB rămase impasibil, apoi replică:

– Este o anchetă delicată. Spuneţi-i prietenului nostru comun că asta îl va costa 50 000 de dolari. Cunoaşteţi magazinul Eliseiev, de pe strada Tverskaia?

– Desigur.

– Poimâine, la ora şase. La raionul de mezeluri.

Părăsiră împreună încăperea îngheţată. Magazinul Eliseiev era echivalentul rusesc al lui

Fauchon, un magazin teribil de frumos, încă din secolul al XIX-lea. Aici se găsesc toate produsele de lux importate şi cele mai bune icre de somon din Moscova.

Igor Prelin le aruncă o privire ciudată atunci când se întoarseră, apoi îl însoţi pe Malko până la scara numărul 13.

Cyntia Fisher părea îngheţată, deşi lăsase încălzirea din maşină să meargă.

– A fost bine? întrebă ea.

– În mare, da, răspunse Malko. Ne întoarcem la ambasadă.

*

* *

Coada obişnuită a celor care cereau viză se întindea în faţa consulatului american, instalat în clădirea principală a ambasadei, a carei faţadă de culoare ocru dădea în strada Kolţo. „Şoferiţa" lui Malko întoarse pe o străduţă care se afla de-a lungul *compound*-ului ambasadei şi ajunse la intrarea din partea de nord, care ducea în parcare. Bariera se ridică automat: o cameră de luat vederi avea în memorie numărul maşinilor autorizate şi declanşa deschiderea, în mod automat.

Ajunseră la a doua clădire, mai retrasă, o suită de birouri insonorizate, protejate cu dispozitive electronice, camere de luat vederi, cu mai multe încăperi securizate. Biroul lui Tom Polgar se afla la etajul cinci şi Cyntia Fisher dispăru discret, după ce îl condusese pe Malko. Şeful filialei îl primi cu o neliniște deloc ascunsă.

– Ei, întrebă el, cum a decurs întrevederea cu Şevarşin?

– A promis că o să se ocupe de problemă, dar am impresia că nu are încredere în Igor Prelin, mâna lui dreaptă.

Americanul dădu din cap.

– Nu ştiu pentru cine lucrează, de fapt, Şevarşin. Dă, cu siguranţă, socoteală cuiva din sistem, altfel ar avea probleme. Mai are însă şi rolul de a transmite mesaje autentice.

– Adică?

– Pentru rachetele S-300, ne va spune adevărul: dacă Rosoboronexport ne-a minţit sau nu. Dar nu va spune mai mult.

– Trebuie să ne întâlnim poimâine, la Eliseiev, preciză Malko. Până atunci, ce să fac?

– Nimic, ca să nu facem vreo greşeală. Apropo, am putea să-i cerem lui Goşa Sukhumi să ne ajute. După dosarul său, ne-a făcut deja multe servicii...

Malko îşi permise un zâmbet.

– Văd că nu ştii ce s-a întâmplat în Georgia, acum câteva luni. Goşa nu s-a purtat frumos. A reintrat în serviciul FSB-ului. Voi încerca totuşi. Oricum, FSB-ul ştie că sunt la Moscova. În cel mai rău caz, nu-mi va spune nimic.

– Bine. Pentru moment, nu avem altceva de făcut... Este o problemă foarte delicată, tulbure şi care pune în joc interese strategice şi mulţi bani. Riscăm să deranjăm...

Era o litotă...

– Fii prudent, recomandă şeful filialei.

Malko îl privi uşor ironic.

– Ştii bine că aici se poate întâmpla orice. Numai dacă m-aş deplasa într-un tanc Abrams...

– Este adevărat, recunoscu şeful filialei. Aici, se asasinează tot la fel de simplu cum se respiră. Şi niciodată nimeni nu a fost arestat.

Malko se ridică.

– O.K., voi încerca să-l găsesc pe Goşa Sukhumi.

– Perfect. Păstreaz-o pe Cyntia pentru deplasările tale. Tocmai a venit de la Langley şi face un stagiu la noi, înainte de a deveni analist. Nu este acreditată pentru afaceri „delicate", dar vorbeşte limba rusă şi ştie să şofeze în Moscova.

– Şi eu ştiu să conduc maşina, preciză Malko.

– Desigur, dar eu cunosc FSB-ul. Dacă vor să te scoată din circuit, este suficient să provoace un fals accident de circulaţie în care să fii implicat. Se pricep la asta. Şi te trezeşti fie expulzat, fie într-o celulă la Lubianka. Nu-ţi asuma riscuri.

Apăsă pe interfon şi spuse:

– Jane, cheam-o pe Cyntia.

Tânăra apăru câteva momente mai târziu, cu un zâmbet timid pe buze. Tom Polgar îi spuse:

– Cyntia, eşti de acord să-l plimbi în continuare pe Malko prin Moscova?

– Desigur, sir, răspunse tânăra, cu o voce aproape imperceptibilă.

În mod vizibil, era extraordinar de timidă.

– Atunci, aşteaptă-l în parcare şi du-l acolo unde doreşte.

Ea plecă, făcând aproape o reverenţă. Nu era genul de fată pe care o întâlneai la Moscova.

Tom Polgar îi aruncă lui Malko o privire uşor piezişă:

– Ţi-o încredinţez. Două lucruri te rog: să nu o laşi să-şi asume niciun risc, iar apoi, încearcă să nu o corupi... Îţi cunosc reputaţia. Tatăl ei mi-a încredinţat-o.

– Nici măcar n-am s-o privesc! jură Malko.

*
* *

Cyntia Fisher tresări când Malko deschise portiera BMW-ului şi îi aruncă o privire agitată.

– Unde mergem, sir?

Abia îndrăznea să-l privească. Malko zâmbi în sinea lui. Cyntia Fisher era timidă ca o fecioară.

– Nu ştiu încă, mărturisi el. Trebuie să dau un telefon. Să ne întoarcem la Ritz Carlton.

O sună pe Lena. Răspunse robotul, iar el lăsă un mesaj în care îi cerea să-l caute. În timp ce coborau pe strada Tverskaia, Lena îl sună. Avea o voce mângâietoare, dar uşor neîncrezătoare.

– Tot la Moscova? întrebă ea.

– Da. De altfel, am putea cina împreună.

– Nu în seara asta, am alt program.

– Nicio problemă. Aş vrea să ştiu unde este Goşa.

– Ţi-am spus că nu-i la Moscova. În sfârşit, aşa cred, nu l-am văzut prin baruri. Nu ai numărul lui de telefon?

– Nu pe cel rusesc.

– *Haraşo*. Ţi-l dau, dar să nu cumva să-i spui că-l ai de la mine.

– Evident.

– *Dobro*[1], 4955418770. Să mă suni. Vrei şi numărul lui de fix?

– Da.

Lena i-l dădu.

Malko îşi spuse că, probabil, convorbirile sale sunt ascultate. Îl sună totuşi pe Goşa Sukhumi. Telefonul mobil era întrerupt. Cât despre cel fix, constată cu uimire că răspunde o voce de femeie, cu accent caucazian. Fără să-şi dea numele, Malko ceru să vorbească cu Goşa.

Spre surpriza lui imensă, menajera răspunse:

– *Gospodin*[2] Goşa a plecat să facă cumpărături la Seven Continents. Se va întoarce într-o oră.

Deci, Goşa revenise la Moscova. Malko se întoarse spre Cyntia.

– Ştii unde se află Casa de pe chei?

– Nu.

– O.K., te conduc eu. Este pe malul sudic al râului Moscova, chiar în faţa Kremlinului. Trebuie să o luăm pe strada Novîi Arbat şi să coborâm până la podul Balşoi Kamennîi.

Dom Naberejnoi, Casa de pe chei, era o impozantă clădire gri, cu 12 etaje, aflată pe cheiul Bersenevskaia şi care ducea până în colţul străzii Serafimovici. Avea o sută de apartamente, un teatru, mai multe buticuri şi trei intrări. În timpul Uniunii Sovietice, era rezervată *apparatcik*-ilor de rang înalt,

[1] Bine.

[2] Domnul.

a căror amintire rămânea încă vie datorită plăcilor de bronz cu profilul lor puse pe faţadă. Un fel de „ex-voto", căci mulţi dintre locatarii acestui imobil sfârşiseră în Gulag, prinşi în epurările nebune ale stalinismului. Atunci când o Volgă neagră a NKVD-ului se oprea în faţa clădirii, nimeni nu ştia pe cine veneau să caute.

Se întâmpla întotdeauna foarte devreme dimineaţa şi, câteodată, se auzeau strigăte pe culoarele goale, în timp ce locatarii îşi ţineau răsuflarea, rugându-se să nu fie pentru ei.

Timpurile s-au schimbat. Privatizată când Uniunea Sovietică a dispărut, Casa de pe chei adăpostea acum oameni de afaceri şi câţiva străini, apartamentele valorând o avere din cauza vederii extraordinare spre Kremlin, care se află chiar pe partea cealaltă a râului Moscova. La parter, se deschisese un supermarket, Seven Continents, cu program non-stop şi plin de produse din import.

BMW-ul se înscrise pe strada Novîi Arbat şi merse prin faţa numeroaselor cazinouri, unele mai kitch decât altele, într-o circulaţie demenţială. Cyntia Fisher conducea bine, dar cu prudenţă, pândind maşinile gri ale DPS-ului, care sancţionau cele mai mici greşeli de şofat.

– Aşteaptă-mă, spuse Malko, când ea opri în faţa supermarketului.

Trecuseră numai 20 de minute de când dăduse telefon. În mod normal, ar trebui să-l găsească pe Goşa Sukhumi în supermarket. Nu era sigur că regăsirea lor se va petrece într-o atmosferă de bună dispoziţie. Ultima dată când îi vorbise georgianului

a fost atunci când l-a anunţat că se pregătea să profite de planturoasa Lena, marea dragoste a lui Goşa Sukhumi. Malko avea o scuză: Goşa îl trădase, în profitul FSB-ului. Frumoasa Lena nu reprezentase, deci, decât „o pradă de război". Totuşi, din declaraţiile acesteia, pe care i le făcuse cu câteva zile mai devreme, Goşa nu luase partea bună a lucrurilor din acest incident[3]. Malko intră în supermarket şi se îndreptă spre raionul de produse proaspete. Goşa nu venise, desigur, pentru a cumpăra detergenţi, ci mai degrabă coniac armenesc sau caviar roşu. Trecu repede prin câteva raioane, fără să-l vadă pe cel pe care îl căuta şi, deodată, la o întoarcere pe un culoar, se trezi nas în nas cu el.

Goşa Sukhumi realiză abia după câteva secunde ce se întâmpla. Malko se temu că va scăpa sticla de coniac din mână. Cei doi se priviră câteva momente în linişte, apoi georgianul explodă, aruncându-i o privire răutăcioasă:

– Ce naiba faci aici, *svolaci*[4]!

Evident, îi purta o ranchiună puternică şi Malko se temu că-l va lovi cu sticla de coniac. De aceea, se grăbi să pună lucrurile la punct.

– Nu am venit să-ţi fac probleme, îl asigură el. Dimpotrivă.

– *Suka*[5] aia de Lena ţi-a spus că sunt aici?

---

[3] SAS nr. 109, *Primăvară la Tbilisi*, Editura Meteor Press (2009).

[4] Nemernicule.

[5] Căţea.

– N-am văzut-o pe Lena, spuse Malko. Am dat telefon la tine acasă şi menajera mi-a spus că eşti la cumpărături. Mi-am zis că este o ocazie bună...

– Pleacă de aici! se răsti Goşa printre dinţi. Sau chem miliţia.

Malko clătină din cap.

– Goşa, îţi aduci aminte de pactul nostru făcut la Tbilisi? Ţi-am spus că nu te voi turna lui Saakaşvili? M-am ţinut de cuvânt. Nimeni, în afară de noi doi, nu ştie care a fost rolul tău în acea operaţiune. Dacă Saakaşvili ar afla adevărul, nu te-ai mai putea întoarce niciodată la Tbilisi.

– Ce vrei? întrebă Goşa Sukhumi. Nu-ţi ajunge că te-ai culcat cu Lena?

– Sunt sigur că ai găsit alta şi mai frumoasă. Nu am venit la Moscova ca s-o urmăresc pe Lena. Am nevoie de ajutorul tău.

– Mai bine ai crăpa...

Malko dădu din cap înţelegător.

– Nu fi ranchiunos, Goşa. Ştii că aş putea să-ţi provoc multe necazuri. Trebuie să-ţi vorbesc. Să mergem la tine acasă.

Mârâind, Goşa îşi dădu seama că Malko avea dreptate. Ieşiră din supermarket împreună şi ajunseră la intrarea Korpus 2. Pe tot parcursul, până la etajul 12, Goşa Sukhumi nu a deschis gura... Apartamentul său nu se schimbase. Tot puţină mobilă, strictul necesar, lăzi şi cutii în toată casa. Pereţii erau albi. Goşa nu era deloc un amator de artă.

O brunetă încântătoare ieşi din cameră. Foarte tânără, cu părul negru pieptănat spre spate, îmbrăcată cu o bluză mulată, care-i punea în valoare sânii enormi. Privirea era cea a unei târfe. Goşa Sukhumi

îi aruncă vreo câteva cuvinte în limba georgiană, iar ea fugi ca un şoricel. Nu era menajera, ci jucăria sexuală a georgianului... Se duseră în bucătărie, unde Goşa deschise sticla de coniac şi îşi puse într-un pahar, fără să-i ofere şi lui Malko.

– Ei bine, ce doreşti? făcu Goşa.

– Ai auzit vorbindu-se de rachetele S-300? întrebă Malko.

– Nu, ce-i asta?

Malko îi explică şi georgianul îl privi, blocat.

– De ce ai venit la mine? Nu mă ocup cu chestii dintr-astea.

– Nu, recunoscu Malko, dar ai mulţi prieteni în FSB. Vreau să ştiu de unde vin aceste S-300 fotografiate în Iran. Dacă nu-mi spui, te torn lui Saakaşvili.

CAPITOLUL XII

Goşa Sukhumi se îngălbeni. Îşi privi paharul de coniac, ca şi când ar fi văzut un şarpe înăuntru, apoi ridică spre Malko o privire sincer înspăimântată.

– Vrei să mă trezesc cu un glonţ în ceafă! Este o problemă strategică, protejată la cel mai înalt nivel. Dacă vorbesc despre asta prietenilor mei de la FSB, mă voi trezi la Lefortovo[1] în cinci minute.

– Vreau numai să ştiu dacă aceste rachete S-300 sunt exportate, în mod oficial, preciză Malko. Îţi voi furniza data contractului cu Iranul. Este o informaţie oficială, nu este secretă, dar am nevoie de o confirmare. Apoi, te voi lăsa în pace. În afară de cazul în care tu ai chef să mă vezi, bineînţeles.

După privirea lui Goşa Sukhumi, nu era cazul. Acesta îşi termină coniacul dintr-o sorbitură şi puse paharul pe masă, cu un gest brutal.

– *Haraşo,* am să încerc să aflu. Dă-mi numărul tău de telefon mobil. Te voi suna chipurile pentru a-ţi da orarul autobuzelor. O să ne întâlnim jos, la Seven Continents, dacă am să aflu ceva.

[1] Celebră închisoare în Moscova.

– O să afli, cu siguranţă, îl asigură Malko, ridicându-se. Nu mă conduce, cunosc drumul.

Goşa nu se ridică de pe taburetul lui. În schimb, Malko o întâlni când plecă pe mica georgiană cu privirea de târfă. În ascensor, îşi spuse că, în orice caz, Goşa îi va da o informaţie, chiar dacă va preveni FSB-ul de misiunea lui Malko. Nu avea nicio importanţă, pentru că ruşii ştiau deja ce căuta el. Deci, din acest punct de vedere, era acoperit.

Cyntia Fisher aştepta, cuminte, la volanul BMW-ului. Când Malko se lăsă să alunece alături de ea, tânăra întrebă simplu:

– Unde mergem acum?

Era ora cinci şi jumătate şi începuse să se lase noaptea.

– Cred că am să mă întorc la hotel, spuse Malko. Unde locuieşti?

– Într-o *safe-house* care aparţine Agenţiei, între străzile Tverskaia şi Novîi Arbat.

Când ajunseră la hotel era deja noapte. În momentul în care vru să iasă din maşină, Malko îşi dădu seama că-şi va petrece seara singur. Nu avea chef să cadă, din nou, în ghearele parfumate ale Lenei. Se întoarse spre Cyntia Fisher.

– Ai vreun program în seara asta?

Ea îl privi, surprinsă.

– Nu, nu cred. Aveţi nevoie de mine?

– Am putea mânca împreună, sugeră Malko.

Ea rămase câteva secunde tăcută, apoi spuse cu o voce în care se simţea ezitarea:

– Da, dacă vreţi.

– Vreau, confirmă Malko, cu un zâmbet. Ştii vreun restaurant bun prin împrejurimi?

– Este un azer destul de simpatic, care are un local pe Novîi Arbat.

– O.K., vino să mă iei pe la ora nouă. Voi coborî.

*

* *

Cyntia Fisher se schimbase. Era îmbrăcată acum cu o bluză verde şi un pulover, cu pantaloni care semănau cu cei de ski, băgaţi în cizme. O ţinută adaptată grămezilor de zăpadă de pe străzi, noroiului, vântului şi ninsorii.

Restaurantul azer era agreabil, deloc zgomotos.

– Vodcă? întrebă Malko.

– Puţină, acceptă Cyntia Fisher, înroşindu-se.

El comandă azerului o sticlă de Ruski Standart şi borş de miel. Clientela era familială, în afară de cea de la bar, unde erau câteva creaturi prea frumoase pentru a fi cinstite. În Rusia, prostituţia făcea parte din viaţa de zi cu zi. Regulile severe ale Uniunii Sovietice nu lăsaseră ruşilor decât două portiţe de scăpare pentru a uita de trista lor condiţie: vodca şi sexul. Acesta din urmă, banalizat, devenise o monedă de schimb ca oricare alta, chiar şi după prăbuşirea regimului sovietic. Pentru a reuşi, o femeie nu avea decât două variante: o foarte bună universitate, dar locurile erau scumpe, sau să se mărite ori să fie întreţinută.

– Îţi place Moscova? o întrebă Malko.

Cyntia Fisher dădu din cap.

– Nu ies prea mult, sunt adesea la ambasadă sau la cocteiluri diplomatice. Aici, viaţa este foarte scumpă. Şi apoi, nu am dreptul să ies cu ruşi, din cauza regulilor de securitate.

– Cum îţi petreci serile?

– Mă uit la DVD-uri.

– N-ai un prieten?

Cyntia Fisher se înroşi.

– Nu. Ştiţi, aparţin Bisericii Mormone. Până când se mărită, fetele trebuie să rămână fecioare.

Malko era gata să cadă de pe banchetă.

– Nu eşti măritată?

– Nu, nu încă.

Deci, era cu o fecioară. Îşi puse încă puţină vodcă. Masa se prelungi, într-o ambianţă puţin încordată. Tom Polgar i-a jucat o festă foarte bună! După ce termină de mâncat prăjitura Tiramisu, Cyntia Fisher căscă şi se scuză:

– Mâine mă scol devreme. Am un curs de lupte.

– Mă laşi la hotel şi pleci acasă, promise Malko.

Când ieşiră, un vânt îngheţat mătura strada Novîi Arbat, purtând fulgii de zăpadă în toate direcţiile.

O luară prin pasajul subteran pentru a ajunge la BMW-ul care era parcat de cealaltă parte a străzii. Un chitarist înfometat şi bărbos urla un cântec în frigul năprasnic. Cyntia aruncă o bancnotă de zece ruble[2] în farfurioara de lemn.

Avea inimă bună.

[2] Aproximativ 20 de eurocenţi.

Când ajunse în faţă la Ritz Carlton părea înspăimântată.

– Am băut vodcă, spuse ea. Sper să nu mă oprească DPS-ul. Aici toleranţa la alcool este zero. Aş putea să mă trezesc la închisoare.

– Rămâi să dormi aici, sugeră Malko zâmbind.

Cyntia Fisher îşi întoarse spre el ochii mari, albaştri.

– Dar nu pot, este mult prea scump! Nu, am să fiu atentă.

*
* *

La Kremlin, reuniunea începuse la ora nouă, într-un salon cu lambriuri, cu aurul care curgea parcă din toate colţurile, salon care se afla la etajul preşedintelui Medvedev. Generalul Anatoli Isaikin sosise primul, agasat să-l întâlnească pe Serghei Semezov, deja instalat. Membru al FSB-ului, în cadrul căruia lucrase în DDR[3] cu Vladimir Putin, era „controlorul" neoficial al acestuia la Rosoboronexport. Sosi şi colonelul Ruslan Merkelov, de la cabinetul ministrului Apărării, apoi colonelul Gleb Kovalev care-l reprezenta pe Alexandr Bortnikov, şeful FSB. SVR[4]-ul era reprezentat de un alt colonel, Maksim Semenov, care avea un barbişon bine tăiat.

Boris Nemakov, directorul de cabinet al preşedintelui Medvedev, sosit ultimul, se aşeză şi-l apostrofă pe generalul Isaikin:

[3] Deutsche Demokratische Republik. Germania de Est, RDG.
[4] Slujba Vneşnii Razvedki. Serviciul de Informaţii Externe al Rusiei.

– Ţi-am citit nota, generale, şi m-a îngrijorat. Se pare că nu vă mai controlaţi exporturile...

Patronul de la Rosoboronexport roşi uşor, încercând să-şi ascundă mânia interioară.

– Boris Nicolaevici, protestă el, am fost foarte surprins de aceste fotografii aduse de reprezentantul CIA. Ştiţi, ca şi mine, că nicio rachetă S-300 nu a fost livrată Iranului. De altfel, ministrul Apărării iranian vine aici peste 15 zile, pentru a face presiuni în legătură cu această problemă. Contractul a fost semnat încă din decembrie 2006...

– Preşedintele Putin l-a blocat, remarcă Boris Nemakov, şi preşedintele Medvedev a adoptat aceeaşi atitudine.

– Acesta este motivul pentru care nu ne-am mişcat, adăugă generalul Isaikin.

Boris Nemakov se întoarse către colonelul Ruslan Merkelov.

– Aş vrea să-mi trimiteţi repede o situaţie completă a tuturor rachetelor S-300 stocate în diferite stabilimente care aparţin de ministerul vostru, pe teritoriul ţării noastre.

Colonelul Ruslan Merkelov părea încurcat.

– Asta ne va lua mult timp şi va fi foarte dificil de realizat, recunoscu el. Unele sunt încă desfăşurate în unităţi de apărare aeriană sau în armată, altele sunt stocate în diferite locuri din ţară. Altele au fost declasate şi nu mai sunt contabilizate drept material activ. Voi încerca totuşi să fac tot ce pot.

– Este important, insistă Boris Nemakov. Preşedintele Medvedev ţine să dea un răspuns precis americanilor.

El cunoştea zăpăceala care domnea la ministerul Apărării şi ştia că cifrele care-i vor fi date vor fi, probabil, false. Dar nu avea încotro, trebuia să se mulţumească şi cu atât. În Rusia anului 2009, nici chiar puternicul ţar Medvedev nu controla totul.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă, din nou, de Boris Nemakov.

– Mai există vreo posibilitate ca rachetă S-300 să se afle în Iran? întrebă el.

Generalul Isaikin se agăţă de această presupunere.

– Desigur. Iată lista ţărilor care au cumpărat aceste arme de la noi.

Întinse un document lui Boris Nemakov. Acesta aruncă asupra lui o privire scurtă. Lista nu era prea mare: Ucraina, Belarus, Ungaria, Slovacia, Statele Unite, Grecia, China. În faţa numelui fiecărei ţări se afla scris numărul de rachete S-300 livrate. În total, erau vreo sută...

Boris Nemakov se întoarse atunci către colonelul Maksim Semenov, reprezentant al SVR-ului.

– Ar trebui ca *rezidentura* voastră să contacteze responsabilii militari din diferitele ţări unde se află rachete S-300 şi să încerce să afle dacă au exportat din ele.

– Sunt ţări adesea impenetrabile, obiectă reprezentantul Serviciilor Externe. Dar voi încerca să vorbesc cu ei.

Nu-i vedea pe chinezi răspunzând la acest gen de întrebări şi, cu atât mai puţin, pe ucraineni, care erau la cuţite cu Rusia. Dar putea, în orice caz, să încerce.

– Grecii, de exemplu, adăugă el, care au nevoie de bani, se poate foarte bine să fi revândut Ciprului cele trei rachete S-300 livrate de noi. Sau prietenii noştri chinezii care vor, cu orice chip, să intre în graţiile Iranului, din cauza petrolului pe care această ţară îl are.

Toată lumea fu de acord imediat cu această ipoteză. Toţi îi detestau pe chinezi.

Atunci, generalul Isaikin luă cuvântul.

– Am trimis la examinat fotografiile date de americani. Specialiştii mei sunt incapabili să-mi spună dacă sunt trucate sau nu.

– Trucate, în ce scop? întrebă directorul de cabinet.

Generalul Isaikin zâmbi larg.

– De către israelieni... Nu mai demult decât săptămâna trecută am primit, din nou, vizita ataşatului israelian al Apărării la Moscova, care voia să ştie dacă am luat o hotărâre definitivă în privinţa livrării rachetelor S-300. Israelienii sunt, tehnic vorbind, capabili să facă astfel de fotografii, având în vedere că aceste arme se găsesc în multe locuri şi că ei nu mai trebuiau să adauge decât un decor iranian.

– Evident, spuse directorul de cabinet, încântat de această ipoteză care ar fi explicat totul. Este într-adevăr foarte posibil.

Gelos de această ieşire în faţă a SVR-ului, colonelul Gleb Kovalev de la FSB dori să preia conducerea discuţiei.

– Mai există o altă ipoteză de verificat, anunţă el. Înainte de a veni aici, am consultat lista cu

oamenii care au fost, în trecut, amestecaţi în traficul cu arme. În majoritatea cazurilor, era vorba de afaceri mărunte. Cele mai importante, cu tancuri T 72, au fost făcute, acum mult timp, de un oarecare Oleg Kazenin.

– Oligarhul? întrebă imediat directorul de cabinet.

– În vremea aceea nu era încă, preciză zâmbind reprezentantul FSB-ului. Este puţin probabil ca el să se lanseze acum în acest gen de operaţiuni, dată fiind averea sa.

– Faceţi, totuşi, o anchetă, sugeră directorul de cabinet al preşedintelui Medvedev. E ca şi când ai căuta acul în carul cu fân, dar aceasta va arăta americanilor că luăm în serios problema. De îndată ce veţi verifica, transmiteţi-mi raportul vostru. Atunci când vom avea toate elementele, vom face o sinteză pe care o voi transmite generalului Isaikin. Ipoteza israeliană mi se pare plauzibilă.

– Nu ar fi pentru prima oară când israelienii îi manipulează pe prietenii lor americani, adăugă Maksim Semenov.

Zâmbiră toţi. Erau *siloviki* crescuţi în sentimentul de ură împotriva Americii. Cât despre israelieni, erau evrei şi, în Rusia, aceştia nu au fost niciodată bine văzuţi. Cuvântul *pogrom* era, de altfel, un cuvânt rusesc, iar pogromurile, o activitate rusească şi ucraineană, care apăruse cu mult înaintea nazismului. Cazacii o practicaseră cu multă bucurie, protejaţi fiind de autorităţile imperiale ale ţarului Nicolae al II-lea. În Uniunea Sovietică, neîncrederea faţă de evrei s-a perpetuat. Dacă

erai evreu, nici nu te puteai gândi la un post de prim rang. Chiar dacă Lenin şi Troţki au fost evrei...

Revoluţia din Octombrie a fost ingrată!

Directorul cabinetului preşedintelui Medvedev luase suficiente notiţe pentru a putea face un raport preşedintelui, care considera problema rachetelor S-300 una foarte serioasă. Timpul se oprise. Până când nu se va şti poziţia adevărată a noii administraţii Obama faţă de Rusia, nu trebuia aruncat gaz peste foc.

CAPITOLUL XIII

Manoucher Gorbanifar aştepta în holul de sosiri al aeroportului din Zürich. Cu mâinile în buzunarele pardesiului de culoare gri şi cu guler de catifea, cu o pălărie de fetru pusă pe craniul său chel, se afla chiar în faţa uşilor opace care culisau şi care lăsau să treacă pasagerii tuturor zborurilor, după formalităţile de poliţie şi de vamă. Făcuse un efort să vină până la Zürich, pentru că Armen Negranian îl sunase în ajun, de la Moscova. Îi spusese că trebuie să-l vadă de urgenţă, dar că nu dispunea decât de foarte puţin timp pentru această deplasare.

Zborul de la Moscova al companiei Swissair aterizase deja. Armen Negranian nu avea bagaje, aşa încât, probabil, că va apărea imediat.

Şi, într-adevăr, îl văzu trăgând o valijoară pe roţi. Schimbă o privire cu Manoucher Gorbanifar şi-şi continuă drumul. Nu se opri lângă iranian, ci se îndreptă către ieşirea aerogării, unde aşteptau taxiurile. În momentul în care armeanul urcă într-unul din ele, Manoucher Gorbanifar ajunse lângă el şi se strecură în vehicul.

Cei doi bărbaţi nu-şi strânseră mâna. Armen Negranian întrebă simplu:

– Unde mâncăm?

– La Dolder, răspunse Manoucher Gorbanifar. Am reţinut un salon.

Acesta era hotelul cel mai şic din Zürich, aflat pe o colină mică, împădurită, dominând lacul. Şahul Iranului venea aici în mod regulat şi, în felul acesta, Gorbanifar a aflat de hotel. Era foarte scump, mai discret decât Baur au Lac, care era mai monden. Cei doi bărbaţi nu au schimbat niciun cuvânt în timpul traseului. Portarul de la Dolder îi salută respectuos, iar ei se duseră direct în sala de mese. Manoucher Gorbanifar era cunoscut aici, aşa încât au fost conduşi imediat către un mic salon retras, cu lambriuri şi cu vederea spre lac. Pe farfurii erau puse meniurile. Au făcut comanda repede: apă, *viande des grisons*[1] şi limbă-de-mare[2].

Armen Negranian scoase din servietă un pachet şi i-l întinse lui Manoucher Gorbanifar.

– Este un cadou din partea „vânzătorului" nostru.

Bineînţeles, Gorbanifar nu avea nicio idee despre identitatea omului care procura rachete S-300 Iranului. În acest gen de operaţiuni, era mai bine să se ştie cât mai puţin. În eventualitatea unor probleme, el nu-l cunoştea decât pe Armen Negranian.

Acesta se aplecă pe deasupra mesei şi întrebă cu voce scăzută:

– Sunteţi sigur că nu vă supraveghează Mossadul?

Manoucher Gorbanifar ridică ochii, surprins.

– De ce îmi puneţi această întrebare?

– Pentru că sunt foarte activi, şi tot ce are legătură cu Iranul îi interesează.

---

[1] Felii subţiri de carne de vită presată şi uscată la aer. *(n. red.)*

[2] Peşte de mare, cu corpul plat. *(n. trad.)*

– Desigur, recunoscu iranianul, frunzărind magnificul *Coran* din secolul al XVII-lea. Sunt însă activi mai ales la Berna. Lausanne este un oraş mic şi apoi, am câţiva prieteni în serviciile secrete elveţiene... M-ar fi pus la curent dacă s-ar fi organizat ceva împotriva mea. Elveţienilor nu le place prea mult să vină străinii şi să-şi bage nasul, la ei acasă, în treburile lor. Au arestat deja agenţi ai Mossadului, prinşi în flagrant delict. Mulţumesc pentru acest minunat *Coran*, o să-l trimit la Teheran. Eu nu sunt prea religios.

Era o litotă. Nu mai pusese piciorul într-o moschee de la vârsta de 13 ani... Aranjă cu grijă *Coranul* în servietă şi cei doi tăcură în timp ce chelnerul intra cu măsuţa pe rotile.

– V-am pus trei decilitri de Fendant, anunţă acesta cu un zâmbet uşor. Este un cadou din partea casei. Suntem întotdeauna fericiţi să vă vedem, domnule Gorbanifar.

De îndată ce chelnerul ieşi din salon, Manoucher Gorbanifar se aplecă peste masă şi puse întrebarea care-i ardea buzele:

– De ce aţi făcut această călătorie neaşteptată? Este vreo problemă?

– S-ar putea să fie una, spuse Armen Negranian. L-am întâlnit, ieri, pe reprezentantul vânzătorului. Ameninţă să anuleze totul dacă nu primeşte prima tranşă de bani, aşa cum s-a convenit. M-am gândit că trebuie să vă previn.

– Aţi făcut foarte bine, recunoscu Manoucher Gorbanifar, cu un zâmbet în colţul gurii. Puţin Fendant?

Armeanul îi aruncă o privire uimită.

– Se pare că lucrul acesta nu vă preocupă prea mult...

Zâmbetul lui Manoucher Gorbanifar se lărgi.

– Nu, pentru că banii au fost viraţi în această dimineaţă, la prima oră. Şi eu i-am primit în contul din Singapore, ieri. Cu decalajul orar, s-a pierdut puţină vreme.

Uşurat, Armen Negranian insistă:

– Deci, sunt la Vaduz?

– Exact, începând cu data de astăzi. Este uşor de verificat.

Armen Negranian făcu un gest care arăta că are totală încredere în el şi zâmbi.

– Am venit, deci, degeaba.

– Am avut plăcerea să vă văd, răspunse Manoucher Gorbanifar, şi sunt sigur că limba-de-mare este mai bună aici decât la Moscova.

– Nu sunt limbi-de-mare la Moscova, remarcă cu tristeţe Armen Negranian.

Era totuşi fericit. Tocmai câştigase aproape 15 milioane de dolari comision.

Manoucher Gorbanifar îl fixă cu ohii săi bulbucaţi, de un negru parcă lichid. Remarcă cu o voce blândă:

– Sper să nu fie nicio problemă din partea vânzătorului! Pentru că, amândoi, ne-am angajat responsabilitatea faţă de Teheran. Acum, noi suntem cauţiunea şi aceasta de o manieră ireversibilă. Ştiţi ce înseamnă asta.

Armen Negranian ştia... În afacerile cu arme, era mai bine să-ţi respecţi promisiunile. Nu se trimitea nici portărel, nici scrisoare recomandată. Dar

când ai pe urmele tale un puternic serviciu de informaţii, speranţa de viaţă este limitată.

În faimoasa afacere a fregatelor taiwaneze, care a avut loc între Franţa şi Taiwan, şapte persoane, care nu se cunoşteau între ele, s-au sinucis, aruncându-se pe fereastră.

Ciudată epidemie...

Armen Negranian bău puţin Fendant şi zise cu o voce fermă:

– Totul se va termina cu bine. O să vă ţin la curent în fiecare zi.

– Voi fi totuşi mai liniştit atunci când ultima rachetă S-300 va fi livrată, oftă Manoucher Gorbanifar. Sunt atâtea necunoscute în acest gen de afacere. Şi apoi, cu ruşii, nu se ştie niciodată.

– Ai mei sunt de toată încrederea, îl asigură Armen Negranian.

Practicând, parcă, metoda Coué[3].

*

* *

Oleg Kazenin tocmai îi expediase lui „Bum" o lovitură de picior care l-a făcut pe acesta să zboare până la capătul celălalt al saltelei, când Mariana, secretara sa particulară, se strecură, cu telefonul în mână, în sala în care oligarhul practica boxul thai.

Ştiind că Oleg Kazenin detestă să fie deranjat în timpul antrenamentului, ea spuse:

[3] Metodă descoperită şi verificată cu succes la începutul anilor 1900 de către medicul francez Coué, părintele gândirii pozitive şi al autosugestiei, şi care constă, practic, într-un soi de autosugestie optimistă. *(n. trad.)*

– Este Iuri Petrov. A insistat să vă vorbească.

Oleg Kazenin îi smulse mobilul din mână şi urlă în telefon:

– Iuri! Ce s-a întâmplat?

– Totul este în ordine, anunţă contabilul cu obişnuita lui voce blândă.

Oligarhului îi trebui câteva secunde ca să întrebe:

– Vrei să spui că...

– Banii au fost viraţi azi, confirmă Iuri Petrov.

Oleg Kazenin scoase un adevărat urlet.

– Ura! Ura! Ura!

Îi venea să sară în sus de bucurie. Era atât de fericit, încât începu să se învârtă pe loc ca un titirez. „Bum", micuţul thailandez, tocmai se ridicase şi revenea spre centrul saltelei. De fericire, Oleg Kazenin îi expedie o formidabilă lovitură de picior care îi sparse nasul. Era atât de fericit, încât nici nu mai avea chef să boxeze.

Abandonându-şi „sparring-partner"-ul, fugi spre camera lui, să facă un duş. În trecere, urlă la Nataşa care îşi făcea manichiura:

– În seara asta vom face o *„diskotekaia"*[4].

*

* *

Oleg Kazenin îşi usca părul când apăru Mariana, din nou, tot cu mobilul în mână.

– Tot Iuri? întrebă oligarhul.

Îi smulse telefonul din mână şi spuse:

[4] O să ieşim.

– *Da!* Cine este?

– Colonelul Bukanin de la FSB-ul oraşului Moscova, spuse o voce frumoasă şi gravă.

Oligarhul avu senzaţia unui duş rece, dar continuă totuşi:

– Dacă este pentru o donaţie, trebuie să vă adresaţi la biroul meu, în oraş.

– Nu vă sun pentru o donaţie, preciză interlocutorul său. Am numai câteva întrebări să vă pun.

– Întrebări? În legătură cu ce? se revoltă Oleg Kazenin. Ştiţi că îl cunosc bine pe Alexandr Bortnikov[5].

Ofiţerul FSB continuă, fără să ţină cont de întrerupere.

– Am primit ordinul să vorbim, repede.

– *Dobro*, spuse Oleg Kazenin, cu un ton voit destins, vino să mănânci aici, la mine.

– Îmi pare rău, este cam prea departe, vă aştept la ora trei, la numărul 26 de pe Balşoia Lubianka. La intrare, să întrebaţi de mine. *Da svidania.*

Şi întrerupse convorbirea. Oleg Kazenin se aşeză pe pat, terminat, blestemându-l pe nemernicul care îi strica fericirea. În momentul în care era salvat, din punct de vedere financiar, apărea o nouă problemă. Numărul 26 din Balşoia Lubianka era sediul FSB-ului din Moscova. Ştiai când intri acolo, niciodată însă nu ştiai când vei ieşi.

Ce avea oare FSB-ul cu el? Pentru Mihail Hodorkovski, care putrezea de mai bine de doi ani în Siberia, aşa începuse totul: cu o convocare făcută cu

[5] Şeful FSB-lui.

o voce amabilă... Evident, acum nu mai erau împuşcaţi oamenii cu un glonţ în ceafă, în beciurile de la Lubianka, dar Gulagul, cu lagărele de muncă „în regim sever", exista încă...

Se gândi, din nou, la informaţia comunicată de Leonid Kaminski. Vizita americanilor la Rosoboronexport cu fotografiile făcute, după părerea lui, în Iran. Oleg era în măsură să ştie că nu putea fi vorba decât de racheta S-300 pe care o expediase acolo.

Acest telefon de la FSB însemna, deci, că se desfăşura o adevărată anchetă, de către partea rusă.

Era un adevărat coşmar. Trebuia să-l anunţe, cu orice preţ, pe *„krişa"*[6], omul său de legătură. Agitat, formă un număr de telefon pe care-l ştia pe de rost.

– *Gospodin* Vladimir Ivanov, ceru el. Din partea prietenului său, Oleg.

– *Gospodin* Kazenin? întrebă vocea Polinei, secretara particulară a lui Vladimir Ivanov.

– Da.

– Domnul Ivanov nu este la Moscova. A plecat la Vladivostok pentru trei zile şi apoi pleacă în Japonia. Nu se întoarce mai devreme de o săptămână. Pot să iau vreun mesaj?

– Nu, nu, voi aştepta să se întoarcă, spuse Oleg Kazenin.

Această problemă nu se discuta la telefon. Înghiţi un Valium 50 şi-şi zise că se va opri la catedrala Mântuitorului Iisus Hristos ca să facă o rugăciune.

Era mai bine să aibă toate şansele de partea lui!

[6] Acoperiş. În vorbirea curentă are şi înţelesul de „protecţie".

*
* *

Malko aştepta în faţa unui espresso, în holul de la Ritz Carlton, observând acel du-te-vino caracteristic marilor hoteluri: bancheri, oligarhi, târfe, o lume aflată parcă în mişcare browniană[7] şi având un singur ţel, acela de a face bani.

Până la întâlnirea cu generalul Şevarşin, la ora şase, nu avea nimic de făcut.

Deodată, spre marea sa surpriză, o văzu venind pe Lena Voronţova, într-o superbă haină de vulpe albă, mândră şi stârnind poftele celor din jur, însoţită de un bărbat foarte frumos, cu părul castaniu, slab, elegant. Stilul play-boy. Fosta amantă a lui Goşa Sukhumi îl zări şi veni imediat spre el. Era, în mod vizibil, încântată de faptul că-i sărută mâna!

– Malko, ţi-l prezint pe agentul meu, Anatoli Arkadin.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

– Vrei să mănânci? o întrebă el pe tânără.

– Nu, am o întâlnire de afaceri.

– Aveţi timp să beţi măcar un pahar, propuse atunci Malko.

– Cu plăcere, acceptă Lena.

Când mantoul de vulpe albă se întredeschise, Malko observă o rochie teribil de mulată pe corp şi care se oprea la prima treime a coapselor.

[7] Numită aşa după numele botanistului Robert Brown, este o mişcare spontană, complet haotică şi dependentă de temperatura mediului şi a unor particule. *(n. trad.)*

Sosi chelnerul. Malko comandă un alt espresso, Lena un ceai, şi Anatoli Arkadin o vodcă.

La ora zece dimineaţa!

Începură să discute despre subiectul la modă: criza. Toată lumea se temea de ea. Lena vorbea în şoaptă, ca şi când ar fi fost vorba de un secret ruşinos.

– Se pare că în regiunea Ismailovo, oamenii i-au atacat pe clienţii unui supermarket ca să le fure conţinutul cărucioarelor! Erau şomeri.

Anatoli Arkadin îşi golise paharul de vodcă de parcă ar fi fost apă, pahar care avea, totuşi, mărimea unuia pe care-l foloseşti la spălatul pe dinţi!... Comandă imediat altul, îl bău şi apoi se ridică, după ce schiţă un mic semn unei femei care intrase în hol.

– Cu ce se ocupă băiatul ăsta? o întrebă Malko pe Lena.

– Oh, este un intermediar pentru băncile care caută investitori. Cunoaşte mulţi oligarhi şi încearcă să le satisfacă toate capriciile.

– În ce domeniu?

– Asta depinde. De exemplu, unul dintre ei voia neapărat să se culce cu prezentatoarea jurnalului televizat de la ORT[8].

– De ce, este atât de frumoasă?

Lena se strâmbă.

– Nu-i rea, dar ceea ce-l excita era dorinţa de a face sex cu o femeie pe care toată lumea o vede la televizor.

[8] Televiziunea naţională din Rusia.

– A reuşit?

– Da, aşa cred. Este foarte discret. Dar, aici, cu bani, poţi avea toate femeile pe care le doreşti.

– Chiar şi pe doamna Putin?

Lena se strâmbă, din nou.

– Este grasă, ca o vacă.

– Prietenul tău, Anatoli, bea mult....

– Da, câteodată 20 de pahare de vodcă pe zi, dar nu l-am văzut niciodată beat.

Anatoli Arkadin reveni. În mod mecanic, îi întinse o carte de vizită lui Malko, apoi îşi termină vodca.

– Trebuie să mergem, îi spuse el Lenei, îndreptându-se deja spre ascensoare.

Lena îi făcu cu ochiul lui Malko.

– Sună-mă.

Malko o urmări cu privirea, în timp ce ea se îndrepta spre un ascensor împreună cu agentul, şi se gândi ce „capriciu" va satisface ea oare. Ciudată Rusie. Lipsa de activitate îl deranja. Avea impresia că fură banii de la CIA. Se grăbea să-l revadă pe generalul Şevarşin. Dacă un fost şef al KGB-ului nu reuşea să-l ajute, atunci totul era fără speranţă.

Cel puţin, să nu fie o problemă cu rachetele S-300...

Mehdi Ezazi, care lucrase pentru iranieni şi pentru nemţi, ar fi putut, la fel de bine, să fi fost şi un agent al Mossadului, care să fi montat această manipulare pentru a „vinde" informaţia astfel fabricată.

CAPITOLUL XIV

Chiar în faţa imobilului din beton gri al FSB-ului din Moscova, se găsea o mică parcare plină de noroi, unde şoferul lui Oleg Kazenin parcă Maybachul. În ciuda Valiumului 50 şi a vizitei la catedrala Mântuitorului Iisus Hristos, oligarhul avea impresia că un animal îi rodea stomacul. Bucuria pe care o avusese la anunţul virării banilor de către iranieni fusese de scurtă durată.

Traversă Balşoia Lubianka cu un pas hotărât şi împinse uşa FSB-ului, un imobil modern, dar destul de urât. Un miliţian în uniformă gri, cu faţa impasibilă, aşezat la un birou, la intrare, ridică ochii spre el:

– *Şto vî hatite*?[1]

– Am întâlnire cu colonelul Nikolai Bukanin, spuse Oleg Kazenin, cu o voce aproape fermă.

– *Propuska, pajalusta*[2].

Miliţianul luă documentul, dispăru într-o gheretă de sticlă şi ridică un telefon. Câteva momente mai târziu, îi dădu lui Oleg Kazenin un ecuson.

– Etajul trei, biroul 324.

Oligarhul se îndreptă către ascensor, chinuit de gânduri. Aici, nu erau decât *siloviki*. Miliţianul

[1] Ce doriţi?

[2] Paşaport interior.

îi oprise actul de identitate. Aşa începea, întotdeauna, totul.

După ce ascensorul se opri, deschide uşa şi se trezi în faţa unui bărbat îmbrăcat civil, cu părul alb, uşor ondulat, cu ochelari fără ramă, cu o bărbie pronunţată, solid şi cu umerii largi. Necunoscutul îi întinse mâna şi spuse pe un ton sec:

– Colonelul Nikolai Bukanin. Poftiţi în biroul meu.

Niciun zâmbet, niciun cuvânt în plus. Oleg Kazenin îl urmă, din ce în ce mai neliniştit. Biroul era auster. Pe perete, fotografia preşedintelui Medvedev, o alta a lui Vladimir Putin, o hartă a Moscovei, şi, într-un colţ, pe o etajeră, o statuetă care-l reprezenta pe Felix Dzerjinski. Un singur dosar pe birou, destul de gros. Nicio canapea, numai un scaun în faţa biroului. Colonelul trecu în spatele acestuia şi întrebă pe un ton ameninţător:

– Cafea? Ceai?

– Ceai, vă rog.

Ofiţerul FSB ridică telefonul şi dădu comanda unui interlocutor invizibil. Apoi, îl privi cu răceală pe Oleg Kazenin.

– *Gospodin* Kazenin, ştiţi pentru ce v-am convocat? întrebă el, cu o voce seacă.

– N-am nici cea mai mică idee, reuşi să spună, cu o voce aproape normală, Oleg Kazenin.

Un miliţian tânăr şi blond aduse un platou cu două ceşti cu ceai. Imediat după ce se închise uşa, colonelul FSB continuă, cu o mână pusă pe dosarul roz.

– Avem, desigur, un dosar în ceea ce vă priveşte. L-am parcurs. Este foarte interesant.

– N-am făcut nimic ilegal, protestă oligarhul, aşa cum, cu siguranţă, aţi constatat.

Colonelul Bukanin nu răspunse şi continuă:

– V-aţi descurcat foarte bine. În martie trecut, grupul Kurganmashzavod valora aproape un miliard de dolari.

Oleg Kazenin îşi permise un zâmbet slab.

– Am reuşit, colonele, dar alţii au reuşit mult mai bine decât mine.

Era adevărat. El nu era decât un mic oligarh. Dar pentru colonel, care câştiga, probabil, 50 000 de ruble pe lună, cel puţin aceasta era solda oficială, cifrele păreau de-a dreptul obscene. Nu dădu atenţie remarcii făcute de oligarh şi deschise dosarul. În acest timp, pulsul lui Oleg Kazenin urcă până în tavan. Se aflau la o azvârlitură de băţ de închisoarea Lefortovo. Zvonurile spuneau că era legată de sediul FSB printr-un lung tunel. Oleg îşi ţinu răsuflarea, în timp ce colonelul Bukanin răsfoia dosarul. În sfârşit, se opri şi scoase o foaie.

– În anul 1996, spuse el, aţi vândut, ilegal, mai multe tancuri T 72 şi loturi importante de muniţie Siriei.

Iată că s-a ajuns şi aici! Pulsul lui Oleg Kazenin era pe la 200!

– A fost o operaţiune legală, afirmă el. Am cumpărat aceste materiale din Belarus şi de la armata ucraineană, care nu mai aveau nevoie de ele. Era o perioadă în care nu existau reglementările de azi.

– Aţi câştigat mulţi bani, remarcă colonelul, cu o voce seacă.

– Am câştigat ceva, recunoscu oligarhul. Aceasta mi-a permis să investesc în Kurganmashzavod.

Oare unde voia să ajungă? Procurorul general al Rusiei din acea vreme considerase că nu fusese niciun delict, materialul netranzitând Rusia.

Colonelul bău puţin ceai. Întrebă, cu o voce insinuantă:

– Acest material nu a ajuns cumva în Iran?

De această dată, la auzul cuvântului Iran, Oleg Kazenin nu ştia cum s-a putut controla să nu cadă de pe scaun... Era surprins, căci tancurile T 72, despre care era vorba, fuseseră *într-adevăr* destinate Siriei.

– Nu am niciun motiv să cred aceasta, afirmă el, dar am putea, cu uşurinţă, să verificăm întrebându-i pe sirieni. De ce îmi puneţi aceste întrebări, colonele? Este vorba de o chestiune veche, care nici măcar nu a însemnat o sumă de bani prea mare...

Colonelul Bukanin continua să privească dosarul, frunzărindu-l discret, ţinându-l între degetul cel mare şi arătător, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se murdărească. Ridică ochii spre Oleg Kazenin.

– Aţi reînceput acest gen de operaţiuni?

Iată că au ajuns şi la problemă! Oleg Kazenin îşi dădu seama că dacă nu atacă, lucrurile vor degenera.

– Colonele, spuse el cu fermitate, aş vrea să ştiu de ce îmi puneţi aceste întrebări.

Ofiţerul FSB hotărî că venise timpul să recurgă la o cacealma.

– Anumite surse susţin că faceţi comerţ illicit de arme cu Iranul. Grupul pe care-l conduceţi, Kurganmashzavod, este foarte implicat în industria de armament, alături de activitatea cu metalele recuperabile.

Lovitură de pumnal în inimă! Cu o furie plină de teamă, Oleg Kazenin încercă să-şi dea seama cine l-a turnat, apoi îşi aduse aminte de metodele FSB-ului.

– Colonele, replică el cu putere, este vorba de nişte acuzaţii total nefondate. Grupul meu industrial face parte din conglomeratul Almaz Antai, condus de o persoană pe care o cunoaşteţi, cu siguranţă, Vladimir Ivanov, care a fost înainte director al administraţiei prezidenţiale. Onestitatea lui nu poate fi pusă la îndoială. În plus, eu nu mă ocup de activităţi industriale, există directori excelenţi pentru aceasta.

După ce a lansat această puternică salvă de artilerie, Oleg Kazenin păstră tăcerea. O linişte să o tai cu cuţitul, şi care se prelungea. Apoi, colonelul Bukanin păru să se destindă, în mod imperceptibil. Cu o încetineală calculată, închise dosarul cel roz şi îl fixă cu privirea pe Oleg Kazenin.

– *Gospodin* Kazenin, voi înregistra declaraţia într-un proces verbal, pe care îl veţi semna. Ca să închidem această problemă. Suntem obligaţi să verificăm toate zvonurile, aceasta este munca noastră.

Oleg Kazenin îşi simţi pulsul calmându-se. Ofiţerul FSB se ridică şi ieşi din birou, lăsându-şi „clientul" pe scaunul deloc confortabil. Absenţa sa a durat un sfert de oră. Spectrul închisorii Lefortovo plutea parcă prin încăpere. În sfârşit, colonelul Bukanin reveni, cu un teanc de hârtii în mână, pe care le puse pe birou, în faţa lui Oleg Kazenin. Indexul său gros îi arată josul paginii.

– Semnaţi aici.

Oleg Kazenin avu răbdare să citească, totuşi. Câteodată, FSB-ul se distra să redacteze procese

verbale incriminatorii şi pe care „suspectul" le semna, fără ca măcar să le privească, fericit că a scăpat de acolo. Şi apoi, se trezea la Lefortovo... Depoziţia era scurtă. Oleg Kazenin declara, pur şi simplu, că nu a făcut nicio operaţiune ilegală cu armament, începând din anul 1992. Semnă cu putere şi înfruntă privirea ofiţerului FSB.

– Puteţi pleca, anunţă colonelul.

Se ridică şi el şi îi strânse mâna lui Oleg Kazenin, apoi îl conduse la ascensor. Ajuns la parter, oligarhul privi în jurul său. Adesea, în acest moment apar miliţienii. Dar nu era decât cel care-i luase actul de identitate şi care acum i-l înapoia, în schimbul ecusonului. Oleg Kazenin aproape că alergă până la Maybach şi se prăbuşi pe bancheta din spate.

– Mergem la Novîi Arbat, îi spuse lui Dimitri.

Avea senzaţia că a disputat un meci de box. În timp ce maşina cobora pe Balşoia Lubianka, continuă să se gândească... Cum de apăruse numele său la FSB? Era adevărat că Leonid Kaminski menţionase vizita americanilor la Rosoboronexport şi acest fapt fusese suficient pentru a declanşa o anchetă de rutină a FSB-ului.

Dar de ce apăruse numele *său*?

Nu găsise încă răspunsul la această întrebare, când sună telefonul mobil. Era tocmai Leonid Kaminski.

– Ne putem vedea? întrebă acesta.

– Bineînţeles. Unde?

– Ca ultima dată, peste o oră. Se poate?

– Chiar şi mai înainte. Într-o jumătate de oră.

Închise telefonul şi-i spuse lui Dimitri:

– Mergem la staţia de metrou Smolenskaia.

*
* *

Malko îşi bea cea de-a treia cafea, instalat în capătul holului de la Ritz Carlton, când telefonul sună.

– Te deranjez? auzi vocea uşor cântată a Lenei.

– Deloc, o asigură el. Ce faci?

– Puţin sport. Cu vremea asta oribilă, nu am chef nici măcar cumpărături să fac. Şi tu?

– Beau o cafea.

– Vrei să cinăm diseară împreună?

– De ce nu?

O seară de destindere o să-i ridice moralul. Şi apoi, datorită Lenei l-a găsit pe Goşa Sukhumi.

– La ora nouă, la cafeneaua Puşkin, hotărî Lena Voronţova.

*
* *

Rafale de vânt îngheţat măturau piaţa Smolenskaia, chiar la intrarea străzii pietonale Arbat. Leonid Kaminski alergă până la Maybach, urcându-se aproape din mers. Dimitri porni cu viteză şi Oleg Kazenin îi spuse:

– Ştii de unde vin?

– Nu.

– De la numărul 26, din Balşoia Lubianka.

Leonid Kaminski schiţă un zâmbet.

– Ai ieşit! Asta-i principalul. De ce ai intrat?

– Habar n-am, mărturisi oligarhul. Leonid Kaminski îl ascultă în linişte, în timp ce urcau pe bulevardul Novinski, apoi spuse:

– Asta are, poate, legătură cu ceea ce voiam să-ţi spun. Ţi-am vorbit de acel agent american care

a făcut o vizită la Rosoboronexport cu fotografiile rachetelor S-300, aflate, chipurile, în Iran.

– Da.

– Ei bine, continuă să „scormonească". Am aflat că a fost să-l vadă pe generalul Şevarşin.

Oleg Kazenin tresări.

– Şevarşin, fostul patron al Primului Directorat? Nu este un prieten al americanilor...

– Nu, bineînţeles, dar pensia nu-i ajunge ca să trăiască. Atunci, mai face „consulting" pentru multe persoane, printre care şi pentru americani.

– A vorbit de mine?

– Nu ştiu. Nu cred. Dar voiam să te previn.

Oleg Kazenin simţi că-l cuprinde un frig glacial. Chiar şi împreună cu puternicul său *krişa* nu putea să lupte, în acelaşi timp, împotriva FSB-ului şi a americanilor, care aveau la dispoziţie mijloace nelimitate. Or, el avea nevoie de timp pentru a termina livrarea rachetelor S-300, cu atât mai mult cu cât materialul fusese, în parte, plătit dinainte.

Nu-i rămînea decât o soluţie clasică, dar eficace. O *razborka*[3].

– Ştii numele acestui agent CIA? întrebă el.

Leonid Kaminski zâmbi.

– Mă gândeam eu că ai să mi-l ceri. Iată: numele lui, semnalmentele. Stă la Ritz Carlton.

Oleg Kazenin luă hârtia îndoită şi întrebă:

– Merge treaba cu, ştii tu, *zinzins*[4]?

---

[3] Lichidare.

[4] Autorul se referă la serialul de televiziune de desene animate *Les Zinzins de l'espace*, o producţie franco-americano-canadiană. Personajele, *zinzins*, printre altele, vor să construiască rachete cu care să circule prin spaţiu. *(n. trad.)*

– Da, dar este delicat.
– Vom putea respecta termenul pentru iranieni?
– Fac tot ce pot.
– *Dobro*. Vrei să te las undeva?
– Da, la metrou, la Barikadnaia.

Un kilometru mai departe, trecură prin faţa ambasadei americane.

Oleg Kazenin nici măcar nu o privi. Se gândea la modul în care îl va elimina pe omul ce îi învenina viaţa.

*
* *

Tavanul magazinului de lux Eliseiev ar fi putut concura cu cel al Capelei Sixtine. Picturi, aurării, sculpturi rămase intacte şi vechi de mai bine de un secol, amintiri ale epocii ţariste. Clientela, cea mai elegantă din Moscova, defila prin magazin în căutarea tuturor produselor importate, de la şampanie până la pateul de gâscă, de altfel puţin apreciat de ruşi. Foarte căutate erau şi toate vinurile franţuzeşti. Trecând prin faţa raionului cu băuturi, Malko aruncă o privire la preţul unei sticle de Taittinger Comtes de Champagne şi îi îngheţă sângele în vine. Zece ani de salariu al unui *mujic* rus din categoria de mijloc. Cu această sumă, putea să cumpere trei tone de vodcă, dintr-aceea care, până la urmă, declanşa orbirea.

Era ora cinci şi zece. Generalul Şevarşin întârzia. Malko continuă să exploreze magazinul, oprindu-se la vitrina cu vodcă. O marcă era pusă în evidenţă, în sticluţe mici de 50 de centilitri. Ţarskaia, vodca din care se bea la Kremlin.

Imediat, zări silueta greoaie a generalului Şevarşin care împingea un cărucior şi care se opri, apoi, în faţa vitrinei cu icre de somon. Malko se apropie şi cei doi bărbaţi schimbară o privire, dar generalul rus nu-i adresă niciun cuvânt. Malko trebui să aştepte ca el să aleagă trei feluri diferite de caviar roşu. Fostul patron al KGB-ului se îndepărtă apoi spre capătul din fund al magazinului. Acolo, se întoarse către Malko şi-i spuse cu o voce joasă:

– Cred că am o informaţie interesantă pentru dumneavoastră.

*
* *

Malko îşi ţinu respiraţia. Fostul patron al Primului Directorat al KGB-ului continuă să vorbească încet:

– Mai întâi, o informaţie negativă. Nicio rachetă S-300 nu a fost livrată, în mod oficial, Iranului prin intermediul Rosoboronexport.

– Sunteţi sigur?

Generalul rus îi aruncă o privire plină de milă.

– Anatoli Vasilievici Isaikin îmi este prieten de 30 de ani. Am fost împreună la şcoala de război. Nu mă poate minţi.

– Ştie cui îi este destinată această informaţie?

– Nu-mi pune niciodată întrebări. Ştie că nu aş face nimic împotriva scumpei noastre *rodina*[5].

– Asta este tot ce aţi aflat? întrebă Malko după o scurtă tăcere, pricinuită de prezenţa unei cliente elegante.

[5] Patrie.

– Nu. Am anchetat şi în legătură cu *wet market*...

– Ce este asta?

– Piaţa paralelă de arme. Nu am nicio certitudine, căci este un cerc extrem de închis, dar circulă anumite zvonuri. Un oarecare Leonid Kaminski ar fi pe punctul de a realiza o foarte mare operaţiune cu Iranul.

– S-300?

– „Sursa" mea nu ştie despre ce material este vorba.

– Cine este Leonid Kaminski?

– Un fost colonel GRU, care a lucrat mai mulţi ani în organismul ce a precedat Rosoboronexport, explică generalul rus. Şi-a dat demisia ca să lucreze pe cont propriu, acum 15 ani. Atunci, nu avea decât 44 de ani. El este, se pare, cel care a condus operaţiunea *cruise-missile*[6] ucrainene.

– Ce-i asta?

– După dezmembrarea Uniunii Sovietice, explică colonelul Şevarşin, Rusia a recuperat focoasele nucleare a 12 rachete de croazieră dotate cu o rază de acţiune de 3000 de kilometri, dar rachetele au rămas în Ucraina. Doi ani mai târziu, Rusia le-a cumpărat de la ucraineni. Au părăsit baza de la Marea Neagră unde se găseau şi au plecat cu destinaţia Rusia, cu un *end-user*[7] semnat de autorităţile competente ruseşti.

---

[6] Rachete de croazieră. Aceste rachete utilizează o aripă pentru portanţă şi, de obicei, un sistem de propulsie cu reacţie pentru a permite zborul de durată. *(n. trad.)*

[7] Certificat de utilizare finală.

– Şi atunci?

Generalul Şevarşin se transformă, parcă, într-o statuie de piatră.

– Şase dintre aceste rachete s-au regăsit în China, şase în Iran. Nimeni nu a ştiut nimic despre asta, dar este evident că a fost nevoie de contacte foarte bune la Moscova pentru a se reuşi o astfel de operaţiune.

Un înger trecu, purtând valize cu bani. Malko era în culmea fericirii. În sfârşit, avea un punct de plecare.

– Credeţi că acest Kaminski ar putea fi implicat în exportul clandestin al rachetelor S-300?

– Dacă cineva poate s-o facă, atunci el este această persoană, conchise generalul. Iată ce aveam să vă spun.

– Unde aş putea să-l găsesc pe acest Leonid Kaminski?

– Trăieşte la Moscova, nu am adresa lui şi nici telefonul, dar am aflat că frecventează adesea un bordel care se numeşte Bordo. Fiţi prudent.

Venit din partea generalului Şevarşin, acesta nu era un avertisment pe care să-l tratezi cu uşurinţă.

– Aţi putea încerca să aflaţi mai multe? insistă Malko.

– Da, dar este dificil. Îl voi suna pe Tom Polgar. *Da svidania.*

Se îndepărtă împingându-şi căruciorul. Malko se întoarse la raionul cu vodcă şi cumpără o sticlă de Ţarskaia.

*

* *

Generalul Şevarşin ajunse la maşina parcată în faţa magazinului Eliseiev. Era, mai degrabă, satisfăcut. Banii pe care-i câştiga de la americani îi serveau ca să plătească studiile fiicei sale la Cambridge. Dar mai era un motiv: întotdeauna îi detestase şi-i dispreţuise pe ofiţerii care se lansau în afaceri. Poate la fel de mult ca şi pe oligarhi.

Generalul Şevarşin refuzase mereu acest gen de lucruri. Şi asta, încă din anul 1992, când M.I. 5 britanică îi oferise uriaşe sume de bani pentru ca să le livreze secrete ale KGB-ului. I-a trimis la plimbare.

CAPITOLUL XV

Ieşind de la magazinul Eliseiev, Malko avea în minte o singură idee, şi anume să-l pună la curent pe Tom Polgar cu cele spuse de generalul Şevarşin. Privi maşina blocată pe strada Tverskaia. Dacă ar fi chemat-o pe Cyntia Fisher, ar fi durat o oră până ar fi venit... Îl chemă pe şeful filialei CIA şi îl anunţă că va veni cu mijloace proprii.

Ningea cu fulgi mari şi era într-o zi de vineri. Malko ajunse la Ritz Carlton. Evident, în faţa hotelului nu era niciun taxi.

Atunci, procedă precum toţi moscoviţii. Ieşi în stradă şi ridică braţul.

O maşină, atât de murdară încât nici nu-i putea distinge marca, se opri.

– Novinski Bulvar, indică Malko, 300 de ruble.

Şoferul, un tip solid cu şapcă, dădu din cap.

– *Niet*. Prea departe.

Voia să plece, când Malko continuă:

– 500 de ruble.

Celălalt dădu, din nou, din cap.

– 1000 de ruble, insistă Malko.

O sumă enormă pentru o cursă în Moscova. De această dată, şoferul îi făcu semn să urce şi plecă. Toţi locuitorii Moscovei făceau astfel pe taximetriştii. Primarul, Liukov, ştia şi de aceea nu a vrut să dezvolte serviciul de transport cu taxiul, ca să nu-şi piardă alegătorii. Un sistem practic şi ieftin, cu

condiţia să vorbeşti limba rusă. Şi cum turiştii se numărau pe degetele de la o mână...

Merseră de-a lungul bulevardului Manejului, urcară apoi pe strada Novîi Arbat, unde fură nevoiţi să meargă la pas. Din fericire, pe Novinski Bulvar se puteau angaja pe sensul bun şi, 20 de minute mai târziu, „taxiul" se opri în faţa ambasadei americane. Malko îi întinse o bancnotă de 1000 de ruble şoferului, care o luă fără ca măcar să zâmbească. Fu nevoit să meargă prin zăpadă ca să traverseze pasajul subteran şi să ajungă pe celălalt trotuar. La Moscova nu se traversează niciodată la suprafaţă. Este mult prea periculos. Şoferilor ruşi nu le-ar fi trecut prin minte să oprească.

*
* *

Tom Polgar îi aruncă o privire neliniştită lui Malko.

– Este vreo problemă?

– Nu, spuse Malko, o veste bună.

Îi relată conversaţia cu generalul Şevarşin şi spuse, în final:

– Este, poate, o informaţie lipsită de importanţă, dar nu avem mare lucru în afară de aceasta.

– O să văd dacă găsim ceva în arhivele noastre în legătură cu acest Leonid Kaminski, replică americanul. O să sun şi la serviciul de informaţii telefonice, deşi cred că nu voi afla mare lucru. Ar trebui să găsim pe cineva care este un obişnuit la Bordo.

– Cunoşti localul?

– Am auzit vorbindu-se despre acest loc. Este un bordel, mai degrabă şic, unde merg micii oligarhi, expatriaţii şi toţi cei care au ceva bani.

– O.K., spuse Malko, vom vedea mâine.

Era trecut de ora şapte şi-şi dădu seama că Tom Polgar voia să meargă acasă.

– Am s-o trimit pe Cyntia să te conducă, dacă mai este aici, propuse americanul.

– Nu este nevoie, am să mă descurc, îl asigură Malko.

Mai bine mergea direct la cafeneaua Puşkin, unde avea întâlnire la ora opt cu Lena Voronţova. Îşi puse căciula şi coborî. Cinci minute mai târziu, şoferul unui Golf vechi acceptă să-l ducă în piaţa Puşkin pentru suma de 400 de ruble.

Au făcut 45 de minute. Circulaţia era înfiorătoare. Parcă toate cele trei milioane de maşini din Moscova şi-ar fi dat întâlnire aici.

Avu exact timp să-şi comande o vodcă la barul care se găsea în faţa intrării. Lena ajunse la ora opt fix şi el o însoţi la subsol ca să-şi lase la garderobă mantoul de vulpe albă. Rămase într-o bluză roşie, umflată teribil de cele două obuze...

Se reîntâlniră la etajul întâi, în partea cea mai şic a cafenelei Puşkin. Sala era pe jumătate goală, deşi, de obicei, într-o seară de vineri, trebuia să aştepţi o jumătate de oră ca să obţii o masă.

Criza trecuse şi pe aici.

Malko îi aruncă Lenei o privire ironică.

– Te-ai îndrăgostit?

– De cine?

– De mine. Ai vrut neapărat să cinăm împreună.

Lena izbucni în râs.

– Bineînţeles că nu. Îmi placi, dar asta-i tot. Nu, nu aveam nimic în seara aceasta şi nu-mi place să stau singură.

– Şi întâlnirea de la Ritz Carlton a mers bine?

Privirea rusoaicei se întunecă.

– Imbecilul ăla de Anatoli voia să mă prezinte unui guvernator al unei provincii de rahat, care a câştigat mulţi bani în afacerile cu nichel şi care-şi caută o femeie. Mă văzuse la o petrecere şi voia, cu orice chip, să se culce cu mine.

– Şi atunci?

– I-am dat papucii. M-am chinuit destul de mult ca să ajung la Moscova, şi acum să mă întorc în provincie? Mi-a dat, totuşi, 5000 de dolari.

– L-ai...

– Niciodată, asta ar fi însemnat 50 000! Nu, numai pentru deplasare!

Chelnerul, plătit probabil pentru randamentul pe care îl avea, nu înceta să le umple paharele. După heringi – delicioşi – au trecut la muşchiul de vită Stroganoff. Lena părea foarte bine dispusă şi Malko îşi spuse că seara se va termina cu bine. La desert – prăjitură Tiramisu – avu o idee şi o întrebă pe Lena:

– Cunoşti un local care se numeşte Bordo?

Rusoaica se strâmbă plină de dezgust.

– De ce, vrei să iei SIDA?

– Nu, aş vrea să întâlnesc pe cineva care frecventează acest loc. Ştii unde este?

Ea ridică din umeri.

– Toţi şmecherii din Moscova îl cunosc. Sunt fete care costă 500 de dolari şi care se aruncă asupra ta ca nişte vulturi.

– Ştii pe cineva care frecventează acest loc?

Ea se gândi câteva momente şi spuse:

– Anatoli, poate.

– Ai putea să-l întrebi?

– În niciun caz. Întreabă-l tu.

– Nu am numărul lui...

Ea îşi scoase mobilul Vertu din aur masiv, amintire din perioada sa bună, şi formă un număr, din memorie.

– Anatoli, spuse ea, prietenul meu Malko vrea să-ţi ceară ceva.

Malko îi explică ce doreşte, fără să dea detalii însă.

Anatoli Arkadin nu păru mirat.

– Termin o întâlnire. Dacă vreţi, vin să vă întâlnesc la cafeneaua Puşkin, să beau o cafea.

– O să vină, anunţă Malko. Sper să aibă timp să mă însoţească acolo.

Lena îi aruncă o privire sumbră.

– Preferi să te duci în cloaca aia, decât să faci sex cu mine.

– Pot să le fac pe amândouă...

Lena sări ca arsă.

– *Nicevo*! Nu voi pune niciodată piciorul acolo.

*

* *

Cafeaua, pentru Anatoli Arkadin, s-a transformat în două pahare mari de vodcă. Zâmbitor, subţire ca un june prim, cu o şuviţă de păr peste ochi, prietenul Lenei avea mult farmec. Cele câteva „barracuda" feminine din cafeneaua Puşkin îi aruncau priviri înamorate.

Lena îşi rujă buzele şi dădu semnalul plecării. Anatoli Arkadin acceptase să meargă să bea un pahar la Bordo, aparent un club unde era foarte cunoscut. Malko nu-i spusese încă adevăratul motiv pentru care dorea să cunoască acest loc deocheat.

O va face mai târziu.

Nu mai ningea, dar era foarte frig.

Anatoli Arkadin nu avea mantou, dar îl încălzise vodca.

– Ai maşină? întrebă Malko.

– Nu, dar o să luăm un taxi.

Lena se stropşi:

– Eu nu vă duc. Nici măcar nu vreau să mă apropii de cloaca aia.

Îşi deschise mantoul de vulpe şi se apropie de Malko, lipindu-se de el şi făcând mişcări de dans cu pubisul pe pântecele lui, târfă cât cuprinde!

– Eşti sigur că nu regreţi? îi spuse ea în vântul îngheţat.

– Ba da, dar trebuie să merg acolo.

Ea se îndepărtă şi-şi închise mantoul.

– *Dobro. Da svidania.* Ciao, ciao.

Anatoli Arkadin oprise deja un Mercedes mare şi-i făcu semn lui Malko să vină.

– Bordo este foarte aproape de casa mea, spuse el. Nu mă voi mai întoarce.

*
* *

În mod vizibil, Anatoli Arkadin cunoştea pe toată lumea la Bordo. Singurul care nu i-a zâmbit a fost angajatul de la vestiar, o masă de muşchi cu fruntea joasă, craniul ras şi o privire absentă. Dar el nu zâmbea niciodată. Dată fiind alura lui de om din Néanderthal, probabil că nu avea prea multe litigii cu clienţii.

Malko fu agresat, în acelaşi timp, de muzică şi de două fete înlănţuite care, chiar înainte de a ajunge la bar, i-au propus o prestaţie în trei. Se mângâiau între ele şi îl mângâiau şi pe Malko. Fete erau peste

tot: în fiecare colţ întunecos, aliniate la bar, aşezate pe banchete comode, ascunse în penumbră. După ce au traversat o sală care servea drept „rezervor", au ajuns în cea mai mare încăpere, care avea în mijloc un fel de catarg în jurul căruia era înfăşurată o fată îmbrăcată în costum de baie, executând un adevărat număr de circ, care se termina cu un şpagat efectuat la un metru de sol şi care permitea să i se măsoare lungimea picioarelor. Aproape toate scaunele erau ocupate, fie de fete singure, fie de clienţi înlănţuiţi de cele pe care le cuceriseră. Anatoli Arkadin găsi două locuri, chiar în faţa barei de gimnastică. Unele după altele, fetele veneau aici să-şi facă numărul, pentru a se pune în valoare.

– Vodcă? propuse Anatoli Arkadin.

O carafă apăru pe masa joasă, cu două pahare, şi el începu să lupte contra frigului.

În timpul ăsta, o brunetă se repezi la Malko, se aşeză călare pe el şi începu să se balanseze înainte şi înapoi. În faţa absenţei unei reacţii din partea lui, ea îşi desfăcu sutienul, arătându-şi doi sâni tari şi ascuţiţi. Nu avea mai mult de 18 ani.

Cruţat, în mod misterios, de aceste asalturi, Anatoli Arkadin îi spuse lui Malko:

– Atenţie! Nu o atinge! Aici, totul se plăteşte. Când o să te plictiseşti, îi strecori 500 de ruble[1] în costumul de baie.

Malko procedă întocmai. Fata fu imediat înlocuită de către celelalte două de la intrare, tot înlănţuite, care începură să danseze în faţa lui un dans oriental foarte sugestiv. Şi în celelalte colţuri, clienţii erau agresaţi în acelaşi mod de către fete care prac-

[1] Zece dolari.

ticau toate varietăţile de *lap dance*. Alături de Malko, un tip stacojiu la faţă se lipea de o negresă cu sânii ca perele şi cu un fund de vis, singura femeie de culoare. În final, clientul se ridică de pe banchetă şi o urmă pe fată.

– Unde se duc? întrebă Malko.

– Sunt camere sus, pentru o consumaţie imediată, răspunse Anatoli Arkadin, dar pot fi duse şi la hotel. Costă 1000 de dolari, sau mai bine zis, costa. Din cauza crizei, acum sunt la preţ redus. Aici, totul este indexat după preţul petrolului.

Baletul fetelor continua, iar el era la a treia vodcă. Tot ireproşabil, cu şuviţa de păr pe ochi, zâmbind, undeva departe.

– De unde vin aceste fete? întrebă Malko.

– Din provincie, răspunse Arkadin, puţin dispreţuitor. Locuiesc la Moscova, în locuri imposibile. Adesea, apartamente în comun şi, în fiecare seară, pornesc la atac.

– Şi clientela?

– Expatriaţi, ruşi care au bani, dar nu prea mulţi. Oligarhi mici. Ceilalţi merg la barul Famous, care este mult mai scump.

Fata venită să se ghemuiască lângă Malko se învârtea acum în jurul barei, cu picioarele uşor desfăcute. Anatoli Arkadin se aplecă şi urlă la urechea lui Malko:

– Este bine făcută. Vreţi să vă obţin un preţ rezonabil? Ele mă cunosc.

Malko nu întrebă în ce fel şi puse lucrurile la punct:

– În realitate, am venit aici pentru a întâlni pe cineva, un oarecare Leonid Kaminski. Se pare că este un client obişnuit.

– Ştiţi cam cum arată?

– Nu.

– Bine, o să întreb la intrare, unde se înregistrează toţi membrii clubului, propuse tânărul rus.

Se strecură în mulţimea parfumată, lăsându-l pe Malko expus atacurilor. Acestuia îi era din ce în ce mai greu să le respingă. Cu cât seara înainta, cu atât fetele deveneau mai agresive. Anatoli Arkadin apăru din nou, îşi puse o vodcă şi spuse:

– Aşa este. Leonid Kaminski vine foarte adesea aici. Astăzi fiind vineri, este ziua lui....

Malko îşi ascunse satisfacţia. Informaţia generalului Şevarşin era adevărată.

Venind parcă în întâmpinarea dorinţelor lui, Anatoli Arkadin propuse:

– Vreţi să-i spun chelnerului să mă anunţe când soseşte? Dacă vine, asta se va întâmpla în ora următoare.

– Bună idee.

– Daţi-mi 2000 de ruble.

Malko îi strecură două bancnote verzi şi tânărul plecă spre capătul sălii.

– O.K., spuse el revenind. Chelnerul o să mă prevină discret.

– Mai sunt şi alte locuri asemănătoare la Moscova? întrebă Malko.

– Nu aşa de bune. Unele sunt chiar ciudate...

Refuză, cu încăpăţânare, să explice sensul frazei sale şi îşi turnă, din nou, vodcă.

*

* *

Carafa de vodcă era goală, muzica din ce în ce mai puternică şi clienţii foarte încălziţi. Vecinul lui

Malko strivea cu amândouă mâinile sânii unei fete aşezate în braţele lui şi care-l încălzea din toate puterile. Deodată, un chelner veni să schimbe scrumiera şi se aplecă spre Anatoli Arkadin pentru a-i şopti câteva cuvinte. De îndată ce se îndepărtă, rusul îi spuse lui Malko:

– Este cel care tocmai a sosit şi s-a aşezat în partea dreaptă, cel cu haina în carouri.

Malko îşi îndreptă privirea în direcţia indicată. Individul avea cam 60 de ani, era mic, cu nasul în vânt, cu părul cărunt, foarte rar. Semăna cu un mic birocrat. Era deja înconjurat de un ciorchine de fete. Cu siguranţă, era un client bun.

Anatoli Arkadin îşi privi discret ceasul şi carafa de vodcă goală.

– Am o întâlnire, spuse el. Pot să plec?

– Bineînţeles, răspunse Malko.

Privi cum „ghidul" său dispare, comandă din nou vodcă, apoi se duse la toaletă, singurul loc unde se putea vorbi fără să fie nevoie să urli. Îşi privi ceasul: era ora douăsprezece şi un sfert noaptea.

După câteva secunde interminabile, Tom Polgar răspunse, cu o voce adormită.

– Am nevoie de o maşină, spuse Malko.

– La ora asta?

– Da.

– Este important?

– Dacă nu ar fi fost, nu te-aş fi trezit...

Şeful filialei scoase un oftat puternic.

– Bine, spune-mi unde eşti. O s-o trezesc pe Cyntia. Oricum, ea e sigur acasă.

Malko îi dădu adresa clubului Bordo, pe aleea Peşevski, numărul 4, şi apoi se întoarse la locul său.

Atent la comportamentul fetelor, Leonid Kaminski parcă nu ştia pe care să o aleagă.

Malko aproape că nu auzi sunetul telefonului său mobil care-l anunţa că are un mesaj. Acesta era foarte scurt: „Sunt în faţă la Bordo. Cyntia."

Uşurat, se destinse. Zece minute mai târziu, Leonid Kaminski se ridică, însoţit de două fete, traversă sala şi dispăru pe scara care urca la primul etaj. Malko aşteptă ca acesta să dispară, ceru nota de plată, apoi merse să-şi ia mantoul. Abia ieşi din club, că o maşină garată puţin mai departe, pe partea stângă, îi semnaliza cu farurile. Merse spre ea şi recunoscu BMW-ul Cyntiei Fisher. Tânăra citea, în spatele volanului.

– Bună seara, spuse ea, nu am ajuns prea târziu?

– Deloc! o asigură Malko. Am făcut apel la tine pentru că va trebui, poate, să urmăresc pe cineva.

Nu era imposibil ca Leonid Kaminski să folosească metroul. În acest caz, ar fi mai simplu.

*
* *

Legănat de muzica clasică, lui Malko îi venea greu să nu adoarmă. Nu-şi lua, totuşi, privirea de la intrarea clubului Bordo care era luminată de un proiector puternic.

Îşi aplecă ochii spre ceas. Ora unu şi jumătate. Deodată, simţi cum îi creşte pulsul. Leonid Kaminski ieşea din club. Pe cap, avea o caschetă de piele, iar canadiana cu care era îmbrăcat era tot din piele, neagră. Ţinuta obişnuită pentru un rus. Se îndreptă în direcţia lor, depăşi BMW-ul şi ajunse la un Audi vechi, parcat chiar în spatele lor.

Cyntia Fisher pornise deja motorul.

Aşteptă ca rusul să demareze şi să cotească la dreapta, apoi îl urmă la o distanţă mare, pentru că circulaţia era foarte redusă.

De-a lungul străzilor întunecoase şi prost luminate, merseră, mai întâi, până la Kolţo, unde Leonid Kaminski o luă spre sud. Trecând peste râul Moscova, se angajă apoi pe interminabilul *Leninski prospekt*, care traversa toată partea de sud a Moscovei, pentru a ajunge pe MKAD, marea centură exterioară a oraşului.

Imobilele moderne făceau loc sinistrelor blocuri de 20 de etaje, cu sute de apartamente, care constituiau grosul parcului imobiliar din Moscova.

Malko se întreba unde îi va conduce Leonid Kaminski. Se întoarse spre Cyntia Fisher.

– Ai o armă în această maşină?

– Nu, de ce?

– Întrebam doar aşa, răspunse Malko, spunându-şi că nu era vorba decât de o urmărire.

CAPITOLUL XVI

Leonid Kaminski arunca priviri frecvente în oglinda retrovizoare. De fiecare dată, vedea BMW-ul cel vechi care îl urmărea încă din centru. Dacă unul dintre chelnerii de la Bordo nu i-ar fi spus că un străin se interesase de el, nu s-ar fi gândit niciodată să verifice dacă este urmărit. Rămânea o minusculă posibilitate ca lucrurile să nu stea aşa cum credea el: *Leninski prospekt* ducea spre MKAD. Întâmplarea ar fi putut face ca o altă maşină să urmeze acelaşi drum cu el.

După ce-i dăduse 2000 de ruble chelnerului de la Bordo, încercase să-l identifice pe cel care se interesase de el, dar acesta plecase deja.

În timp ce conducea, îşi pusese creierul în funcţiune. De câteva zile, se petreceau lucruri îngrijorătoare. Mai întâi, vizita acelor americani la Rosoboronexport, după aceea convocarea lui Oleg Kazenin la FSB şi, în sfârşit, informaţia pe care o primise în legătură cu vizita acelui agent CIA la generalul Şevarşin. Şi, colac peste pupăză, acest străin care se interesase de el la Bordo. Cum îl găsise acolo? Şi, mai ales, cum descoperise rolul său în afacerea rachetelor S-300? Un rol vital, pentru că el, pe de o parte, îi contactase pe iranieni, prin persoana lui Armen Negranian, şi, pe de altă parte, el supraveghea punerea în stare de funcţionare a rachetelor.

Altfel spus, nu-şi putea permite să fie supravegheat.

Încetini ca să se oprească la stopul de la bulevardul Komissarov, bulevard pe care, de altfel, îşi va continua drumul. Stopul se făcu verde şi el o coti la dreapta. Peste 50 de metri mai departe, privi, din nou, în oglinda retrovizoare: BMW-ul era tot în spatele lui.

De această dată, nu mai avea nicio îndoială. Nimeni nu venea în acel loc, presărat cu maghernițe hidoase, în afara celor care locuiau aici. O coti la dreapta, o luă pe o stradă fără nume, care ducea la cea pe care locuia el, Akademika Anocina, mărginită de blocuri şi de terenuri virane. Când trecu prin faţa micului supermarket ATAK, care se afla alături de casa lui, pusese deja la punct un plan.

Cu ajutorul telecomandei, deschise bariera şi se îndreptă spre Korpus III, unde se afla apartamentul său, în capătul ansamblului de cinci clădiri.

Foarte probabil, cei care-l urmăreau vor continua drumul, mergând pe strada sa. Or, peste un kilometru distanţă, aceasta se termina cu o fundătură şi ei vor fi obligaţi să se întoarcă pe acelaşi drum. Aceasta îi va lăsa un anume timp de acţiune. Îşi parcă vechiul Audi şi se năpusti către a doua maşină, o Lada 4x4, pe care o folosea ca să meargă la casa de la ţară, aflată la 300 de kilometri de Moscova.

Trecu, din nou, pe la barieră, şi începu să meargă, încet, în direcţia bună.

În mai puţin de un minut, văzu apărând nişte faruri şi fu depăşit de un BMW gri. Lăsă maşina să ia puţin avans. Mai departe, Akademika Anocina se împărţea în două. BMW-ul o luă în partea stângă şi

se îndreptă spre bulevardul Komissarov. Leonid Kaminski îşi continuă drumul drept înainte şi o coti apoi la stânga, 100 de metri mai departe, pe o stradă care ajungea tot în bulevardul Komisarov. Avu timp să vadă trecând BMW-ul care, puţin mai departe, coti la stânga pe *Leninski prospekt*, întorcându-se spre centru.

Bănuia destinaţia, totuşi nu renunţă la urmărire. Atunci când văzu maşina oprindu-se în faţa hotelului Ritz Carlton, ştiu sigur că cel care-l urmărise a fost acelaşi care-l vizitase pe generalul Şevarşin, adică agentul CIA care se interesase de rachetele S-300.

Nu se opri şi o luă pe drumul de întoarcere. Când deschise uşa apartamentului său, aflat la etajul 18, pisica mieuna cu disperare. Îi dădu să mănânce, luă apoi o bere din frigider şi începu să se gândească.

Ca să poată controla această situaţie, trebuia să ia măsuri ofensive, dar şi defensive, în acelaşi timp. Prima măsură trebuia să fie aceea de a tăia pista, adică să dispară, şi aceasta în timpul celor câteva ore de linişte de care dispunea. Supravegherea lui nu va începe decât mâine dimineaţă.

Avea cheia unui apartament mic aflat în centru, care aparţinea celui mai bun prieten, Maksim Naşistik. Acesta lucra şi el pentru rachetele S-300. Era suficient să meargă în acest apartament şi să se instaleze aici.

Îşi strânse câteva lucruri într-o valiză, îşi luă laptopul, închise pisica în coşul ei şi se urcă în ascensor.

Cu inima grea.

Îşi adora cartierul. Ar fi putut, cu ceea ce câştigase în ultimii ani, să-şi ofere un apartament în Ostojenka, cartierul „elegant" al Moscovei, dar lucrul acesta nu-l tenta.

Îi luă numai 20 de minute ca să ajungă la *Znamenski pereulok*, în plin centru. Parcă aproape, în faţă, şi ajunse la numărul 23, ducându-şi pisica şi valiza în mâini. De îndată ce se află în apartamentul de la etajul trei, îşi scoase mobilul şi-i trimise un mesaj lui Oleg Kazenin: „Voi fi la Smolenskaia la ora zece."

Nu era nevoie de semnătură. Oligarhul nu cunoştea decât o singură persoană care-i dădea întâlnire într-o staţie de metrou.

În sfârşit se destinse, măsurile defensive erau luate, în afară de una singură. Conta pe Oleg Kazenin să se ocupe de cele ofensive. Era foarte bine înarmat pentru aceasta. Îşi răsfoi carnetul şi găsi numărul pe care-l căuta. Cel de la Bordo. Aruncă o privire asupra ceasului. Abia ora trei şi jumătate dimineaţa.

– Dă-mi-l pe Boris, ceru el de îndată ce i se răspunse.

Boris Kokov, angajatul de la vestiar, îi datora locul de muncă. Era un vechi *spetnatz*[1], atât de devotat că-i mânca din palmă!

– Am nevoie de tine, îl anunţă Leonid Kaminski când acesta îi răspunse. Îl cunoşti pe Anatoli Arkadin, un individ frumos, tânăr?

– Da.

[1] Trupe speciale de asalt.

– Ai adresa lui?

– O au cei de aici.

– *Dobro*, iată ce vei face.

Când termină convorbirea, se duse în dormitor, îşi puse ceasul să sune şi adormi.

*

* *

Tom Polgar sorbea cuvintele lui Malko. Deşi era sâmbătă, venise special la birou. De îndată ce s-a trezit, Malko a chemat-o pe Cyntia, care a venit să-l ia de la Ritz Carlton. Acum, îşi sfârşea prezentarea, fără un optimism exagerat.

– Informaţia generalului Şevarşin era bună, în ceea ce priveşte clubul Bordo, dar lucrul acesta nu ne spune dacă Leonid Kaminski este amestecat în afacerea rachetelor S-300, în cazul în care această afacere există. El trăieşte într-un cartier sărac şi nu pare că ar sta pe grămezi de aur.

– Dacă-şi permite o târfă de 500 de dolari, are totuşi ceva bani.

– Este adevărat, recunoscu Malko, dar te asigur că apartamentul în care locuieşte nu seamănă deloc cu unul unde ar locui miliardari.

– Mi-am notat adresa, spuse şeful filialei. O să vedem ce putem găsi în legătură cu el. Am să organizez un dispozitiv în jurul lui, cu trei sau patru maşini diferite, în aşa fel încât să nu-l scăpăm din ochi. Trebuie să ne descurcăm singuri, nu putem dezvălui numele lui ruşilor. Şi tu? Ce ai de gând să faci?

– Anatoli Arkadin pare să cunoască multă lume. Am să încerc să scot ceva de la el.

*
* *

Leonid Kaminski aştepta deja în staţia Smolenskaia, când Maybachul se opri lângă trotuar. Oleg Kazenin părea cuprins de panică.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Leonid Kaminski îi explică. Mai întâi, oligarhul se făcu alb ca varul, apoi explodă de furie:

– Mama lor de *amerikanski!* Acum îi lingem în cur! Când mă gândesc că Şevarşin le vorbeşte. El, un general al KGB-ului! Este o ruşine.

Leonid Kaminski îi puse o mână pe braţ.

– Calmează-te, Oleg Vladimirovici. O să ne ocupăm de această problemă. Adu-ţi aminte de proverbul tovarăşului Stalin: „Nu există omul, nu există nici probleme"...

Oleg Kazenin respiră adânc.

– *Dobro*. Ai dreptate. O să mă ocup de asta imediat.

– Am încredere în tine, îl asigură Leonid Kaminski. Deci, nu mă mai suni, eu o să-ţi las mesaje. În ceea ce priveşte armele, accelerez la maximum.

– Avem tot interesul, mormăi oligarhul.

Graţie milioanelor de dolari iranieni, bancherii săi au redevenit blânzi precum mieluşeii, dar, în cazul în care apăreau probleme, iranienii erau mult mai de temut decât oricare bancher.

Aşteptă ca Leonid Kaminski să iasă şi formă un număr de telefon pe linia directă cu Vadim Stoletovo, proprietarul societăţii World Security, care îi furniza toate gărzile de corp.

Şi, câteodată, chiar mai mult!

– Vadim, aici Oleg Vladimirovici. Am nevoie de oameni pentru o petrecere mare. Ai putea veni până la Auchan, n-aş mai traversa eu tot oraşul.

– *Vsie normalno*[2], îi răspunse Vadim Stoletovo.

– La ora 12, la cafeneaua de la parter.

Acest Auchan, unul dintre cele cinci din Moscova, construit pe marginea şoselei Rublevskoie, numită şi „şoseaua miliardarilor", se ridica în faţa unui teren apărat de ziduri înalte, de camere de luat vederi şi de bariere electronice. Pe el se aflau vreo 50 de case construite pentru „micii" oligarhi, în stilurile cele mai diferite, dar hidoase toate. În mod bizar, casele aproape că se atingeau una de alta. Oligarhilor le plăcea să fie între ei şi să le arate vecinilor splendoarea interioarelor. Pentru Oleg Kazenin, era un loc de întâlnire foarte convenabil. După Auchan, îşi continua drumul spre MKAD, traversa pădurea de mesteceni şi ajungea la şoseaua Rublevo-ustuskoie, care îl ducea direct la el acasă.

Mai sigur pe el acum, oligarhul încercă să se destindă. Convocarea la FSB şi urmărirea americanilor – era destul de mult.

Fără să mai vorbim de sabia lui Damocles pe care iranienii o ţineau atârnată deasupra capului său.

*

* *

Anatoli Arkadin avea vocea adormită a unui om pe care-l trezeşti în plină noapte, deşi era deja ora 11 dimineaţa.

[2] Nicio problemă.

– La telefon Malko Linge, spuse Malko. Vreau să-ţi mulţumesc pentru ieri seară. Vrei să iei masa cu mine?

– Da, cu plăcere, bâigui play-boy-ul, dar nu imediat.

– Unde?

– Este un restaurant bun lângă mine, *Salianka*, la numărul 1, pe Kitai Gorod. Alături de Bordo. La ora unu şi jumătate.

*

* *

Vadim Stoletovo îşi gară maşina în parcarea subterană de la Auchan şi luă ascensorul ca să ajungă la parter. Era mai puţină lume ca de obicei în faţa magazinelor care înconjurau centrul comercial.

Criza.

Oleg Kazenin era deja acolo, în faţa unui espresso. Vadim Stoletovo se aşează în faţa lui. Figura lui Oleg se lumină.

– *Dobrîi den*, Vadim, spuse oligarhul.

– *Dobrîi den*, răspunse cu o voce plată Vadim Stoletovo.

Nici măcar nu-i întinse mâna. Nu era un expansiv. Oleg Kazenin îl cunoscuse în urmă cu trei ani, la un dineu unde îl adusese Leonid Kaminski, la restaurantul Spada şi Scutul, chiar în faţa sediului FSB din Moscova, în Balşoia Lubianka. Nu erau, în acea seară, decât *siloviki* în exerciţiu sau care şi-au schimbat meseria, alături de câţiva oameni de afaceri, clienţii lor.

În Rusia, ca să faci afaceri şi să rămâi în viaţă, îţi trebuia o *krişa*, o protecţie. Corupţia era atât de

mare, încât mulţi *siloviki* se reconvertiseră în domeniul acestei „protecţii". Aceasta însemna să împiedice asasinarea clientului pe care îl aveau, să facă un dosar împotriva unui concurent sau să elimine persoanele periculoase, adică cele care nu gândeau la fel precum clientul. După ce a lucrat la FSB-ul din Cecenia, Vadim Stoletovo a trebuit să fugă din Caucaz, fiindcă noul preşedinte cecen pusese un premiu pe capul lui. Duşmani ai lui Vadim îl făcuseră să creadă că acesta fusese amestecat în asasinarea tatălui său.

O crimă de neiertat, deşi tatăl său fusese unul dintre cei mai sângeroşi *boiviki* din Caucaz. Se putea spune despre el nu că avea mâinile pătate de sânge, ci chiar că braţele întregi, până la umăr, îi erau acoperite de sânge.

Aflat în această situaţie, Vadim Stoletovo a organizat o mică societate de protecţie, cu câţiva foşti angajaţi ai FSB-ului şi cu mai mulţi *spetnatz*. Oameni care nu aveau decât o singură meserie: să omoare. Vadim Stoletovo furniza gărzi de corp sau paznici, dintre care mulţi aveau permis de portarmă, obţinut datorită relaţiilor sale.

După ce l-a lăsat pe Vadim Stoletovo să comande o bere, Oleg Kazenin îi spuse încet:

– Am o problemă.

Fostul membru FSB schiţă un zâmbet rece.

– Sunt aici ca să rezolv problemele, răspunse el cu o voce plată.

Această siguranţă îl linişti pe oligarh. Avea nevoie de oameni ca Vadim ca să-şi întărească puterea.

– Iată despre ce este vorba, spuse el. Cineva se interesează de o problemă care mă priveşte direct. Trebuie descurajat.

– Descurajat... Cum?

Oleg Kazenin îşi înghiţi saliva şi spuse:

– Definitiv...

– *Vsie normalno*.

Niciodată nu părea să fie luat prin surprindere.

– Nu este vorba de un rus, preciză imediat Oleg Kazenin.

– Un caucazian? întrebă pe un ton dispreţuitor Vadim Stoletovo.

– Nu, un străin care lucrează pentru americani.

– Ce americani?

– Cei de la ambasadă. S-ar putea să fie protejat.

Vadim Stoletovo dădu din cap.

– Trebuie să-mi spui mai multe. Am nevoie de toate amănuntele.

Oleg Kazenin i le dădu.

Vadim Stoletovo îşi notă cu atenţie. După ce-şi închise carnetul, anunţă calm:

– Va fi foarte scump. Nu putem proceda la fel ca pentru un rus.

– Cât?

În loc să-i răspundă, Vadim Stoletovo i-a scris câteva cifre pe carnetul pe care i-l întinse interlocutorului său. Oligarhul numără zerourile. Erau multe... Din fericire, era vorba de ruble care se devalorizau fără încetare.

– *Haraşo*, acceptă el. Vrei o parte înainte?

– Inutil. Am încredere în tine.

– Poţi să ai, confirmă oligarhul.

El ştia că oameni ca Vadim Stoletovo nu lăsau niciodată un rău-platnic nepedepsit. Dacă cineva se purta rău cu el, într-o zi, din mulţime, într-un magazin sau pe stradă, un necunoscut îi trăgea un glonţ în cap. Fără avertizare şi fără scăpare. Or, Oleg avea chef să profite de banii pe care-i avea!

Vadim Stoletovo îşi termină berea şi se ridică.

– O să te sun. Foarte curând. Trebuie să mă gândesc la ceva discret.

Oleg Kazenin nu-şi dădu seama cum puteai omorî pe cineva în mod discret, dar nu discută despre asta. Nu era de meserie. Îl urmări cu privirea pe Vadim Stoletovo care se îndepărta în mulţime, spunându-şi că oameni ca el erau indispensabili.

*

* *

Lui Anatoli Arkadin îi era greu să se trezească. De vină nu erau cele 22 de pahare cu vodcă pe care le băuse în ajun, ci faptul că se culcase către ora şase dimineaţa, după ce participase, în calitate de adevărat „armăsar", la o mică orgie organizată de un prieten oligarh.

Destul de înfierbântat, Anatoli Arkadin jurase că poate sparge o farfurie numai cu ajutorul sexului său puternic. Nu reuşise, dar toată lumea a râs mult. Înainte de plecare, a fost înghesuit de una dintre fete care voia, obligatoriu, să profite de această minune a naturii. Încă un supliment de oboseală.

Acum, se întreba ce voia de la el prietenul Lenei. Nu reuşise să-şi facă o părere despre el şi faptul acesta îl neliniştea.

Îşi privi ceasul. Aproape ora unu şi zece minute. În momentul în care sări din pat, auzi soneria.

Îşi puse repede un chimonou şi merse să deschidă. Aproape lipit de uşă, îl văzu pe Boris Kokov, cu pieptul său enorm mulat într-un tricou negru şi cu un aer mai înspăimântător ca niciodată.

– Ce faci aici, Boris? întrebă Anatoli Arkadin, uşor neliniştit.

– Am un mesaj pentru tine, spuse colosul.

– Ce anume?

– Să nu stăm afară.

Pentru că Anatoli ezita, Boris îl împinse în apartament cu o mişcare violentă, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Când se ridică, pumnul enorm al lui Boris Kokov îi strivi gura, crăpându-i buza inferioară. Apoi uriaşul continuă, ca un ciocan, lovind peste tot, pe faţă, pe piept, în mod metodic, până când Anatoli Arkadin se transformă într-o zdreanţă sângerândă. Apoi, se aşeză în faţa lui şi-i spuse:

– Ridică-te, fătălăule!

Îl apucă şi-l ridică la nivelul lui, fixându-l cu ochii mici, plini de răutate. Anatoli Arkadin era îngrozit. Văzuse deja cum îi trata Boris pe clienţii nedoriţi la Bordo.

– Ce vrei? bâigui el, ştergându-şi sângele care-i curgea din gură.

Avea senzaţia că volumul capului său se dublase.

Boris Kokov îl privi fix, apoi, deodată, Anatoli Arkadin simţi o durere atroce în josul pântecelui. Boris îi apucase sexul şi testiculele şi strângea tare. Deschise gura, căutând aer.

– Ieri seară, spuse Boris, erai cu cineva la Bordo. Cu cine?

Pentru că tânărul nu răspundea, îl strânse din nou. Anatoli Arkadin scoase un urlet.

– O să ţi-l smulg, mârâi Boris. Sexul tău frumos, unealta ta de lucru...

Începu, din nou, să strângă. Durerea era insuportabilă şi Anatoli Arkadin nu rezistă mult. Celălalt îl presa ca pe o lămâie.

– Un prieten al unei amice, Lena, murmură el.

– Numele lui.

– Malko. Malko Linge.

– Este american?

– Nu, nu cred.

– Unde locuieşte?

– La Ritz Carlton.

– Ce cameră?

– Nu ştiu.

– Ce face la Moscova?

– Nu ştiu. Nu l-am văzut decât de două ori.

– De două ori prea mult! răcni Boris, fără să înceteze să-l strângă. Nu trebuie să-l mai vezi. Niciodată. Ai înţeles?

– *Da. Da*, bâigui Anatoli Arkadin înghiţindu-şi sângele. Lasă-mă...

În loc să-l lase, Boris strânse şi mai tare. Trebuia ca victima lui să se teamă cu adevărat. O teamă animalică. O teamă fizică, dintre acelea care nu se uită niciodată.

Deodată, Anatoli Arkadin simţi că i se învârte capul. Îşi pierdu cunoştinţa. Când Boris îi eliberă organele genitale, căzu pe parchet. Uriaşul îi mai dădu o lovitură de picior în burtă, din pură răutate, apoi se aplecă asupra lui.

– M-ai auzit, să nu-l mai vezi niciodată pe tipul ăsta! Nu-i mai telefona. Pentru tine, el este pe o altă planetă. Dacă nu înţelegi, nu vei mai putea niciodată în viaţa ta să faci sex.

Plecă trântind uşa. Rupt în două de durere, Anatoli Arkadin se târî până la baie şi se sperie când se uită în oglindă. Faţa îi era masacrată în întregime. Când o atingea, scotea strigăte de durere. Ştia că Moscova era un oraş violent, dar niciodată această violenţă nu fusese exersată asupra lui.

Merse până la pat, clătinându-se. Creierul îi era gol. Avea o singură idee: să nu mai simtă durerea.

CAPITOLUL XVII

Malko îşi aplecă ochii spre ceas. De aproape trei sferturi de oră aştepta la *Salianka*. Telefonul mobil al lui Anatoli Arkadin era deconectat.

Ciudat.

Restaurantul era simpatic, la etajul întâi al unui imobil vechi, foarte la modă, şi avea, în spate, un mini-butic de haine. Avea, de asemenea, mai multe săli, o sonorizare foarte puternică şi erau prezenţi mulţi tineri. Un loc foarte plăcut. Fetele frumoase defilau, adesea singure. Hotărî să mai aştepte un sfert de oră şi apoi să plece.

Se gândi să o sune pe Lena, spunându-şi că, poate, ea avea şi un alt mijloc să dea de Anatoli. Îi explică îngrijorarea sa şi ea îi propuse imediat:

– Am să-l sun pe un alt mobil. Te caut eu din nou.

Îl sună zece minute mai târziu. Avea o voce ciudată.

– Nu-l mai aştepta, spuse ea, nu va veni.

– De ce nu a dat un telefon să se scuze?

– Dacă ne vedem, o să-ţi explic, dar nu mai încerca să dai de el.

– Putem lua cina în seara asta? propuse Malko.

– Să luăm cina, nu, dar putem să bem un pahar la barul de la ultimul etaj al hotelului Ararat Hyatt. La ora apte.

Malko îşi termină vodca, gânditor, întrebându-se dacă nu era vreo legătură între dispariţia lui Anatoli Arkadin şi Leonid Kaminski. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la ambasada americană şi să discute cu Tom Polgar, care, probabil, lansase deja operaţiunea ce-l viza pe Leonid Kaminski. Voia să-l pună la curent pe şeful filialei cu ciudata dispariţie a lui Anatoli Arkadin.

*
* *

– Am impresia că am dat cu piciorul în muşuroiul cu furnici, spuse gânditor Tom Polgar, după ce a ascultat povestirea lui Malko.

– Trebuie, obligatoriu, să vorbesc cu Anatoli Arkadin, completă Malko. El o să-mi explice totul. Ce rezultate a dat supravegherea voastră?

Se întâlniseră la restaurantul Scandinavia, în *Malîi Palaşevski pereulok*. Nu era un loc prea vesel, dar avea peşte afumat foarte bun şi se afla nu foarte departe de ambasadă.

– Este ciudat, recunoscu şeful filialei CIA, am pus un dispozitiv în funcţiune încă de dimineaţă, de la ora opt. Maşina al cărei număr mi l-ai dat este parcată tot acolo, în faţa clădirii unde locuieşte Leonid Kaminski. Acesta însă nu a apărut. Am trimis un mesaj la NSA pentru a le cere să-mi găsească numărul de telefon, plecând de la adresă.

– NSA? Pot face lucrul acesta?

– Au nişte bănci de date incredibile, sublinie Tom Polgar. Erau mult folosite în timpul războiului rece. Dar, câteodată, informaţiile lor nu sunt exacte.

– Leonid Kaminski va apărea, la un moment dat, spuse Malko. Foarte important este să-l supraveghem în timpul săptămânii. Să vedem cu cine se întâlneşte şi unde merge.

– Nu vom renunţa, afirmă Tom Polgar. Este însă ceva ce aş dori să fac azi.

– Ce anume?

– Este mai prudent să fii înarmat. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Anatoli Arkadin. Inutil să-ţi asumi riscuri.

Secretara deschise uşa şi puse pe biroul şefului filialei un mesaj din partea echipei de supraveghere a lui Leonid Kaminski. Tom Polgar îl citi şi-l anunţă pe Malko:

– Unul dintre oamenii noştri, un rus, a putut vorbi cu portarul. Leonid Kaminski are o a doua maşină, o Lada 4x4, care nu este în faţa imobilului în care locuieşte. Omul crede că a plecat la casa de la ţară pentru weekend...

– Este posibil, recunoscu Malko, dar, în acest caz, a plecat foarte devreme...

Secretara reveni cu o cutie de carton pe care o puse pe birou, iar americanul semnă o chitanţă.

– Iată un Beretta 92, pe care l-am împrumutat de la „marină", anunţă şeful filialei. Să nu te mai desparţi de el.

Malko strecură arma în curea, în dreptul coloanei vertebrale, invizibilă sub palton, şi chiar sub haină.

– Sper că nu va fi nevoie să mă servesc de ea, zâmbi el.

Tom Polgar nu zâmbi.

– Suntem la Moscova, îi aminti el. Se poate întâmpla orice. Ai nevoie de Cindy?

– Nu, am să mă întorc la hotel până la întâlnirea cu Lena.

*

* *

Stelele roşii din turnurile Kremlinului străluceau în ceaţă, deasupra teatrului Balşoi, care se afla în renovare. De pe terasa de sticlă a hotelului Ararat, aveai una dintre cele mai frumoase vederi ale Moscovei. Strada Neglinaia se termina în marea arteră care mergea de la piaţa Manejului la piaţa Lubianka, ce adăpostea încă vechiul cartier general al KGB-ului. Acesta se afla în faţa soclului statuii lui Felix Dzerjinski, dată jos în anul 1992.

Malko se întoarse chiar în momentul în care din ascensor apăru sculpturala Lena Voronţova. Într-o clipită, îşi scoase blana de vulpe albă, dând la iveală o bluză de mătase fucsia, care părea pictată pe sânii ei ca nişte obuze, şi o fustă neagră foarte scurtă.

În acest loc, mai degrabă clasic, fosta amantă a lui Goşa Sukhumi nu trecea neobservată. Veni la masa lui Malko, fără să dea nicio atenţie bărbaţilor aflaţi la câteva mese şi care aveau ochii scoşi din orbite la vederea ei. Îi reproşă lui Malko:

– Sunt foarte supărată pe tine.

– De ce?

– Din cauza ta, Anatoli are mari probleme. L-am văzut. Nu mai are o faţă omenească. L-au bătut atât de rău, că aproape i-a explodat capul. Cât despre testicule, şi-au dublat volumul.

– Cine i-a făcut asta?

Lena îi aruncă o privire întunecată.

– Ar trebui să ştii...

Malko încercă să-şi reconstruiască în cap scenariul posibil. Cineva de la Bordo a vorbit şi Leonid Kaminski a aflat că Anatoli Arkadin îl informase pe Malko. Reacţia a fost imediată. Aceasta era dovada clară că se afla pe drumul cel bun. Un om care nu are nimic să-şi reproşeze nu reacţionează cu o aşa violenţă.

– Am, într-adevăr, o idee, recunoscu Malko, dar îmi lipseşte un element. Cine l-a agresat?

– N-are importanţă, răspunse tânăra. Trebuie să-mi dai 10 000 de dolari pentru îngrijire. Şi, mai ales, să nu încerci să-l mai vezi.

– Îţi promit, jură Malko. Dar cine a făcut asta?

– O brută, spuse Lena.

– Îl cunoşti?

– Da, dar nu-ţi voi spune cine, nu am chef să mă trezesc cu faţa tăiată cu lama. Nu ştiu cu ce te ocupi, dar te-ai atins de oameni periculoşi. Şi tu ar trebui să fii atent...

– Sunt atent, o asigură Malko.

Se gândi la pistolul ascuns la spate. Lena se uită la ceas, o mică grămadă de diamante.

– *Dobro*. Plec acum. Prefer să nu te văd în aceste momente. Trimite luni pe cineva cu banii la mine acasă.

Era deja în picioare. Nu comandase nimic. Malko simţi o bruscă dorinţă în faţa coapselor ei pline, a picioarelor lungi şi a sânilor impunători, însă o idee neplăcută îl blocă.

– Trebuie să-i spui ceva lui Anatoli, o sfătui el.

– Ce anume?

– E în pericol de moarte.

Lena se aşeză din nou, cu privirea ţintă în ochii lui.

– De ce?

– Nu-ţi pot spune totul. Acum l-au speriat, dar s-ar putea să dorească să-l lichideze, pentru că prin omul care l-a bătut se poate ajunge la cel care a dat ordinul. Dacă ei realizează acest lucru, intenţia lor ar putea fi să-l facă pe Anatoli să tacă pentru totdeauna.

Lena păru zdruncinată.

– Ce poate face? întrebă ea.

– Să vorbească sau să părăsească Moscova. Repede. Transmite-i mesajul ăsta.

– *Dobro*, murmură Lena ridicându-se.

Se îndepărtă spre vestiar, lăsându-l pe Malko îngrijorat. Nu ştia nici măcar unde locuia Anatoli Arkadin pentru a-i asigura protecţie. La rândul său se ridică şi o prinse pe Lena în faţa ascensorului.

– Spune-i lui Anatoli că pot să-i aranjez protecţie.

Ea dădu din cap fără să răspundă şi dispăru în cabină.

Malko o urmă aproape imediat.

*

* *

Oleg Kazenin petrecuse o duminică înspăimântătoare. Nu reuşise deloc să se destindă. Încercase totul: ultimele DVD-uri piratate, Nataşa, inspectarea serei cu flori tropicale. O idee îl obseda: americanii erau pe urmele lui Leonid Kaminski şi

lucrul acesta putea duce la catastrofă. Bineînţeles, el avea încredere totală în fostul colonel al GRU, dar dacă acesta era prins, toată operaţiunea S-300 era compromisă. Şi toate se întâmplau din cauza acestui agent CIA care-i dorea pieirea. Luni dimineaţă se trezi la ora şapte şi se repezi să-şi facă duş.

O altă idee îl obseda acum: să scape cu orice preţ de acest agent CIA. Ştia foarte bine că vor veni alţii în locul lui, dar era ceva mai puternic decât orice gând logic. Îşi spuse că poate nu fusese destul de ferm cu Vadim Stoletovo, poate că nu a fost suficient de clar.

De îndată ce fu gata, se duse să-l caute pe Dimitri care-şi bea ceaiul în bucătăria mare cât Notre Dame din Paris.

– Mergem la Vadim, spuse el, dar nu cu 4x4.

Mai bine să treacă neobservat. Era atât de grăbit, încât îşi urmă şoferul în garajul imens, iluminat de frumoase lustre Ludovic al XV-lea. O idee a celui care i-a decorat casa.

Aveau o oră de mers până la biroul lui Vadim Stoletovo, şi-şi deschise televizorul încastrat în spatele Maybachului, încercând, în felul acesta, să-şi limpezească creierul.

*

* *

Toată ziua de duminică, Malko a sperat că va primi un telefon de la Anatoli Arkadin sau de la Lena. În zadar însă. A încercat el să o caute pe tânără, dar nu a dat decât de robotul telefonic.

Trebuia, obligatoriu, să găsească adresa tânărului play-boy, pentru a-l putea proteja, la nevoie,

chiar împotriva voinţei lui. Or, nu ştia nimic despre el. Numai Lena putea să-l ajute. Acum, cobora pentru că Cyntia Fisher îl anunţase că îl aştepta jos. Avea multe de discutat cu Tom Polgar, printre altele, despre rezultatul supravegherii lui Leonid Kaminski. Dacă acesta a apărut, informaţiile lui Anatoli Arkadin nu mai erau aşa de importante.

*

* *

Vadim Stoletovo îl ascultase pe Oleg Kazenin înşirându-i toate temerile sale, fără să-l întrerupă. Din fericire, biroul său era supus, în mod regulat, unei „deratizări", pentru că oligarhul nu-şi lua nicio precauţie oratorică. Îl calmă cu un zâmbet.

– Totul se desfăşoară normal. O să rezolv repede, dar această problemă cere puţină pregătire.

Înconjură biroul pentru a-i strânge mâna. Telefonul de pe linia directă sună şi atunci îi spuse oligarhului:

– *Dobro*. Te las acum.

Oleg Kazenin se afla în holul de la intrare, puţin mai liniştit. Privirea îi căzu asupra recepţionerei blonde, cu sânii enormi şi care-l privea cu nişte ochi bovini, dar în acelaşi timp provocatori. Ea ştia cine este şi, evident, el reprezenta visul imposibil al oricărei secretare.

Această supunere mută trezi libidoul oligarhului, mai liniştit acum de promisiunile şi angajamentele lui Vadim Stoletovo. Se apropie de fată.

– Unde este toaleta? o întrebă.

– Urmează-mă, spuse ea cu o voce mângâietoare.

Se ridică, parcă împinsă de un arc, trecu în faţa lui, balansându-şi şoldurile superbe, puse în valoare de o fustă puţin cam prea strâmtă. Oprindu-se în mijlocul culoarului, ea deschise o uşă şi se întoarse spre Oleg Kazenin, cu un zâmbet lasciv:

– *Pajalusta.*

În loc să intre singur, Oleg o împinse brusc în faţa lui, în încăperea mică. Când ea se întoarse, îi apucă sânii cu brutalitate şi începu să-i frământe, să-i strivească, fără să scoată vreun cuvânt.

Încântată, recepţionera îl lăsă să facă ce vrea, cu faţa ridicată spre el, cu un zâmbet extatic.

După ce se săturâ de sânii ei, îi ridică fusta, căutându-i în bikini sexul umed şi apetisant. Această fată vulgară şi puţin cam grasă îl excita fantastic. Cu un gest rapid, îşi descheie fermoarul pantalonilor, arătându-şi sexul în repaos. Femeia era deja în genunchi, vrând să profite de ceea ce considera ca fiind ocazia vieţii ei. Într-o secundă, îi apucă sexul cu gura şi începu o felaţie îndrăcită. Oleg Kazenin continua să-i strivească sânii cu brutalitate, încercând să-şi amintească una dintre fantasmele sale. Din păcate, în ciuda acestei situaţii plină de erotism, sexul lui Oleg rămânea inert.

Nu putea avea nicio erecţie.

Cu siguranţă, grijile îi distrugeau libidoul.

Furios, îşi smulse sexul lung, dar flasc, din gura primitoare şi mormăi:

– Te mişti ca o tâmpită!

Îşi aranjă pantalonii şi plecă, lăsând-o pe femeie plângând, convinsă că a trecut, poate, pe lângă şansa vieţii ei.

*
* *

– Leonid Kaminski nu a apărut, anunţă Tom Polgar. Continuăm supravegherea, dar nu mai cred în reuşita ei.

– E neplăcut, oftă Malko, pentru că eu cred că el este cheia multor lucruri. În acest caz, trebuie neapărat ca Anatoli Arkadin să vorbească.

– Am să-ţi dau banii pe care i-a cerut. Va fi un pretext ca să-l contactezi din nou.

– Este înnebunit de frică, remarcă Malko. Sper să reuşesc să-l fac să vorbească, oferindu-i protecţie.

Tom Polgar îl privi cu gravitate.

– Eu am să-ţi asigur ţie protecţie. După ce i s-a întâmplat nenorocitului ăsta de băiat, avem dovada că cei pe care-i deranjăm sunt în stare de orice. M-am ocupat de această problemă azi dimineaţă. Am să ţi-i prezint pe cei pe care-i vei avea drept „baby-sitters".

Ridică telefonul şi-şi chemă secretara.

– Mary, spune-le lui Marvin şi lui Bill să vină în biroul meu.

Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi doi munţi de carne, aproape identici, intrară în birou. Cu părul tuns perie, cu faţa pătrată, cu muşchii care ieşeau în evidenţă prin costumele prost croite, aveau un aer cam artificial.

– Marvin Risen şi Bill Cerny se ocupă, în mod normal, de protecţia ambasadorului nostru, explică Tom Polgar. Pentru că acesta este acum în deplasare în străinătate, sunt disponibili. Cunosc bine Moscova şi vorbesc puţin ruseşte.

– Mulţumesc, spuse Malko.

I-ar fi preferat ca „baby-sitters" pe cei cu care se obişnuise, Chris Jones şi Milton Brabeck, dar nu-i putea face să apară cu o mişcare de baghetă magică.

– Suntem la dispoziţia dumneavoastră, sir, spuseră ei într-un glas.

– I-am echipat, preciză Tom Polgar.

Marvin Risen îşi băgă mâna sub haină şi scoase un Sig-Sauer cu 15 focuri, suficient pentru a face ordine într-un orăşel.

– Nu-i prea discret, obiectă Malko.

Tom Polgar îl întrerupse sec.

– Sunt răspunzător de viaţa ta şi cunosc Moscova. Poţi fi omorât în plină zi, în plină stradă. Cu ei lângă tine, va fi puţin mai greu. Cyntia Fisher va continua să te ducă cu maşina. Uite banii pentru Anatoli Arkadin.

Malko luă plicul cu cei 10 000 de dolari şi îşi spuse că era suficient de târziu ca să o poată suna pe Lena.

Minune, răspunse chiar ea.

– Am banii pentru Anatoli, o anunţă Malko.

– *Haraşo*. Vino să mi-i aduci, spuse tânăra.

– Sosesc imediat, răspunse Malko.

Părăsi biroul şefului filialei, însoţit de cele două gărzi de corp pe urmele sale, masivi ca nişte tauri de luptă şi respectuoşi ca nişte sclavi.

În fond, Malko nu făcea decât să respecte culoarea locală. Majoritatea oligarhilor se deplasau însoţiţi de gărzi de corp. În funcţie de averea pe care o aveau, acestea erau în număr mai mare sau mai

mic. Era un semn exterior de bogăţie, precum un Lamborghini sau o femeie foarte frumoasă.

Alături de ei, Cyntia Fisher părea minusculă.

Mobilul lui Malko sună chiar în momentul în care voia să se urce în BMW.

– Ai adresa? întrebă Lena. Notează: strada Precistenka, numărul 28, etajul cinci, cod 1918.

– Este lângă biserica Mântuitorului Iisus Hristos, preciză Malko pentru Cyntia Fisher.

Nu aveau decât să coboare pe Kolţo până la strada Precistenka. Grămezi enorme de zăpadă murdară zăceau pe trotuare, dar Cyntia reuşi, totuşi, să parcheze maşina între două mormane negre.

– Urc singur, o anunţă Malko.

*

* *

Cei doi bărbaţi în combinezoane gri, care purtau pe spate menţiunea „Remont"[1], se opriră în faţa uşii cu numărul 416. Unul dintre ei sună, fără să obţină niciun răspuns.

Imediat, cel de al doilea, care avea o sacoşă în mână, strecură o cartelă magnetică în fanta închizătorii. Beculeţul roşu se făcu verde şi zăvorul se retrase. Într-o secundă, bărbatul cu sacoşa se strecură în cameră, în timp ce tovarăşul său rămase ghemuit în faţa încuietorii, în care introduse o şurubelniţă, ca şi când ar fi reparat-o. O cameristă trecu pe culoar şi-i aruncă o privire indiferentă. Închizătorile astea magnetice se strică tot timpul.

[1] Reparaţii.

Bărbatul aflat în cameră deschise sacoşa şi scoase o mască de gaze şi o pereche de mănuşi din plastic gros. După ce s-a echipat astfel, mai scoase un flacon cu un lichid limpede, dar cu o aparenţă vâscoasă.

Cu o pensulă unse receptorul telefonului. Substanţa cu care acoperi ebonita era cadmiu radioactiv, fabricat într-o uzină militară, aflată în regiunea Saratov, pe malurile Volgăi. Această uzină se afla sub controlul FSB-ului. Cadmiul era folosit pentru „operaţiile speciale" ale FSB, GRU şi altor agenţii federale ruseşti. Persoana care lua receptorul în mână respira vaporii mortali şi murea în câteva ore, în chinuri cumplite.

Bineînţeles, într-o astfel de afacere, *Miliţia* clasa dosarul, neştiind peste cine risca să dea, şi cataloga moartea ca fiind cauzată de un stop cardiac.

Vadim Stoletovo îşi păstrase câteva relaţii la foştii săi colegi. O astfel de fiolă nu costa decât 5000 de dolari, adică 250 000 de ruble. Această sumă era însă o avere pentru un chimist obscur, plătit cu 30 000 de ruble pe lună.

Bărbatul închise flaconul, îl puse în sacoşă, îşi scoase masca şi mănuşile şi se întoarse la complicele său, cu care coborî în hol. Trecând pe lângă un mustăcios, care avea nişte ochelari mari de baga şi care citea *Komsomolskaia Pravda*, bărbatul cu sacoşa se apropie de el şi-l întrebă:

– Ai un foc?

Mustăciosul scoase o brichetă din buzunar şi, în timp ce-şi aprindea ţigara, bărbatul în combinezon gri îi şopti:

– Totul e la locul lui.

Cei doi ieşiră apoi şi merseră pe jos în direcţia pieţei Manejului, ca să ia de acolo metroul.

Bărbatul rămas în holul hotelului Ritz Carlton nu mai trebuia decât să aştepte întoarcerea „ţintei" a cărei fotografie o avea. De îndată ce persoana respectivă va urca, va aştepta câteva minute, apoi va da un telefon în cameră.

Cel dinăuntru va ridica receptorul şi, cu această ocazie, se va sinucide.

CAPITOLUL XVIII

Lena Voronţova, nemachiată, cu sânii ascunşi de un pulover gros, alb, cu picioarele sale lungi mulate într-o pereche de pantaloni precum cei de schi, încălţată cu cizme înalte, era încă şi mai atrăgătoare.

De îndată ce Malko a intrat, ea închise cu grijă cele trei încuietori ale uşii şi întrebă:

– Ai banii?

– Da, când o să-i dai?

– Acum. E aici. I-a fost frică să rămână singur, la el acasă. Vino.

O urmă în fundul apartamentului. Ceea ce mai rămăsese din Anatoli Arkadin era întins pe un pat, îmbrăcat numai cu un tricou.

Lui Malko îi fu greu să-l recunoască. Capul lui părea că-şi dublase volumul. Un pansament mare îi ascundea ochiul stâng şi, atunci când încercă să se ridice, căzu la loc cu o strâmbătură de durere... Lena comentă sobru:

– Nenorocitul ăla i-a strivit testiculele şi penisul. Este vânăt tot!

Nu era o culoare normală pentru aceste organe, poate doar la anumite specii de maimuţe!

– Sunt dezolat, spuse Malko.

Anatoli Arkadin încercă să spună câteva cuvinte, dar nu reuşi, şi atunci Lena continuă:

– Îi este frică, spuse ea. I-am repetat ceea ce mi-ai spus.

– Are dreptate să se teamă, confirmă Malko, dar nu-l pot ajuta decât dacă-mi spune tot ceea ce ştie. Cine-i persoana care l-a adus în halul ăsta?

– Dacă voi spune, sunt un om mort, bâigui Anatoli Arkadin.

Îţi dădea impresia că avea gura plină de piure de cartofi.

– Dacă nu-mi spui, eşti de asemenea mort, replică Malko.

Se lăsă o tăcere apăsătoare şi lungă. În mod vizibil, Anatoli Arkadin nu se putea hotărî. În faţa tăcerii lui, Malko părăsi camera şi merse cu Lena în livingroom.

– Dacă nu vorbeşte, nu pot să fac nimic pentru el, confirmă Malko. Rămâne acasă la tine?

– Da, se teme să meargă la el, iar soţia lui este la Paris.

– Soţia? E căsătorit?

– Da, s-a căsătorit cu fiica unui colonel KGB, care era înnebunită după el şi după bărbăţia lui. Se văd din când în când.

– Fii şi tu atentă, o preveni Malko, n-aş vrea să ţi se întâmple ceva...

Lena Voronţova îi aruncă o privire întunecată.

– Goşa mi-a spus să nu am încredere în tine... Eşti un adevărat nenorocit.

– Nu, o corectă Malko, am o meserie periculoasă. *Dobro*. Vă las acum. Ştii unde mă găseşti...

În momentul în care spunea aceste cuvinte, apăru Anatoli Arkadin, îmbrăcat în tricou şi cu nişte

chiloţi în dungi. Aproape căzu pe canapeaua albă. Auzindu-l pe Malko vorbind de plecare, scoase un fel de scâncet disperat.

– Vrea să vorbească, traduse Lena.

Malko se aşeză pe un scaun, în faţa lui Anatoli Arkadin.

– Bine. Eu am să-ţi pun întrebări. Cine te-a adus în halul ăsta?

– Boris Kokov, paznicul de la Bordo. Un fost *spetnatz*. O brută.

– Ce s-a întâmplat?

Tânărul dandy vorbi din nou, aşa cum putea, şi explică:

– Boris a venit la mine. A început să mă lovească, apoi m-a întrebat cui i-am semnalat prezenţa unei persoane în bar.

– Cum de ştia asta?

– Presupun că a vorbit chelnerul... Indivizii ăştia sunt nişte nenorociţi, toţi sunt de vânzare.

– Boris te-a întrebat ceva?

– Da. Numele celui căruia i-am dat informaţia. Am fost obligat să-l spun, altfel m-ar fi omorât.

Malko simţi ca un duş rece pe spinare. Deci, cei pe care-i urmărea ştiau totul despre el. Tom Polgar a avut dreptate să-i dea cele două gărzi de corp.

– Boris a acţionat în numele lui Leonid Kaminski. Ştii unde locuieşte?

– Nu, nu l-am văzut niciodată în altă parte decât la Bordo.

– Cunoşti multă lume acolo. Ar trebui să încerci să afli mai multe.

– De la voi am aflat numele lui, răspunse Anatoli Arkadin. Nu auzisem niciodată vorbindu-se de el. Ce trebuie să fac acum?

– Rămâi aici, pentru moment. Apoi, am să-ţi organizez o protecţie mai serioasă. Lena, nu te deranjează?

– Nu vreau să-l dau afară, în halul în care se află, spuse ea.

– Cine ştie că-i aici?

– Nimeni, cred.

– Mai bine. Nu vorbi cu nimeni despre toate astea. Ai numărul meu de telefon. Dacă se întâmplă ceva suspect, mă suni imediat. O.K. Acum plec.

Lena îl însoţi până la uşă şi oftă.

– Evident, cu tine nu am decât necazuri. Într-o zi am să-ţi prezint nota de plată.

*

* *

Leonid Kaminski îl sunase pe Boris Kokov foarte devreme, dintr-o cabină telefonică publică, dându-i întâlnire la Biserica Tuturor Sfinţilor, în piaţa Slavianskaia, din cartierul Kitai Gorod. Din două motive: niciodată nu era nimeni în această biserică veche şi apoi puteai foarte uşor să parchezi acolo.

Părăsind noul său domiciliu, verificase dacă se afla cineva suspect prin preajmă şi urmase apoi un „itinerar de securitate", cum fusese învăţat să-l numească odinioară la GRU, itinerar destinat să dejoace intenţiile unor eventuali urmăritori. De la incidentul de vineri seară, ştia că avea de-a face cu adversari puternici, vicleni şi care dispuneau

de mijloace nelimitate. Trebuia, deci, să dea dovadă de rigoare dacă voia să oprească hemoragia!

Parcă maşina în piaţa Slavianskaia şi traversă ca să ajungă la rotonda Bisericii Tuturor Sfinţilor. Împinse uşa şi paşii lui răsunară pe podeaua de fontă. Aşa cum se aşteptase, biserica era goală. Se aşeză pe un scaun de pai, în partea dreaptă a intrării, cu mâinile în buzunarele canadienei. Zece minute mai târziu, scârţâitul unei uşi îl făcu să întoarcă privirea.

În deschizătură, zări silueta masivă a lui Boris Kokov, care ezita în prag. Leonid Kaminski se ridică şi paznicul de la Bordo îl reperă. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

– Ai făcut ce ţi-am cerut? şopti Leonid Kaminski.

– Bineînţeles, răspunse Boris Kokov, i-am stâlcit mutra. Mi-a dat numele tipului care i-a vorbit de tine. Uite.

Îi întinse lui Leonid Kaminski o hârtie pe care erau scrise câteva cuvinte, cu un scris neîndemânatic. Acestea nu făceau decât să confirme ceea ce fostul colonel GRU ştia deja.

– *Haraşo*, aprobă el. Dacă va trebui, te vei mai întoarce acolo. Ţine.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote şi-i numără cinci hârtii de 10 000 de ruble. Boris Kokov le luă cu încântare.

– *Spasiba. Balşoi spasiba,* murmură el.

– *Pajalusta,* răspunse Leonid Kaminski, ca un mare domn. Ieşi tu primul.

Boris Kokov se întoarse şi se îndreptă către ieşire. Nu-l văzu pe Leonid Kaminski scoţând din

buzunar un pistol, prevăzut cu un amortizor, şi apropiindu-se de el. Fără să lase trăgaciul, acesta trase de trei ori în ceafa fostului *spetnatz*, care se prăbuşi pe podeaua de fontă.

Leonid Kaminski se aplecă, recuperă cele 50 000 de ruble, apoi ieşi liniştit din biserică şi se îndreptă spre maşină.

*
* *

Oleg Kazenin trepida pe bancheta din spate a Maybachului. După vizita la Vadim Stoletovo, s-a dus la birou ca să se întâlnească cu Iuri Petrov, împuternicitul său, pentru a discuta despre noua sa situaţie financiară.

Zăpada începuse să cadă, îngreunând circulaţia. Telefonul mobil „privat" sună. Era Nataşa.

– Sunt la Crocus, spuse ea, vrei să vii să bei un pahar?

Exasperat, Oleg îi răspunse:

– Am să vin anul viitor. Nu-mi prea merg treburile.

Spaima pentru afacerea Kaminski, combinată cu exasperarea că era obligat să se târască cu viteza unui melc, îi punea nervii la grea încercare. Fără să mai vorbim de umilinţa pe care a simţit-o datorită faptului că nu a putut s-o „onoreze" pe recepţionera cu sânii mari. Apucă o sticlă de vodcă Ţarskaia şi bău o înghiţitură zdravănă.

Pentru că se apropia de MKAD, circulaţia începea să se amelioreze. Mobilul sună, din nou. Iniţial, nu vru să răspundă. Probabil că era tot Nataşa. Apoi se răzgândi.

– *Gospodin* Kazenin?

Era vocea calmă a lui Vadim Stoletovo.

– Voiam să vă spun că am dat dispoziţiile necesare pentru a vă trimite azi gărzile de corp de care aveţi nevoie, anunţă directorul de la World Security.

Oleg Kazenin avu senzaţia că i se toarnă miere pe gât... Se chinui să răspundă pe un ton normal.

– Mulţumesc, *gospodin* Stoletovo. Ştiam că pot conta pe serviciile voastre.

Închise telefonul şi, imediat, o sună pe Nataşa.

– Eşti tot la Crocus?

– Da.

– Vin şi eu. Aşteaptă-mă în faţă. Dă drumul şoferului.

Simţea un impuls sexual de nestăpânit. Trebuia să sărbătorească vestea cea bună. Vorbele lui Vadim Stoletovo însemnau că agentul CIA care-l urmărea va fi eliminat chiar azi. Avea de ce să fie fericit.

Douăzeci de minute mai târziu, Maybachul se opri în faţa intrării supermarketului Crocus. Nataşa aştepta în faţă, îmbrăcată cu blana de vulpe albă, cu braţele încărcate de pachete. Dimitri se dădu jos, ca să-i deschidă portiera, şi apoi se urcă din nou la volan.

– *Na domo*[1], indică Oleg Kazenin.

– Drăguţ din partea ta că ai venit să mă iei! spuse Nataşa. Vrei să vezi ce am cumpărat?

– Puţin îmi pasă, îi răspunse Oleg Kazenin.

Cu un gest sec, trase geamul care-i despărţea de cabina şoferului şi care avea particularitatea de a

[1] Acasă.

fi din sticlă mată. Atunci când era închis, şoferul nu putea să vadă ce se întâmpla în spatele maşinii.

Desfăcu apoi blana de vulpe albă, îşi strecură o mână sub rochia albastră, apucă slipul Nataşei şi i-l smulse literalmente. Voia să şteargă umilinţa pe care a simţit-o cu recepţionera, acum că mintea îi era eliberată.

La început, Nataşa încercă să reziste, apoi, văzându-i privirea ca de nebun, înţelese că era mai bine să cedeze. Ar fi fost capabil să o bată măr.

Apucând-o de coapse, Oleg o obligă să îngenuncheze pe banchetă, cu capul către portieră. Se descheie, excitat, la pantaloni şi constată, fericit, că avea o erecţie magnifică.

– Am să te violez, mormăi el.

Fără cea mai mică mângâiere, fără ca măcar Nataşa să-l fi atins, era dur ca fierul.

Cu o singură mişcare de bazin, se înfipse în Nataşa, până la maximum.

Cu şoldurile ridicate, cu fesele eliberate de marginile rochiei, dar cufundate încă în blana cea albă, Nataşa era, într-adevăr, magnifică... Se retrase încet, îşi apucă sexul cu mâna stângă şi-l apropie cu extremitatea de deschizătura dintre fesele tinerei. Apăsă încet. Ea tresări.

– Nu aici!

– Calmează-te, prostuţo, murmură Oleg Kazenin.

Trecu un braţ în jurul pântecelui ei, lipind-o de al său şi, cu un elan brutal, se afundă, pătrunzând cu sexul până la jumătate. Nataşa urlă. Oleg Kazenin făcu o nouă mişcare şi pătrunse, de această dată,

până la capăt. Sub greutatea lui, Nataşa era strivită pe banchetă. Bine înfipt în ea, oligarhul îşi strecură mâinile sub pieptul ei, dădu la o parte rochia şi-i apucă vârfurile lungi ale sânilor, strângându-le cât putea de tare. Nataşa urlă, din nou. Tot corpul ei se contractă. Asta voia Oleg. Îşi simţi bărbăţia strânsă aşa cum nu mai fusese niciodată. Continuându-şi mişcarea, îi tortura sânii şi mai puternic.

Senzaţia era nemaipomenită! Avea impresia că violează o fetiţă, atât era de bine strâns! Nu s-a putut abţine prea mult timp şi explodă cu un strigăt sălbatic, pe care, cu siguranţă, Dimitri l-a auzit. Astfel de momente te împăcau cu viaţa... Satisfăcut, sigur acum pe virilitatea sa, Oleg se retrase din capcana cea strâmtă şi se prăbuşi pe banchetă, în timp ce Nataşa îşi relua o poziţie normală.

– M-a durut, nemernicule, îl certă ea.

Oleg Kazenin nici măcar nu-i răspunse, pierdut în fericirea sa.

*

* *

Cyntia Fisher, împreună cu Malko şi gărzile de corp ale acestuia, se opriră în faţa hotelului Ritz Carlton. Ea merse să parcheze maşina. Malko se întrebă oare cum vor evolua lucrurile. Anatoli Arkadin nu putea să-i mai dea nicio informaţie. Ştia deja cine a dat ordinul. Acum, trebuia să-l găsească pe Leonid Kaminski şi să afle cu ce se ocupa.

O creatură de vis ieşi din ascensor. O brunetă de 1 metru şi 80 de centimetri, care îl privi pe Malko cu un zâmbet vulgar, ridicând trei degete în sus.

– *Three hundred dollars*, spuse ea cu o voce mieroasă.

Nu se şoma niciodată... Malko zâmbi politicos şi ţinu deschisă uşa ascensorului pentru ca „baby-sitters" să poată intra. Cei doi păreau foarte impresionaţi de luxul care-i înconjura. În momentul în care pătrunseră toţi trei în cameră, telefonul pus pe măsuţa de noapte sună.

CAPITOLUL XIX

Malko, care se îndrepta spre baie ca să-şi satisfacă o nevoie urgentă, spuse celor doi:

– Răspundeţi voi. Vin imediat.

Marvin Risen a fost cel mai rapid. Nu făcu decât un salt până la telefon, ridică receptorul din furcă şi strigă un „alo" puternic. Când Malko ieşi din baie, americanul era încă cu telefonul în mână şi îi spuse:

– Nu răspunde nimeni, sir.

– Închide, a fost probabil o greşeală, spuse Malko. Acum, dacă aţi văzut că totul e în ordine aici, cred că vă puteţi instala în hol, e mai confortabil.

Nu avea chef să suporte în permanenţă prezenţa stânjenitoare a celor doi „baby-sitters".

Cei doi americani nu se lăsară rugaţi şi ieşiră din cameră.

Malko tocmai voia să-l sune pe Goşa Sukhumi pentru a relua legătura cu el, când cineva bătu la uşă. Fără să lase mobilul din mână, merse să deschidă. Marvin Risen se afla în faţa uşii, alb ca varul, cu faţa inundată de sudoare. În spatele lui se afla camaradul său.

– Nu ştiu ce am, sir, bâigui el, nu mă simt bine. Ar trebui să chemăm ambasada.

Când termină fraza, se clătină şi căzu la pământ, sub ochii îngroziţi ai lui Malko. În timp ce Bill

Cerny îşi târa colegul în cameră, Malko îl sună imediat pe şeful filialei CIA.

– Tom, spuse el, avem o problemă.

*
* *

Camera lui Malko era plină de lume: doi medici ai ambasadei americane aplecaţi peste targa unde fusese întins Marvin Risen şi trei tehnicieni de la Departamentul Tehnic al CIA. Cu mănuşi în mâini, cu faţa protejată de o mască, ei examinau telefonul din cameră. Mai la o parte, Tom Polgar vorbea la telefon. Unul dintre tehnicieni se apropie de Malko şi spuse:

– Sir, victima a atins telefonul?

– Eu eram în baie, dar cred că da, pentru că i-am spus să răspundă. De ce?

– Se pare că receptorul a fost acoperit cu o substanţă toxică, pe care o să încercăm s-o identificăm.

Deodată, un zgomot puternic se auzi din colţul unde cel de-al doilea tehnician „consulta" telefonul suspect. El se întoarse şi spuse tuturor:

– Acest telefon degajă o doză foarte mare de radioactivitate.

Merse şi căută într-un sac mare de unde scoase o cutie albă, prevăzută cu o dublură antiradioactivă, şi puse telefonul în ea, ţinându-l cu o pensetă. Abia apoi îşi scoase masca şi mănuşile.

Unul dintre cei doi medici făcu semn oamenilor de la ambulanţă că puteau să-l ia pe Marvin Riser. O perfuzie era deja fixată pe targă, dar americanul părea că suferă foarte tare.

Malko se apropie de medic.

– Ce părere aveţi?

Medicul dădu din cap.

– Pacientul are un puls foarte neregulat, o tensiune arterială aproape de colaps, iar sistemul său respirator pare atins. A fost, pe cât se pare, victima unei otrăviri. Dar încă nu ştim cu ce anume.

Toate persoanele venite de la ambasadă ieşiră în acelaşi timp cu bolnavul, în afară de Tom Polgar, care se apropie de Malko.

– Îl transportăm la centrul de îngrijiri de la ambasadă şi, dacă este posibil, îl trimitem la Ramstein, unde sunt mai bine echipaţi ca noi.

Ramstein era o mare bază americană aflată în Germania, placă turnantă a tuturor operaţiunilor de dincolo de ocean.

– Mă simt foarte vinovat, spuse Malko. Eu ar fi trebuit să răspund la telefon.

– Evident, aprobă şeful filialei. Când te-ai apropiat de acest Leonid Kaminski, ai atins un punct sensibil, legat de traficul rachetelor S-300. Nu există altă explicaţie.

– Ne-a mai rămas o singură persoană care ne poate duce la el, trase concluzia Malko. Boris Kokov, cel care l-a agresat pe Anatoli Arkadin. Pe acesta trebuie să-l protejăm încă de acum.

– Mă întorc la ambasadă, spuse Tom Polgar. Am să trimit gărzi de corp la prietena ta, Lena.

Se îndreptă spre ascensor.

– Am să anunţ recepţia că unul dintre paznicii mei s-a simţit rău, spuse Malko. Mai vedem după aceea ce o să mai urmeze.

– Nu cred să mai urmeze ceva. Nu este o operaţiune condusă de amatori. Până una alta, sun-o

pe prietena ta Lena şi spune-i să nu deschidă nimănui uşa.

*
* *

Oleg Kazenin îşi făcea manechiura, înconjurat de trei tinere filipineze şi ascultând radioul, când un anunţ informativ îl făcu să tresară: „Ora 15 şi 20 de minute. O sursă apropiată miliţiei relatează că un american, care locuia la hotelul Ritz Carlton, a fost victima unui accident. Ar putea fi vorba de un atentat".

Oligarhul scoase un strigăt de bucurie, îşi scoase mâna din bolul cu apă şi săpun, se repezi la mobil şi formă numărul lui Leonid Kaminski. Ca întotdeauna, răspunse robotul. Oleg Kazenin lăsă un mesaj, explicit şi scurt:

– Ascultă radioul!

Cu siguranţă, Vadim Stoletovo era un om serios. Norul care acoperise operaţiunea legată de rachetele S-300 dispăruse. Trebuia să sărbătorească lucrul acesta.

O sună pe Nataşa pe mobilul secret.

– În seara asta, vom lua cina la Turandot! o anunţă el.

Tânăra scoase un strigăt de încântare.

– Ura! O să-mi pun noua rochie lungă, cea luată de la Valentino. Parcă sunt o prinţesă când mă îmbrac cu ea.

Turandot era unul dintre restaurantele la modă, unde preţurile erau exorbitante, şi care era frecventat numai de oligarhi. Tot personalul era îmbrăcat în costume Ludovic al XV-lea, cu peruci pe cap, iluminatul era asigurat numai de lumânări, iar sala era scăldată în acorduri de muzică clasică.

Parcă te aflai în secolul al XVIII-lea. Oligarhii adorau această atmosferă.

*
* *

La etajul al cincilea din clădirea cea nouă a ambasadei americane, atmosfera era foarte apăsătoare. Toată lumea ştia ce i se întâmplase lui Marvin Risen. Colegul său, Bill Cerny, făcea naveta între etaj şi subsol, acolo unde era îngrijit Marvin. Specialiştii de la Departamentul Tehnic identificaseră substanţa care îi provocase moartea: cadmiu radioactiv. Evident, nu era o crimă obişnuită, ci o lichidare pregătită de *siloviki*.

De când se întorseseră la ambasadă, Tom Polgar şi Malko se cufundaseră în arhivele informatice ale Agenţiei, trecând în revistă toate crimele comise în Rusia sau asupra ruşilor, încă din perioada de sfârşit a Uniunii Sovietice. Malko notase că toate aceste asasinate, niciodată urmate de arestări, au fost comise fie cu arme de foc, fie prin otrăvire, precum cel al lui Alexandr Litvinenko, la Londra, în anul 2007[1]. Deodată, şeful filialei scoase o exclamaţie de uimire şi-i întinse lui Malko o foaie de hârtie care tocmai ieşise din ordinator.

– Priveşte!

Fişa data din august 1995. Ea relata uciderea unui bancher, Ivan Kivelidi. Acesta făcuse greşeala să se intereseze de transferurile sumelor de bani ale Partidului Comunist Sovietic, bani care s-au volatili-

[1] SAS nr. 102, *Poloniu 210*, Editura Meteor Press (2008).

zat în lunile care au precedat puciul din august 1991, reprimat de Boris Elţîn. S-a ajuns la concluzia că a fost otrăvit cu cadmiu radioactiv, substanţă cu care fusese uns receptorul telefonului său.

Tom Polgar ridică ochii: avea o privire întunecată.

– Marvin este pierdut, conchise el simplu.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme spusele lui, telefonul sună. Avu o mică conversaţie, apoi închise.

– Este inconştient, anunţă el. Doctorii au fost obligaţi să-i administreze doze masive de morfină, ca să nu mai sufere atât. Nu cred că-şi va mai recăpăta cunoştinţa.

– Cadmiul radioactiv nu se găseşte pe toate drumurile, remarcă Malko. Se pare că este implicat FSB-ul.

– Nu neapărat, replică Tom Polgar. Corupţia este atât de mare în Rusia, încât, cu bani, îţi poţi procura tot ceea ce doreşti. Funcţionarii care administrează acest gen de produse sunt foarte prost plătiţi. Este suficient ca unul dintre foştii lor colegi, care au trecut acum la activităţi private, să le ofere câteva zeci de mii de ruble şi, astfel, se poate obţine orice fel de substanţă. Am să cer o audienţă la Alexandr Bortnikov, noul şef al FSB-ului, ca să depun un protest oficial, dar nu-mi fac nicio iluzie. N-o să iasă nimic din toată afacerea asta. Mai întâi, pentru că, probabil, nu este la curent cu ceea ce s-a întâmplat. Ce putem spera este, cel mult, ca el să declanşeze o anchetă internă ale cărei rezultate nu le vom cunoaşte niciodată.

– Vei menţiona numele lui Leonid Kaminski?

– Nu, de asta trebuie să ne ocupăm noi, altfel, se va muşamaliza totul... În Rusia, noi suntem într-o stare de *non-droit*[2].

– În acest timp, spuse Malko, Marvin Risen este pe punctul să-şi piardă viaţa în locul meu.

Tom Polgar încercă să-l dezvinovăţească.

– Înţeleg ceea ce simţi, spuse el. Şi eu mă simt responsabil. Eu i-am încredinţat această misiune. Avem o meserie periculoasă.

– Am să-l presez pe Anatoli Arkadin ca să-l găsesc pe acest Boris Kokov, afirmă Malko. Încă din seara asta. Supravegherea din strada Akademika Anocina nu a dat niciun rezultat?

– Nu. Leonid Kaminski s-a pus la adăpost, de îndată ce a ştiut că ne interesează persoana lui.

Să găseşti pe cineva despre care nu ştiai practic nimic, într-un oraş cu 12 milioane de locuitori, era un miracol.

Din nou, secretara intră în birou şi puse o hârtie pe masa şefului filialei. Acesta aruncă o privire şi-l anunţă pe Malko:

– Generalul Anatoli Isaikin mă cheamă mâine, la ora nouă, la Rosoboronexport.

– Ciudată coincidenţă, remarcă Malko.

Tom Polgar dădu din cap.

– Cinstit, nu cred că are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat azi. Nu în postul pe care-l ocupă! Pentru nimic în lume, Kremlinul nu ar vrea ca un organism oficial să fie bănuit de o astfel de practică. Am să-l anunţ, bineînţeles, de ceea ce s-a întâmplat.

[2] Absenţa unei legislaţii pentru o anumită situaţie. *(n. trad.)*

– Foarte bine, spuse Malko. Eu merg acum la Lena.

– Ia-l pe Bill Cerny cu tine, ordonă Tom Polgar. Cyntia o să vă conducă. Te-au ratat, dar nimic nu ne asigură că nu vor mai încerca...

Malko îşi dădu seama dintr-odată că, în momentul în care revenise la Ritz Carlton, se pregătea să-l contacteze pe Goşa Sukhumi. Făcu acum lucrul acesta. Georgianul răspunse imediat şi-i spuse:

– Tocmai voiam să te sun.

Probabil că nu era adevărat, dar Malko profită de ocazie.

– Putem să ne vedem?

– Ca ultima dată. Într-o jumătate de oră.

Malko avu timp numai să-i recupereze pe Bill Cerny şi pe Cyntia şi plecară toţi spre Casa de pe chei.

*
* *

Goşa Sukhumi împingea un cărucior plin de sticle. De la vinul georgian şi până la coniacul armenesc, fără a mai socoti mai multe feluri de vodcă, puteai vedea în coşul oligarhului toate băuturile. După ochii săi roşii şi mersul clătinat, Malko îşi dădu seama că el băuse deja o parte din cumpărături. Goşa se sprijini de bar şi spuse încet:

– Pentru că nu sunt un ticălos, m-am informat, aşa cum ţi-am promis. Am vorbit cu un înalt funcţionar de la Rosoboronexport, un tip care a fost subalternul meu, pe vremea când eram la KGB. El este cel care transmite Comisiei de Cooperare militară toate contractele care se fac pentru vânzările de arme în străinătate.

Sughiţă şi continuă:

– Mi-a spus că a existat un contract semnat între Iran şi Rusia, în decembrie 2006, pentru furnizarea a 28 de baterii complete de S-300. Ministrul iranian al Apărării a venit el însuşi să semneze acest contract.

– Şi apoi? întrebă Malko.

– Are în dosar o notă scrisă de Vladimir Putin, redactată pe vremea când era preşedintele Rusiei, care ordona să se suspende executarea acestui contract până la noi ordine...

Malko rămase tăcut. Aceasta confirma declaraţiile generalului Şevarşin.

– Deci, nu s-a întâmplat nimic, insistă el.

– Nimic. În plus, rachetele S-300 nu se mai fabrică. Bineînţeles, mai există în multe locuri, dar ar trebui prea mult timp ca să se verifice unde şi, eventual, să fie modernizate. Chiar dacă ar începe acum această acţiune, ar fi nevoie de minimum şase luni. Îţi este de ajuns tot ce ţi-am spus?

– Acest ofiţer nu te-a minţit?

– Nu.

Sughiţă din nou. Privirea lui era sticloasă.

– Nu te simţi bine? întrebă Malko.

Goşa Sukhumi îi aruncă o privire întunecată.

– Nu, din cauza târfei de Lena.

– Ce ţi-a făcut?

Georgianul simţi că se sufocă.

– Tu mă întrebi asta?

Un înger, îmbrăcat într-un corset, trecu... Goşa scoase câteva cuvinte de neînţeles, apoi renunţă.

– Când ţi-am prezentat-o, la Tbilisi, voiam să mă însor cu ea. Pe bune... Şi apoi...

– Sunt dezolat, spuse Malko.

Goşa Sukhumi ridică din umeri.

– *Nicevo*. Asta-i viaţa. Târfa nu ar fi trebuit să accepte. O iubeam, într-adevăr, şi nu reuşesc să o uit. Gata, *da svidania*!

Se îndepărtă, împingându-şi căruciorul.

*

* *

Încuietorile se desfăceau, una după alta. După ce s-a deschis şi cea de a treia, uşa se întredeschise, reţinută de un lanţ, şi Malko întâlni privirea terorizată a Lenei.

– Intră repede, spuse ea luând lanţul.

Malko o urmă până în livingroom. Doi necunoscuţi, aşezaţi de o parte şi de alta a unei măsuţe joase, formată dintr-o placă de sticlă susţinută de o femeie de bronz în patru labe, se ridicară deodată.

Erau doi agenţi ai filialei pe care Malko nu-i cunoştea.

– Sunt prietenii tăi, îl informă Lena. Era tot frumoasă, îmbrăcată într-un pulover negru şi un pantalon de piele asortat.

Având în vedere că Bill Cerny se afla jos, casa era bine păzită.

– Puteţi merge să mâncaţi ceva, spuse Malko celor doi *field-officers* ai CIA. Daţi-mi numărul mobilului vostru. O să vă chem dacă am nevoie de voi.

Ei plecară, în timp ce Lena Voronţova oftă.

– *Boje moi*. N-am trăit niciodată aşa. Eşti un demon. Apropo, du-te să-l vezi pe Anatoli, ar vrea să-ţi spună ceva.

Malko merse în camera unde se afla play-boy-ul. Era în aceeaşi ţinută. Chiloţi şi tricou.

– Te simţi mai bine? întrebă Malko.

Anatoli Arkadin dădu din cap.

– Nu. Am dat telefon la Bordo. Boris Kokov este mort. L-au găsit, cu mai multe gloanţe trase în cap, într-o biserică.

Malko avu impresia că i se face un duş rece. Ultimul fir pe care-l mai avea dispăruse.

Chiar dacă se dusese spre Infern, asta nu-l consola deloc.

CAPITOLUL XX

Malko îşi recăpătă repede stăpânirea de sine.

– Nimeni, la Bordo, nu-ţi poate da nicio informaţie în legătură cu acest Leonid Kaminski?

– Nu, afirmă Anatoli Arkadin. Ştiu numai că aveau adresa lui ca să-i trimită invitaţii pentru serile „speciale".

– Bine, spuse Malko. Acum, poţi să te duci acasă. Dacă Boris Kokov este mort, nu mai reprezinţi un pericol pentru cei care l-au omorât.

– Asta-i o veste bună, spuse, ironic, tânărul.

Fără să-i dea atenţie, Malko se duse în living-room, acolo unde Lena tocmai golea un pahar cu vodcă.

– Toate astea m-au dat peste cap, oftă ea. Eu sunt o fată liniştită.

– Sunt dezolat, o asigură Malko. Vrei să mergem să luăm cina undeva?

– Nu. Am caviar roşu proaspăt şi heringi. Putem mânca aici.

– De ce nu?

– O să-l întreb şi pe Anatoli dacă vrea, spuse ea îndreptându-se către camera musafirului ei.

Trei secunde mai târziu, Malko auzi un strigăt ascuţit venind din cameră. Cu pulsul crescut la 200, îşi smulse Beretta 92 din curea şi se năpusti acolo. Dar, la intrare, se opri brusc.

Lena, care-şi scosese puloverul, păstrându-şi numai sutienul de dantelă roşie, era aşezată pe marginea patului lui Anatoli Arkadin. Mâna îi dispăruse în chilotul bărbatului. Acesta, cu trăsăturile feţei crispate de durere, încerca să o îndepărteze pe tânără.

– Mă doare! răcni el.

Malko se retrase pe vârful picioarelor şi Lena veni după el în livingroom. Nu-şi mai pusese puloverul şi sânii ei nemaipomeniţi îşi arătau sfârcurile prin dantela roşie a sutienului foarte decoltat.

– Vino să mâncăm, spuse ea. Prostuţul ăsta spune că nu-i e foame.

Urmărind-o cu privirea, Malko îşi dădu seama că se legăna uşor. Poate din cauza sticlei de vodcă pe jumătate goală.

*

* *

Era foarte adevărat că icrele de somon erau delicioase, ca şi vodca, de altfel. Malko intrase în ritmul Lenei. Şi el avea nevoie să uite ultimele ore. Alcoolul îl ajuta să nu se gândească prea mult la bărbatul care era în agonie în subsolul ambasadei americane.

Lena se întoarse spre el şi privirea i se înecă în a lui. Malko avu impresia că sânii ei îşi măriseră şi mai mult volumul. Mâinile îi plecară singure să întâlnească dantela roşie. Când îi atinse cu degetele pielea fierbinte, avu senzaţia că toate firele de păr de pe corpul lui fremătau. Ca de fiecare dată când scăpa de la moarte, simţea o puternică dorinţă sexuală.

– *Da,* şopti Lena, aplecându-se în faţă. Continuă.

Ceea ce el şi făcu, îndepărtând sutienul. Cu ochii mijiţi, Lena îl lăsă să facă ce dorea.

Deodată, ea se ridică în picioare, îşi aruncă încălţările, într-o secundă, în celălalt capăt al camerei, şi-şi coborî fermoarul de la pantalonii din piele. La rândul lui, Malko se ridică şi el şi cei doi se sărutară intens, violent, un sărut ce parcă-ţi făcea pielea de găină. Apoi, Lena îi smulse, practic, cureaua şi-i dădu jos pantalonii cu violenţa unui cazac.

Sexul lui, într-o erecţie maximă, nu rămase decât câteva secunde liber. Lăsându-se în genunchi în faţa lui, Lena îl înghiţi dintr-o singură sorbitură.

Nu pentru mult timp.

Se ridică din nou în picioare, îl apucă pe Malko de sex şi-l târî în cameră. Înainte să se arunce în patul cu baldachin, model Hollywood 1925, îşi scoase repede slipul din dantelă roşie care-i acoperea partea de jos a pântecelui şi-i spuse lui Malko:

– Să facem sex! Fă-mă să strig! Vreau ca prostul ăsta mic să ştie ce a ratat.

Malko plonjă dintr-o singură mişcare în pântecele ei, cât putea de adânc. Lena scoase un sunet plin de încântare şi-şi întinse picioarele către tavan. Începu să respire mai puternic, agitându-se sub greutatea lui şi ţinându-l bine de umeri. Lui Malko sângele i se zbătea în tâmple din cauza cantităţii de vodcă pe care o băuse. Nu se mai gândea la nimic, toată oroarea dispăruse, nu mai exista ca fiinţă decât prin sexul său puternic.

La un moment dat, se retrase, ridică bazinul Lenei, ghemuind-o ca pe o broască, şi, cu un gest brutal şi precis, îşi plantă, dintr-o singură mişcare, sexul între fesele ei.

Lena scoase un urlet.

– Nemernicule! strigă ea, voiam să facem sex, nu să...

Malko se retrase aproape complet pentru ca, apoi, s-o pătrundă din nou, cu toată puterea. Lena urlă iarăşi. Nu chiar atât de tare.

Malko continuă să o sodomizeze în acelaşi ritm. Puţin câte puţin, strigătele Lenei se transformară în gemete şi începu să se mişte sub el. Malko simţi mucoasa ei secretă strângându-se şi relaxându-se spasmodic în jurul lui. Aceasta îi acceleră plăcerea.

Era parcă şi mai bine decât la Tbilisi.

Teama şi vodca erau, cu siguranţă, o combinaţie perfectă pentru Lena, din acest punct de vedere.

La rândul său, urlă şi el, împrăştiindu-se în interiorul ei. Apoi, picioarele Lenei se lăsară în jos, iar el se retrase din intimitatea ei primitoare. Era nemişcată, ca moartă.

Lovit ca de trăsnet de plăcere şi de vodcă, Malko se îndreptă spre baie precum un zombie. În momentul în care închidea uşa, zări, scurt, o siluetă care intra în cameră. Anatoli Arkadin, gol puşcă, cu un sex liber, incredibil de lung.

Malko închisese aproape uşa, când un urlet ascuţit se auzi din cameră.

Aparent, Anatoli Arkadin era vindecat.

*
* *

Când Lena ieşi din baie, îmbrăcată cu o rochie de cameră din mătase neagră, Malko aproape adormise. Tensiunea nervoasă, vodca şi sexul! Lena ridică cu un gest distrat pistolul Beretta 92, căzut pe mochetă în momentul în care îl dezbrăcase pe Malko, şi oftă:

– Rămâi să dormi aici?

– Este mai bine.

– *Haraşo*. Dacă te scoli devreme, nu mă trezi. Sunt ruptă de oboseală.

Dispăru în cameră. Anatoli Arkadin dispăruse şi el. Malko îi sună pe cei doi *field-officers* de la CIA ca să le dea întâlnire la ora nouă şi, fără să-şi dea seama, se cufundă într-un somn adânc.

*
* *

Zâmbind călduros, generalul Anatoli Isaikin îi întinse lui Tom Polgar un dosar roşu. Îl primise în biroul său pe şeful filialei CIA, la ora nouă fix.

– V-am promis că am să fac o anchetă amănunţită în legătură cu această afacere a rachetelor S-300. Rezultatul îl veţi găsi în acest document, explică el.

– Ce prezintă documentul?

– Nu avem nimic să ne reproşăm, afirmă directorul de la Rosoboronexport. Contractul din anul 2006 este îngheţat şi nimeni nu a livrat Iranului rachete S-300.

– Şi totuşi, fotografiile pe care vi le-am arătat sunt foarte reale, replică Malko.

Generalul rus dădu din cap.

– Cu siguranţă! Există două explicaţii posibile. Una pe care eu o cred mai bună, şi anume cea care consideră toată această poveste drept o manipulare a prietenilor noştri israelieni. Au făcut o fotografie a unei rachete S-300 şi, după aceea, au aranjat-o. Din punct de vedere tehnic, aceasta nu pune nicio problemă. A doua eventualitate ia în calcul faptul că racheta S-300 din fotografie provine dintr-o altă ţară decât Rusia. V-am anexat lista tuturor ţărilor care au cumpărat de la noi aceste rachete. Versiunile diferite nu se deosebesc deloc în exterior. Aceasta poate fi o rachetă S-300 de primă generaţie, şi nu uitaţi că a fost pusă în funcţiune la începutul anilor 1980. Asta-i tot. Agentul dumneavoastră, Malko Linge, se poate întoarce în castelul său.

O doză de umor care arăta că era perfect la curent cu CV-ul agenţilor CIA...

Tom Polgar se gândise, evident, la ipoteza israeliană, dar o îndepărtase dat fiind felul în care ei recuperaseră documentul. Bineînţeles, Mehdi Ezazi, agentul BND, ar fi putut, şi el, lucra pentru Mossad... Numai că, dacă l-ar fi chemat pe omologul său israelian şi l-ar fi întrebat dacă se află la originea acestei manipulări, el ar fi minţit cu dezinvoltură şi, mai grav, s-ar fi prevalat de acest fapt pentru a bombarda Iranul înaintea instalării rachetelor S-300. Era exact ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple.

Generalul Isaikin îl fixa cu privirea, aşteptând, în mod vizibil, să plece. Dar Tom Polgar nu se mişcă şi remarcă:

– Apropo, în legătură cu agentul nostru Malko Linge, era cât p'aci să nu-şi mai vadă castelul.

Patronul de la Rosoboronexport îl ascultă fără vreo reacţie aparentă, apoi dădu din cap.

– *Gospodin* Polgar, cred că faceţi o greşeală încercând să stabiliţi o legătură între acest incident şi problema care vă preocupă. Ştiţi bine că Malko Linge a avut un mare număr de probleme cu unele dintre agenţiile noastre federale, din care eu nu fac parte. În misiunile sale trecute ar trebui să căutaţi explicaţia pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu am fi o mare democraţie, prinţul Malko Linge nici nu ar avea măcar dreptul să pună piciorul pe teritoriul nostru.

Ceea ce spunea nu era complet deplasat şi Tom Polgar, el însuşi, se gândise la aceasta. Doza de umor negru era însă inutilă. Resemnat, şeful filialei CIA se ridică. Nu va mai afla nimic în plus de la generalul Isaikin.

*

* *

Era ora douăsprezece fără zece când Tom Polgar deschise uşa biroului. Malko înghiţise deja un litru de cafea.

– Sunt dezolat, se scuză americanul. Credeam că nu mai ajung aici. Două maşini s-au ciocnit în piaţa Oktiabrskaia şi circulaţia s-a blocat complet.

La Moscova, înţelegerea amiabilă între şoferi nu exista. Chiar şi pentru accidentele cele mai neînsemnate trebuia să aştepţi DPS-ul să facă o constatare şi un proces verbal. Şi cu atât mai rău dacă aceasta dura trei ore şi provoca blocarea circulaţiei! Malko îl lăsă pe american să se instaleze şi apoi îi spuse:

– L-am întâlnit pe Goşa Sukhumi, ieri seară. Din punctul lui de vedere, ruşii nu au exportat nicio rachetă S-300 Iranului, chiar dacă s-a semnat, efectiv, contractul.

Îi reproduse lui Tom Polgar conversaţia avută şi acesta dădu din cap.

– Generalul Isaikin tocmai mi-a spus acelaşi lucru, sugerând că israelienii s-ar afla în spatele acestei manipulări. Altă variantă ar fi că racheta S-300 din fotografii provine dintr-o altă ţară decât Rusia.

– Nu cred prima ipoteză, spuse Malko, iar pe cea de-a doua nu o putem înlătura. Fotografia reprezintă o singură rachetă S-300.

– Este adevărat, recunoscu Tom Polgar, dar va fi imposibil să anchetăm în Belarus sau în China.

Se priviră, neputincioşi. După o săptămână şi jumătate de anchetă, Malko se găsea, practic, în acelaşi punct din care pornise.

– Apropo, spuse el, am o veste proastă. Boris Kokov, cel care l-a tăbăcit pe Anatoli Arkadin şi prin care am fi avut o şansă minusculă să ajungem la Leonid Kaminski, a murit. A fost găsit într-o biserică cu trei gloanţe în cap.

Ultima uşiţă se închidea, iar Malko nu putea să nu constate:

– Este, totuşi, o coincidenţă ciudată. În mod oficial, am aflat din trei surse diferite că nu a existat nicio livrare de rachete S-300 către Iran. Dar, în acelaşi timp, toţi cei care ar fi putut să dea informaţii asupra unei eventuale operaţiuni ilegale sunt morţi. Asta se cheamă blocare totală.

– Nici că se putea rezuma mai bine situaţia! remarcă Tom Polgar. Dacă nu ar fi fost aceşti morţi, aş fi crezut că alergăm după o himeră.

Malko dădu din cap.

– Aş paria pe castelul meu că există cu adevărat un trafic cu rachete S-300, dar este extrem de bine protejat.

– De autorităţi?

– Nu ştiu, mărturisi Malko. Poate că nu, dar totul este atât de opac în această ţară, încât nu putem respinge nicio ipoteză.

Telefonul de pe linia internă a şefului filialei sună şi Tom Polgar răspunse. Malko îl văzu că se schimbă la faţă.

– Marvin Risen a murit, anunţă americanul cu o voce stinsă. Medicii nu au putut face nimic. Era umflat tot în interior.

– Dumnezeu să-l ierte, spuse Malko. A murit în locul meu.

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung. Tom Polgar avea lacrimi în ochi.

– *God bless him!*[1] Trebuia să se întoarcă acasă peste o lună.

Şeful filialei se scutură şi încercă să-şi revină.

– O.K., spuse el. Voi face un raport la Langley şi le voi cere instrucţiuni. Dacă nu mai avem nicio pistă de urmărit, este inutil să mai rămâi la Moscova.

*
* *

Oleg Kazenin se sufoca de furie. Din seara trecută ştia că victima de la Ritz Carlton nu era cea care trebuia. Avea chef să dea cu piciorul în maşină, atât

[1] Dumnezeu să-l binecuvânteze.

era de nervos. De îndată ce s-a trezit, a plecat să-i ceară socoteală lui Vadim Stoletovo.

Când ieşi din ascensor, se îndreptă în viteză spre biroul acestuia fără să arunce decât o privire rapidă blondei planturoase de la intrare. Directorul de la World Security îl primi cu calmul său obişnuit şi-i propuse:

– Ceai?

Oligarhul se aşeză cu nervozitate în faţa lui şi spuse:

– Ai făcut-o de oaie!

Vadim Stoletovo dădu din cap, în semn de negaţie.

– Nu, dispozitivul a funcţionat perfect. Numai că cel care era în hol nu avea de unde să ştie că altcineva o să ridice receptorul. De altfel, nici acum nu ştiu de ce a făcut-o.

– Nu mă interesează, spuse Oleg Kazenin, cu o privire întunecată. Eşti în rahat. Tipul trăieşte. Şi acum, ştie că cineva a vrut să-l omoare şi a înţeles că se află pe pista cea bună. Or, eu am nevoie de câteva săptămâni de linişte.

– Ce vrei? întrebă placid Vadim Stoletovo.

– Să rezolvi această problemă, şi fără greşeală. Te-am plătit pentru asta. Fostul *spetnatz* ridică arătătorul.

– M-ai plătit pentru o operaţiune pe care am realizat-o. Nu este vina mea dacă a existat o necunoscută. Ai vrut ca totul să fie discret...

– Ei bine, mi-am schimbat părerea. Acum vreau să fie eficace.

– Te va costa o sută de mii de dolari, spuse Vadim Stoletovo.

– O sută de mii de dolari? Îţi plăteşti oamenii cu o sută de mii de *ruble*.

– Uiţi factorul de risc şi *krişa*.

Oleg Kazenin îşi rumegă câteva momente înfrângerea şi mânia.

– *Dobro*, spuse el, accept.

– Trimite-mi pe cineva cu jumătate din sumă, replică Vadim Stoletovo.

– Când poţi opera?

Vadim făcu un gest evaziv.

– Nu-i ca şi când ai merge la piaţă. Necesită o muncă îndelungată de pregătire. Ne va lua mai multe zile.

Oleg Kazenin se ridică, îşi înghiţi mânia şi ieşi fără ca măcar să-i strângă mâna lui Vadim Stoletovo. Acestuia nici nu-i păsa. El nu lucra decât pentru bani, raporturile umane nu-l interesau absolut deloc. Pentru o sută de mii de dolari, putea organiza lichidarea oricui, în afară de preşedintele Rusiei. Deci, şi a unui agent CIA, chiar dacă era protejat.

CAPITOLUL XXI

Malko se trezi brusc, neştiind ce oră era. În ajun, după ce s-a despărţit de Tom Polgar şi după ce a fost să se reculeagă în faţa corpului neînsufleţit al lui Marvin Risen, s-a întors la Ritz Carlton.

Era confuz şi demoralizat.

Această anchetă se transformase într-un coşmar. Evident, avea în faţa lui oameni bine organizaţi, de o ferocitate extraordinară şi gata să facă orice. În plus, dispuneau de complici puternici. Nu reuşea să-şi dea seama dacă era vorba de un grup izolat sau de „antena" unui organism oficial. Totul era atât de amestecat în Rusia!

Nu cinase şi dormise foarte prost, trezindu-se din somn tot timpul, încercând să găsească o soluţie care să-i permită să relanseze ancheta ajunsă acum într-un punct mort.

În timp ce-şi bea cafeaua, se gândi, din nou, la ceea ce îi spusese Lena în legătură cu Anatoli Arkadin. Acesta era căsătorit cu fiica unui fost colonel KGB care, probabil, era din aceeaşi generaţie cu Leonid Kaminski. Poate îl cunoştea sau, cel puţin, poate avea informaţii în legătură cu cariera acestuia. O sună imediat pe Lena, dar aceasta dormea încă,

vegheată de doi *case-officers*, care stăteau permanent de gardă la ea acasă. La cea mai mică alertă, ea trebuia să-i cheme.

Lena îl sună o oră mai târziu.

– Anatoli mai este la tine? întrebă Malko.

– Nu, a plecat. S-a întors soţia lui din călătorie. De ce?

– Mi-ai spus că socrul lui a lucrat la KGB. Ar trebui să aibă vreo 60 de ani.

– Da, aşa cred, spuse Lena. Nu l-am întâlnit niciodată. De ce?

– Continuăm să-l căutăm pe un oarecare Leonid Kaminski. S-ar putea să-l fi cunoscut.

– *Pajalusta*, oftă Lena, lasă-mă deoparte de toate astea! Mi-a ajuns frica pe care am tras-o.

Închise telefonul. Malko îl sună imediat pe Anatoli Arkadin. Răspunse o voce de femeie.

– Îl caut pe Anatoli, explică Malko.

– Sunt Galina, soţia lui. Mi-a lăsat mobilul ca să pot răspunde. Cine sunteţi?

– Malko Linge.

Urmă o tăcere scurtă, apoi tânăra spuse cu un ton destul de rece:

– Da. Mi-a vorbit de dumneavoastră. În acest moment doarme. Medicul i-a făcut o injecţie, are încă dureri mari.

– Sunt dezolat de ceea ce i s-a întâmplat, o asigură Malko. Nu credeam că o să-i facă rău. Sunt tocmai în căutarea celui care, pe cât se pare, a ordonat organizarea capcanei în care a fost prins Anatoli. Aş vrea ca aşa ceva să nu se mai întâmple. Şi aş avea, eventual, nevoie de tatăl dumneavoastră.

– De tatăl meu? exclamă Galina Arkadina. Pentru ce?

– Face parte din aceeaşi generaţie cu cel pe care îl caut. Poate că l-a cunoscut. Aş putea să mă întâlnesc cu tatăl dumneavoastră? Şi cu dumneavoastră, evident.

– Trebuie să-l întreb pe Anatoli, spuse Galina. Şi pe tatăl meu, desigur. Unde vă pot găsi?

Malko îi dădu numărul lui de mobil, apoi îl sună pe Tom Polgar.

– Am, poate, un nou fir, îl anunţă el. Slabe speranţe, dar merită...

– Ia-o încet, îl sfătui şeful filialei CIA. Nu am încă răspunsul de la Langley, deci, pentru moment, rămâi la Moscova. Azi, nu mă mişc din birou, aşa că poţi să treci pe aici când vrei.

Galina Arkadina sună la ora 11.

– L-am întrebat pe Anatoli şi este de acord, spuse ea. Şi tata, la fel. Ne putem întâlni la ora trei.

– Unde?

– Cunoşti piaţa Oktiabrskaia? Acolo unde este Ministerul de Interne.

– Da, bineînţeles.

– Chiar în faţa ministerului este o cafenea mică, Chocolatnitzi. Vom fi acolo.

*

* *

Oleg Kazenin închise telefonul, deprimat. Secretara lui Vladimir Ivanov, *krişa* al său, tocmai îl anunţase, cu vocea sa dulceagă, că şeful ei nu se va întoarce din Japonia decât vineri, seara târziu. Şi, probabil, foarte obosit.

Deci, Oleg nu-l va putea întâlni decât sâmbătă. O eternitate până atunci! În aşteptare, număra orele, rugându-se ca, de această dată, Vadim Stoletovo să reuşească lovitura. I-a trimis prin Dimitri 50 000 de dolari, în numerar, dar nu mai îndrăznea să ia legătura cu el. Cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai bine. Nu avea chef de nimic, iar Nataşa se putea învârti în jurul lui în ţinutele cele mai sexy, nici măcar nu o vedea.

În plus, nu avea nicio veste de la Leonid Kaminski şi, ca atare, nu cunoştea felul în care avansaseră proiectele sale. Nici la acesta nu îndrăznea să telefoneze. Iranienii nu l-au contactat încă, dar probabil că o vor face în curând. Deschise televizorul şi începu să privească, fără s-o vadă, o emisiune de varietăţi, complet idioată.

*
* *

Vadim Stoletovo a organizat, din nou, o supraveghere strictă în jurul „ţintei" sale. Avea nevoie de toate elementele posibile ca să monteze *razborka*. Descoperise astfel că agentul CIA beneficia de o protecţie permanentă, realizată de una sau două gărzi de corp, şi că avea un şofer, o femeie. S-ar fi putut să mai beneficieze şi de o a doua protecţie, care nu era însă vizibilă.

Se ducea adesea la o oarecare Lena Voronţova, a cărei adresă şi al cărei număr de telefon le avea.

Era, de asemenea, în contact cu Anatoli Arkadin, personaj care naviga de mult timp printre oligarhi. Nu reuşise însă să determine care era rolul

acestuia. Oricum, Vadim Stoletovo nu era interesat decât de un singur lucru: să organizeze eliminarea „ţintei" sale.

A ales operatorul, Valentin Gagarev, un tânăr militar demobilizat, care activase în Cecenia şi ştia să mânuiască o armă. Sosise de la Minsk cu trenul şi aştepta într-un hotel mic să i se dea instrucţiuni precise. După ce-şi îndeplinea misiunea, pleca din nou în Belarus, cu 200 000 de ruble.

Lui Vadim Stoletovo îi lipseau încă mai multe elemente ca să organizeze *razborka*. Dacă va fi posibil, va trebui să verifice dacă „ţinta" purta vestă antiglonţ şi dacă era înarmată.

Acest ultim punct era aproape sigur.

Dar, mai ales, îi trebuia o anumită „vizibilitate". Era imposibil să improvizezi o execuţie. Trebuia să prevadă parcursul „ţintei", ca să ştie unde să lovească şi cum să se retragă, după aceea.

Toate acestea nu erau uşoare, dar o *razborka* improvizată era una ratată, şi Vadim Stoletovo ţinea la reputaţia lui.

Chiar dacă clientul său ardea de nerăbdare, el nu acţiona decât atunci când era sigur.

*

* *

După ce s-a despărţit de Cyntia Fisher, aceasta rămânând în maşina parcată puţin mai departe, şi escortat de cele două gărzi de corp, Malko pătrunse în Chocolatnitzi, un fel de salon de ceai, plin de lume. În timp ce aştepta în picioare, în faţa tejghelei, o mână îi făcu un semn din fundul sălii. Era mâna unei brunete cu păr lung şi drept.

Malko merse la masa ei. Tânăra brunetă se ridică în picioare. Era mai degrabă slabă, îmbrăcată cu o bluză cu bretele. Avea o faţă clasică, triunghiulară, cu o gură mare. Machiată uşor.

– Sunt Galina, soţia lui Anatoli Arkadin, spuse ea în limba engleză.

Malko se aşeză în faţa ei, comandă o cafea şi spuse:

– Tatăl dumneavoastră nu a putut veni?

– Ba da, răspunse ea, întârzie, dar nu vorbeşte engleza.

– Eu vorbesc limba rusă, preciză Malko, continuând conversaţia în această limbă.

Galina Arkadina se destinse în mod vizibil.

– Ce mai face Anatoli? întrebă Malko.

– Suferă încă mult. Ştiam bine că viaţa de noapte pe care o duce îi va crea probleme. Frecventează oameni ciudaţi.

– Pe cine?

– Ah, nu-i cunosc pe toţi. Oligarhi cărora le procură fete şi cărora le dă sfaturi financiare. Are legături cu o bancă mare, care caută investitori. Tot timpul este prin cârciumi. Merge şi în provincie.

– Nu sunteţi geloasă?

Galina Arkadina zâmbi cu tristeţe.

– Oh, prefer să nu mă gândesc la asta, şi apoi, Anatoli este un soţ foarte bun. Ah, uite-l pe tata. Apropo, se numeşte Ruslan Kovalev.

Malko zări un bărbat masiv, foarte înalt, strâns într-o haină de piele, cu faţa buhăită şi cu un nas foarte lung, care se îndrepta către ei. Se aşeză.

De aproape, era încă şi mai impresionant. Îi întinse lui Malko o mână enormă şi bâigui un *dobrîi den*.

– Vorbeşte ruseşte, îi spuse imediat Galina Arkadina.

Fostul colonel KGB se destinse dintr-odată.

– Cu ce vă ocupaţi de când aţi ieşit la pensie? întrebă Malko.

Bărbatul cel solid zâmbi.

– Conduc serviciul de securitate al unui lanţ de supermarketuri. Şi merg la cules de ciuperci, adăugă el râzând puternic şi fericit.

– Nu mai aveţi nicio legătură cu fostul loc de muncă?

– Câteodată merg la reuniuni unde mă întâlnesc cu prietenii. Ce se întâmplă cu Anatoli? Este un băiat bun. Galina mi-a spus că au vrut să-l omoare.

– Este adevărat, recunoscu Malko. Parţial şi din vina mea.

– În ce s-a băgat? întrebă Ruslan Kovalev.

– A vrut, pur şi simplu, să-mi facă un serviciu, îl asigură Malko imediat. Or, eu anchetez o afacere foarte delicată, în care sunt amestecaţi oameni foarte periculoşi.

Ruslan Kovalev dădu din cap cu tristeţe.

– Înainte, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată! Porcul ăla de Boris Elţîn a stricat totul. Vă daţi seama, zilele acestea „bandiţii" au atacat clienţii unui supermarket ca să le fure conţinutul coşurilor! Şomaj. Pe vremea mea, nu erau şomeri.

Încă un nostalgic al Uniunii Sovietice, care a defilat cu un drapel roşu pentru aniversarea Revoluţiei din Octombrie.

Malko zâmbi.

– Timpurile se schimbă. Voiam să vă întâlnesc ca să ştiu dacă nu cumva îl cunoaşteţi pe un oarecare Leonid Kaminski.

Fostul colonel îşi încruntă sprâncenele, se gândi câteva minute, apoi întrebă:

– Cel care a fost la GRU?

– Da.

– Bineînţeles, am fost împreună la Academia Militară de la Sverdlovsk.

CAPITOLUL XXII

– Aş vrea mult să intru în contact cu el, spuse Malko, plin de speranţă.

Ruslan Kovalev însă îi distruse, imediat, orice iluzie.

– L-am pierdut din vedere de mult. Ştiu că după GRU a lucrat la Rosoboronexport. Ar trebui să întrebaţi acolo.

– Nu mai lucrează, răspunse Malko. Şi-a deschis o afacere. Nu cunoaşteţi niciun mod prin care s-ar putea da de el?

Încruntat, colonelul Kovalev se gândi.

– Eu nu eram prea intim cu el. Cel mai bun prieten al lui, la Academia Militară, era un oarecare Maksim Naşistik. Erau nedespărţiţi.

– Ştiţi unde aş putea să-l găsesc?

– Nu. Ar trebui să mă uit în anuarul foştilor studenţi. Acolo ar trebui să fie adresa lui. Asta, în cazul în care mai trăieşte.

Malko stătea ca pe cărbuni încinşi.

– Acasă aveţi un anuar? întrebă el.

– Da, desigur, dar locuiesc departe, aproape de staţia Medvedkovo.

– Vă întoarceţi acum acolo?

– Da.

– Aţi putea consulta acel anuar şi apoi să mă sunaţi?

– Pot să-i spun Galinei, răspunse fostul colonel KGB, nu prea în apele sale.

– O să vă sun, se grăbi să spună aceasta. Locuiţi la Ritz Carlton?

– Daţi-mi, mai bine, telefon pe mobil, sugeră Malko.

Plecară împreună de la Chocolatnitzi. Ruslan Kovalev şi fiica lui se îndreptară spre metrou, în timp ce Malko se duse la maşină, însoţit de cei doi „baby-sitters", care îl aşteptaseră la bar.

– Ne întoarcem la hotel, îi spuse Malko Cyntiei Fisher.

Începea să-şi recâştige speranţa.

*

* *

Leonid Kaminski ieşi din clădire, înfruntând rafalele de zăpadă, şi alergă până la maşina 4x4. I-au trebuit aproape cinci minute ca să-şi şteargă geamurile pentru a putea pleca. Se grăbea să-şi regăsească apartamentul din strada Akademika Anacina, precum şi numeroasele şiruri de blocuri. Avea întâlnire cu „contactul" său, Armen Negranian, ca să-l anunţe că „refitting"-ul rachetelor S-300 progresa conform planului. Reţinuse deja vagoane în trenul transsiberian, care le va transporta până la graniţa cu Kazahstanul.

Nu a mai luat legătura cu Oleg Kazenin, pentru că dezaproba acţiunea lui. Să încerci să asasinezi un agent CIA care nu ştia nimic despre el era contraproductiv. Acest gest nu va face decât să-i ataţe pe americani şi să indispună autorităţile ruseşti. El a făcut minimum posibil: i-a lichidat pe cei care puteau duce la el.

*
* *

Malko, revenit la Ritz Carlton, tresări când auzi telefonul sunând. Nu şi-a putut reţine o mică teamă atunci când a ridicat receptorul, chiar dacă era un aparat nou. În compania Cyntiei Fisher, cele două gărzi de corp vegheau în hol, gata să intervină.

– Galina Arkadina, se prezentă o voce de femeie.

– Aveţi informaţia? întrebă imediat Malko.

– Da, dar am preferat să vin aici, decât să telefonez. Sunt în hol.

– Cobor, spuse Malko.

O găsi pe soţia lui Anatoli Arkadin ghemuită într-unul dintre fotoliile din hol. Avea un aer uşor rătăcit. Scotoci în geantă şi scoase o foaie de hârtie, pe care i-o întinse lui Malko.

– Iată, tatăl meu a dat de urma celui mai bun prieten al lui Leonid Kaminski, Maksim Naşistik. Dar nu mai locuieşte la Moscova.

– Unde trăieşte acum?

– Foarte departe, dincolo de Urali, la Kagan, un oraş industrial. Iată adresa şi numărul de telefon.

Malko îi mulţumi călduros, puţin dezamăgit, totuşi. Dacă cel mai bun prieten al lui Leonid Kaminski se afla la mii de kilometri de Moscova, cei doi, probabil, nu s-au mai văzut de mult.

Galina Arkadina îi adresă un zâmbet încurcat.

– Nu ştiu exact ce faceţi la Moscova, dar aş vrea să vă pun o întrebare. Credeţi că Anatoli mai este în pericol?

Malko fu gata să spună „nu", apoi se răzgândi.

– Nu cred, spuse el, dar nu sunt sigur. Cunosc numele celui care a ordonat lovitura, Leonid Ka-

minski, dar atâta timp cât nu am pus mâna pe el, nu pot garanta nimic.

– Anatoli îl cunoaşte?

– Nu. Întâmplător, amândoi frecventau clubul Bordo.

Galina se strâmbă, dezgustată.

– Detest locul acela.

– Nu vedeţi, totuşi, nicio posibilitate de a-l găsi? insistă Malko. Şi-a părăsit locuinţa şi nu a mai apărut. Are, cu siguranţă, o altă adresă, dar cum să o aflăm?

– Are maşină?

– Da, are chiar două. De ce?

– Anatoli mi-a spus odată că anumiţi ofiţeri de la DPS vând fişiere conţinând numele tuturor proprietarilor de maşini, cu adresele lor.

Malko prinse această ocazie din zbor.

– Aţi putea să-i vorbiţi soţului dumneavoastră despre asta? Desigur, voi plăti tot ceea ce trebuie.

– Am să văd, promise Galina Arkadina, ridicându-se. Am să-i spun şi am să vă dau telefon.

Malko o privi îndreptându-se spre ieşire. Părea fragilă şi vulnerabilă, când o vedeai cu silueta ei subţire, cu figura aproape ca a unui copil. Dar îţi dădeai imediat seama că era îndrăgostită nebuneşte de play-boy-ul ei de soţ.

Acum, nu-i rămânea decât să comunice noua informaţie lui Tom Polgar. Cu mijloacele de care dispunea, acesta va putea, probabil, s-o folosească.

*

* *

Cu sprâncenele încruntate, Tom Polgar privea hârtia dată de Malko, copiată din anuarul Academiei

Militare din Sverdlovsk: Maksim Naşistik. *Mira* 27/31, KAGAN.

– Este adevărat, spuse el, Kagan e la naiba-n praznic, de partea cealaltă a Uralilor. Mă uit pe calculator.

Se instală în faţa monitorului şi accesă motorul „Google".

Câteva momente mai târziu, scoase o exclamaţie de surpriză şi se întoarse spre Malko.

– Ştii ce este la Kagan?

– Nu.

– Societatea ALMAZ SCIENTIFIC INDUSTRIES. Ei au dezvoltat rachetele S-300.

Bingo. Un element în plus. Din nefericire însă, bucuria celor doi se stinse foarte repede. Ajungeau tot la Leonid Kaminski, şi acesta nu era de găsit...

– Voi trimite o echipă la Kagan, hotărî Tom Polgar. Se află la trei ore de zbor cu avionul.

– Au să fie reperaţi, obiectă Malko. Acolo este Rusia cea adevărată, unde oamenii se cunosc între ei.

– Aşa-i, recunoscu şeful filialei, dar nu am niciun rus de încredere la îndemână.

– O voi întreba pe Galina Arkadina, sugeră Malko. Am impresia că ea şi soţul ei au nevoie de bani. Cu siguranţă, ea va putea mai bine decât noi să culeagă informaţii de acolo.

– Dacă acceptă, este formidabil, recunoscu Tom Polgar.

– O sun imediat.

*

* *

De această dată, şi-au dat întâlnire la cafeneaua Puşkin, la parter. În faţa unei ceşti de ceai cu lapte. Galina Arkadina îl asculta pe Malko făcându-i propunerea. Ea îl privi drept în ochi şi spuse simplu:

– E periculos...

– Nu, dacă sunteţi prudentă, o corectă el. Ideal ar fi să intraţi în contact cu Maksim Naşistik şi el să vă spună cum să ajungeţi la Leonid Kaminski. Dacă am şti măcar unde lucrează...

– Poate că este la pensie, spuse Galina Arkadina.

– În orice caz, cred că trebuie să încercăm, insistă Malko. Este, pentru moment, singura noastră pistă ca să-l găsim pe Leonid Kaminski. Dar, atenţie, nu trebuie să vă asumaţi niciun risc. Evident, această călătorie vă va aduce 10 000 de dolari.

Galina Arkadina amestecă câteva momente cu linguriţa în ceai, apoi ridică ochii.

– *Haraşo*. Accept. Voi încerca să merg acolo mâine. Apropo, Anatoli se ocupă de lista cu proprietarii de maşini. Trebuie să meargă mâine la miliţie, să se întâlnească cu un prieten.

Demarau din nou. Puţin cam în toate direcţiile, dar era mai bine decât nimic.

*
* *

Când Malko deschise uşa camerei, privirea îi fu atrasă de un plic mare, care fusese strecurat pe sub uşă.

Pulsul îi crescu instantaneu.

Scrisoarea capcană era o metodă frecvent folosită în Rusia. Deschideai un plic, respirai ceea ce era în interior, şi mureai... Otrăvit.

Îl sună pe Tom Polgar.

– Am primit un plic suspect, îl anunţă el. Spune-le specialiştilor de la Departamentul Tehnic să vină.

*
* *

Cei doi tehnicieni de la Departamentul Tehnic, transformaţi parcă în scafandri din cauza ţinutei ABC, erau aplecaţi deasupra plicului primit de Malko şi-l examinau, fără să-l fi deschis încă. În prealabil, îl supuseseră mai multor teste, ca să vadă dacă nu cumva degaja radioactivitate. La exterior, era perfect normal. Unul dintre tehnicieni îl deschise cu un cuţitaş de tăiat hârtie. Era o invitaţie la o seară „specială", care va avea loc la Bordo, în vinerea următoare. Programul era tentant: concurs de striptease, tombolă care îţi permitea să câştigi cea mai frumoasă fată din Moscova.

După ce au întors plicul pe toate părţile, specialiştii au concluzionat: nu era decât o banală invitaţie, fără niciun fel de capcană. Nu era scris numele pe ea, dar cel care o trimisese ştia unde locuieşte Malko.

– Cineva doreşte să merg la Bordo vineri, spuse Malko.

– Cu siguranţă este o capcană, completă Tom Polgar.

– Foarte probabil, dar ar fi neplăcut să nu merg. S-ar putea ca fiarele sălbatice să iasă din vizuină...

Americanul îi aruncă o privire plină de reproş.

– Ai chef să te joci de-a „sitting ducks"?

– Nu, dar am putea lua anumite măsuri.

– Evident, dar ruşii sunt vicioşi...

– Am să verific, deja, ceva, spuse Malko.

Îl găsi cu uşurinţă pe Anatoli Arkadin, care răspunse tot cu o voce obosită.

– Aş dori să-ţi pun o întrebare, începu Malko. Atunci când m-ai condus la Bordo, ai menţionat numele meu la recepţie?

– Nu, răspunse fără să ezite Anatoli. L-am dat pe al meu. De ce?

– Am să-ţi explic când ne-om vedea.

– Apropo, continuă play-boy-ul, m-am ocupat de problema dumneavoastră. Mâine chiar, merg în strada Petrovka. O să vă sun după aceea.

– Mulţumesc.

Se întoarse apoi către Tom Polgar.

– Nimeni nu cunoaşte numele meu la Bordo, îl anunţă el. Această invitaţie este o capcană. Nu avem decât să ne pregătim pentru ea.

Şeful filialei CIA dădu din cap.

– *You are fucking crazy*[1] ....

*

* *

Până la urmă, a cinat cu Tom Polgar la cafeneaua Puşkin. O sunase pe Lena, dar aceasta era deja prinsă cu un mic oligarh din provincie, care o plătea cu 5000 de dolari ca să cineze cu el, fără nicio pretenţie sexuală garantată. Numai supliciul lui Tantal[2]....

[1] Eşti complet nebun.

[2] Tantal, regele legendar al Lidiei, furând nectarul şi ambrozia zeilor pentru a le dărui muritorilor, a fost condamnat de către Zeus la foame şi sete. *(n. trad.)*

Ea i-a propus să vină să mănânce cu ei la Mario, restaurantul italienesc în vogă, dar el a refuzat politicos.

Ieşind din cafeneaua Puşkin, Fordul blindat al şefului filialei aştepta, urmat de BMW-ul cu cei doi „baby-sitters" ai lui Malko.

Pentru a ajunge la Ritz Carlton, au fost obligaţi să treacă prin faţa celui mai vechi bar cu târfe din Moscova, Night-Flight. Amândoi se gândiră la Larry Parker, unul dintre stâlpii filialei CIA din Moscova. Acesta şi-a sfârşit viaţa aici, în urma unei partide de sex frenetice, la care inima lui slăbită nu a rezistat.

CAPITOLUL XXIII

Cu un zâmbet modest, Anatoli Arkadin îi întinse lui Malko un CD ROM. Playboy-ul avea încă ochiul stâng vânăt, buza umflată şi mergea cu dificultate. Malko îl întâlnise în holul hotelului Ritz Carlton, la prânz.

– Nu am dat pe el decât 8000 de ruble, spuse el. Preţurile au scăzut din cauza crizei.

– Ce conţine?

– Lista tuturor proprietarilor de maşini din Moscova, în 77, 97, 197 şi 177[1].

– Ai primit o invitaţie pentru o seară „specială" la Bordo, mâine seară?

Anatoli Arkadin se gândi câteva momente.

– Mi se pare că da, de ce?

– Am primit şi eu una.

Evident, Anatoli Arkadin nu înţelese pe loc.

– Fac cam una pe lună, aproximativ, spuse el, şi trimit invitaţii clienţilor fideli. Se trag fete la sorţi, se bea mult, se face striptease bun. Chiar cei care plătesc consideră că petrecerea este bine organizată.

Malko zâmbi.

– Problema este că eu nu sunt un client adevărat al clubului Bordo. Singura dată când am fost

[1] Cele patru prefixe pentru Moscova şi periferie.

acolo a fost atunci când m-ai însoţit şi, totuşi, mi-a fost pusă această invitaţie în camera de hotel.

– Evident, este ciudat, recunoscu Anatoli Arkadin. Nu pot să vă dau nicio explicaţie.

– Cineva a primit, cu siguranţă, aceeaşi invitaţie, continuă Malko. Leonid Kaminski, care este un client fidel la Bordo.

Anatoli lăsă capul în jos, stânjenit. Era evident că regreta că se amestecase în această afacere. Ca să schimbe subiectul, spuse cu o voce joasă:

– Galina a plecat la Kagan, azi dimineaţă, foarte devreme. Sper ca totul să se desfăşoare fără probleme.

– Fii fără nicio grijă, îl asigură Malko, i-am recomandat să nu-şi asume niciun risc.

Scoase din buzunar cinci bancnote de câte 10 000 de ruble fiecare şi i le întinse lui Anatoli Arkadin.

– Întoarce-te acasă, să te odihneşti.

*
* *

CD ROM-ul era de proastă calitate, dar informaţiile pe care le conţinea erau preţioase. Toţi proprietarii de maşini din Moscova, cu adresele şi numerele de înmatriculare ale vehiculelor.

Tom Polgar începu să privească defilând pe ecranul calculatorului numele acestor proprietari. La început foarte repede, apoi, ajungând la litera D, încetini. Urma, după aceea, E, J, Z, şi, în sfârşit, K.

Ordinea alfabetică nu era aceeaşi. Opri defilarea numelor. Erau cel puţin o sută de Kaminski...

Cu răbdare, începu să observe prenumele. Se opri la Leonid. Şi aici, erau vreo 20. Nu puteau fi

deosebiţi decât după adresă. Deodată, şeful filialei scoase o exclamaţie:

– Iată-l şi pe clientul nostru.

Malko se aplecă peste umărul lui şi citi: Leonid Kaminski. Akademika Anocina, numărul 12. Erau două vehicule înmatriculate pe numele său. Primul, un Opel cu numărul 77 BL 312398. Al doilea *svidetelstvo reghistraţii*[2] era mai interesant. Era cel al unei Lada 1500 roşie, cu numărul de înmatriculare 77 KL 845112.

– Aceasta este maşina cu care Leonid Kaminski a fugit, spuse Malko. Cea care-i serveşte să meargă la casa de la ţară şi pe care o foloseşte acum.

Desigur, era o informaţie preţioasă, dar de o utilitate limitată. Unde şi cum poţi găsi o Lada roşie în mijlocul a trei milioane de maşini care circulau în Moscova?

– Oficial, Leonid Kaminski nu are decât o adresă, spuse Tom Polgar. Probabil că s-a refugiat la un prieten. Poate chiar la acel Maksim Naşistik, cu condiţia să nu mai locuiască la Kagan, oftă şeful filialei. Sper ca prietena ta Galina să ne aducă veşti bune.

– Să ne rugăm pentru asta, spuse simplu Malko.

Nu primiseră încă răspuns de la CIA în ceea ce privea şederea lui la Moscova. Era evident că americanilor le era greu să pună cruce afacerii cu rachetele S-300.

– Nu mai avem decât să aşteptăm seara de mâine, sfârşi prin a spune Malko.

---

[2] Certificat de înmatriculare.

Tom Polgar îi aruncă o privire sumbră.

– Vrei într-adevăr să mergi la Bordo? Ştim amândoi că ţi se întinde o cursă. Îţi rişti viaţa inutil.

– Această invitaţie este legată de afacerea rachetelor S-300, replică Malko. Ştiu că-mi asum riscuri, dar este singura modalitate de a face ca lucrurile să se mişte.

Tom Polgar scoase un oftat aproape agasat.

– Îţi dai seama ce implicaţii are chestia asta în ceea ce priveşte protecţia ta? Mai întâi, trebuie să porţi o vestă antiglonţ. Este minimum ce putem face. Apoi, îţi vor trebui cel puţin doi ofiţeri de securitate, care nu te vor pierde din ochi. Şi va trebui să stabilim un al doilea cordon de securitate, în exteriorul barului. În plus, totul se va petrece noaptea.

– Ştiu, recunoscu Malko, dar dacă mi s-a trimis această invitaţie este limpede că s-a vrut să merg acolo. Este suficient să fim mai puternici decât ei.

– Sunt capabili de orice, sublinie americanul. Pot să arunce în aer clubul şi pe clienţii săi. Atunci, nu vom mai putea face nimic.

– Trebuie să scap, afirmă Malko. Un om prevenit face cât doi. Şi nu-mi voi asuma niciun risc inutil.

– Ar fi foarte bine dacă Anatoli Arkadin ar putea să te însoţească, sugeră Tom Polgar. Cunoaşte bine locul şi ar putea observa oamenii şi lucrurile neobişnuite.

– Nu cred că putem conta pe asta. Este mort de frică, şi pe bună dreptate. Deci, mă voi lipsi de el.

– O.K., vom avea o întâlnire aici, mâine, la ora şase, pentru a verifica măsurile luate, încheie şeful

filialei CIA. Dar dacă te hotărăşti să nu mergi la această petrecere, nu-ţi voi reproşa nimic...

*
* *

De această dată, Lena a fost cea care a sunat, în vreme ce Malko se târa în circulaţia din Kolţo, în BMW-ul condus de Cyntia Fisher.

– Cum a fost cina? întrebă Malko.

– Nici pentru 10 000 de dolari nu aş mai accepta aşa ceva! oftă tânăra. Venea direct de la ferma lui. Îţi dai seama, mi-a adus un coş cu raci vii!

– Sunt buni racii, nu se putu abţine să spună Malko.

Lena scuipă ca o pisică.

– Credea că am să accept să fac sex cu el pentru că-mi adusese un coş cu raci! În plus, i-a adus la restaurant. Am murit de ruşine. Nu voi mai putea pune niciodată piciorul acolo.

– Nu i-ai luat?

– Nu, i-a dus la hotelul său. Sper că s-a sufocat cu ei.

– Vrei să cinăm împreună, în seara asta?

– Nu pot, am ceva de făcut. Mâine, dacă vrei.

– Mâine seară, spuse Malko, merg la o petrecere „specială", la Bordo. Vrei să vii şi tu?

– Glumeşti! Ţi-am spus că nu voi pune niciodată piciorul în această cloacă. Dar dacă vrei, putem cina înainte şi voi merge să mă întâlnesc cu un prieten după aceea. Cu atât mai rău pentru tine.

– Cu Anatoli?

Lena pufni.

– Cu siguranţă, nu. Soţia lui a venit din călătorie. Te-ai întâlnit cu el?

– Da.

– S-a făcut bine?

– Cred că se simţea mai bine atunci când stătea la tine, remarcă perfid Malko.

Revedea sexul imens al tânărului şi auzea strigătele de plăcere ale Lenei... Aceasta suspină, cu o notă de regret.

– E foarte adevărat că este al naibii de bine dotat. Nimeni, niciodată, nu m-a pătruns atât de adânc... *Haraşo*. Vino să mă iei mâine. Am să fac o rezervare la Soho, este destul de simpatic.

*

* *

Soho, unul dintre restaurantele la modă din Moscova, era pe jumătate gol. Semn rău. De obicei, trebuia să faci o rezervare cu 15 zile înainte. Malko o privi pe Lena alunecând de pe taburetul înalt de la bar şi arătând cea mai mare parte a unei coapse superbe. Abordase ţinuta de luptă: bluză de mătase roşie şi fustă lungă, crăpată într-o parte, care-i ajungea până la ghete. S-a mulţumit cu puţin caviar de o calitate dubioasă, udat cu Taittinger Brut, şi cu o salată de fructe.

Malko nu se putea împiedica să nu profite de aceste momente de destindere, în compania acestei superbe femei. Uita că-şi va risca îndată viaţa.

O urmă până la vestiar, în faţa intrării, spunându-şi că mişcarea ei din şolduri merita într-adevăr omagiul pe care i-l adusese cu trei zile în urmă. Ca să se distreze, îi atinse uşor coapsa. Lena se întoarse, furioasă.

– Te crezi deja la Bordo? Am oroare să fiu atinsă în public.

Dar era capabilă să se lase sodomizată, în mod succesiv, de doi bărbaţi, şi să simtă o plăcere evidentă. Gazda restaurantului, o blondă de 1 metru şi 80 de centimetri, care părea scoasă dintr-un calendar al revistei *Playboy*, îi adresă lui Malko o privire complice. Toţi clienţii care comandau caviar erau „ţinte" puternice. În plus, faptul că se afişa cu Lena era un punct bun pentru el.

– Îţi doresc o seară plăcută, în continuare, murmură ea cu o voce care lăsa să se înţeleagă că ar fi contribuit cu plăcere la finalul serii.

Afară, peisajul era, categoric, mai puţin plăcut. De cealaltă parte a cheiului Slavianskaia, se înălţau cele două coşuri enorme ale unei centrale termice. La Moscova, totul era amestecat: zona industrială, cartierele rezidenţiale, clădirile moderne. Soho, o fostă tipografie, nu făcea excepţie de la regulă. Ajunsă în faţa Audiului său, Lena îi adresă lui Malko un zâmbet ironic.

– Atenţie, să nu iei SIDA.

Părea la o mie de leghe depărtare de motivul adevărat pentru care Malko o părăsea. Acesta, de îndată ce se sui în Fordul blindat al lui Tom Polgar, îşi scoase haina, îşi puse o vestă antiglonţ confecţionată din kevlar[3] şi îşi îmbrăcă haina din nou. Evident, era puţin incomod, dar kevlarul putea opri proiectilul unei arme de război.

– Să mergem, spuse Malko.

[3] Material compozit foarte uşor, foarte rezistent la şoc şi la coroziune, neinflamabil. *(n. trad.)*

O maşină cu doi *field officers* era deja poziţionată alături de Bordo, supraveghind sosirile şi plecările. În Ford, în afara şoferului, mai erau şi cele două gărzi de corp, care vor intra împreună cu Malko: Walter şi Jim. Fiecare purta o vestă antiglonţ şi avea două arme: un pistol sub haină şi un al doilea, fixat la gleznă. Şi Malko era înarmat. De îndată ce vor intra, o a doua echipă va veni să asigure securitatea împrejurimilor.

*
* *

În faţă la Bordo era o coadă lungă, ţinută sub control de mai multe „gorile" şi de corzi din catifea roşie. Se pare că această petrecere era foarte cunoscută. Malko se prezentă direct la intrare, arătând invitaţia de culoare roşie ca sângele.

Imediat, una dintre „gorile" desfăcu corzile şi îl lăsă să intre, însoţit de cei doi „prieteni". La vestiar se afla un tânăr blond, care îi luă mantoul. Muzica tehno îl agresă de îndată ce intră, lovindu-l în creier, mai puternic ca data trecută. O femeie frumoasă îi conduse pe cei trei bărbaţi până la o banchetă, în cea de-a doua sală. Prudent, Malko, în loc să se aşeze în locul indicat, se duse mai departe... pentru cazul în care bancheta ar fi fost „îmbogăţită" cu câteva kilograme de explozibil.

Cei doi *case-officers* se holbară cu ochii cât nişte farfurii în faţa brunetei sculpturale care dansa la orizontală, în jurul unei bare centrale.

Lui Malko i se păru că sunt şi mai multe fete decât data trecută, toate în costume de baie sau în lenjerie sexy. Dar niciuna nu-i agresa pe clienţi, mulţumindu-se să vină şi să se onduleze în faţa lor.

O blondă înaltă, în corset negru, începu să treacă printre mese, distribuind fiecărui client un număr enorm înscris într-o inimă roşie.

Malko primi numărul 54.

O carafă de vodcă apăruse pe masă, şi el îi servi pe cei doi agenţi.

– De doi ani sunt la Moscova, oftă unul dintre ei, Jim, şi nu am văzut niciodată ceva asemănător...

Muzica împiedica orice conversaţie. Pe pista cea mică, fetele dansau singure sau între ele. Muzica se opri şi pe podium apăru un animator, anunţând defilarea participantelor la tombolă, care aveau toate un număr prins cu ace pe piept. Se va proceda la tragerea la sorţi destinată recompensării clienţilor fideli de la Bordo.

Malko şi cei doi agenţi încercau să nu se lase absorbiţi de acest spectacol interesant, căutând să-şi dea seama de unde ar putea veni atacul. Dacă l-au atras pe el acolo, au făcut-o, evident, pentru a-l omorî.

Animatorul anunţă că va trage la sorţi cinci fete. Primul „premiu" urcă pe podiumul mic. O blondă cu nişte sâni incredibili, cu o figură de târfă de primă categorie. Avea numărul 17... Animatorul băgă mâna într-o pălărie înaltă şi scoase o hârtie îndoită, pe care o desfăcu cu o încetineală calculată, urlând apoi:

– Numărul 12 a câştigat-o pe Elena!

Numărul 12 era un rus solid, îmbrăcat într-un maiou de corp, care se ridică înroşindu-se şi merse spre podium. Fu imediat înlănţuit de „premiul" său, care-l sărută cu senzualitate, înainte de a-l conduce

spre scara care ducea la camerele de la primul etaj. Totul se petrecea în aplauzele spectatorilor. Vodca curgea în valuri. Era într-adevăr o bună idee comercială. Numărul 32, singura negresă, fu câştigată de un tânăr care, la rândul lui, se înroşi puternic.

Malko se întoarse spre cei doi agenţi de securitate, din ce în ce mai stânjeniţi.

O a treia fată se urcase pe podium. O brunetă cu un corp magnific.

– Numărul 55, urlă animatorul, după ce a tras un număr nou din pălărie.

– *Oh, my God*, exclamă cu jumătate de voce Jim Malone, agentul aşezat în dreapta lui Malko, realizând că el avea numărul 55... Bruneta se îndrepta deja spre el, cu un mers sugestiv şi promiţător. Ea îl obligă să se ridice, se sprijini de el şi, fără ezitare, îi înfipse limba până la amigdale, în aplauzele asistenţei.

Când sărutul se termină, ea îl luă de mână şi-l duse în direcţia scării Minunilor.

Malko se întoarse către al doilea agent.

– Fii atent, este poate o măsură ca să-l îndepărteze.

Americanul, şocat, îşi desfăcu haina discret, mângâind patul pistolului Glock, prins în centură. În acest timp, tragerea la sorţi continua.

*
* *

Valentin Gagarev tremura. De trei ore era aşezat în spatele unui coş pe acoperişul, din fericire cu o pantă mică, al unei clădiri vechi, aflată chiar în faţa clubului Bordo. Ajunsese aici prin intrarea care se afla în altă stradă.

Avea în mână o puşcă Dragonov cu lunetă. Era aceeaşi armă pe care o folosise ca *spetnatz* în Cecenia împotriva bine-cunoscuţilor *boiviki*. Puşca era cuplată cu un aparat de ultimă generaţie pentru a vedea în întuneric.

Anchilozat, se mişcă puţin, întrebându-se cât timp va mai fi obligat să aştepte.

Îşi identificase „ţinta" atunci când sosise, căci era urmărită de la plecarea de la hotelul Ritz Carlton de o a doua echipă cu care avea legătură radio. Dar intrarea în club se petrecuse prea repede şi nu a avut ocazia să tragă.

Ştia că ieşirea va fi mai favorabilă. Mereu se întâmpla aşa; la sfârşitul unei petreceri, oamenii se destindeau. I s-a spus că primii clienţi vor începe să plece către ora două dimineaţa.

Mai avea încă 20 de minute de aşteptat.

CAPITOLUL XXIV

Jim Malone tocmai apăru, cu ochii plecaţi, roşu la faţă ca bujorul. Îşi reluă locul alături de Malko şi îşi turnă o cantitate mare de vodcă pe care o bău dintr-o sorbitură. Celălalt agent, Walter Cizoni, se aplecă spre el şi urlă, ca să acopere zgomotul muzicii:

– *It was not too hard*[1]?

Încerca să facă un joc de cuvinte din cele două sensuri ale cuvântului *hard*, dur şi dificil. Jim Malone îi aruncă o privire întunecată.

– *Fuck off*[2].

Tombola se terminase şi activitatea obişnuită la Bordo începu. Din nou, animatoarele în ţinută mai lejeră veneau şi-i asaltau pe clienţi. Malko îşi privi ceasul, un Breitling, şi văzu că este aproape ora două dimineaţa. Inutil să mai rămână.

– O să plecăm, spuse el.

Jim Malone se ridică atât de repede, ca şi când ar fi avut un arc sub fund.

– Mă duc să aduc maşina, spuse el. De îndată ce ajung, sun.

---

[1] N-a fost prea greu?

[2] Du-te şi te plimbă!

Evident, se grăbea să părăsească acest loc prea încins. Malko îşi mai turnă puţină vodcă. Era perplex. De ce fusese atras la clubul Bordo? Se gândi imediat la garderobă. Trebuia să-şi verifice îndeaproape mantoul de blană. S-ar putea să i se fi strecurat ceva periculos în vreunul dintre buzunare.

Walter Cizoni, al doilea agent, se aplecă spre el.

– Putem merge, sir?

Şi alţi clienţi plecau în acelaşi timp cu ei, şi au trebuit să aştepte puţin în vestiar. Malko îşi luă mantoul pe braţ, dar nu îl îmbrăcă. Era din ce în ce mai nedumerit. În câteva momente o să părăsească clubul, fără să se fi întâmplat nimic. Ciudat.

Traversă holul mic de la intrare şi zări Fordul blindat parcat chiar în faţă, acolo unde se terminau corzile de catifea roşie care-i îndrumau pe clienţi. Jim Malone înaintă către el şi-i spuse:

– Mergeţi în spatele meu.

Cu cei 190 de centimetri ai săi, reprezenta un scut formidabil.

Walter Cizoni, al doilea „baby-sitter", mergea în spatele lui Malko precum racul, ca să-i supravegheze pe cei care ieşeau după ei. În buzunarul hainei, mâna stângă strângea patul unui pistol Glock, care avea un glonţ pe ţeavă. Într-o fracţiune de secundă, putea să reacţioneze în faţa unei agresiuni. Asta a învăţat la Secret Service.

*

* *

Valentin Gagarev nu mai simţea frigul. Întins pe prelata din plastic care-l separa de acoperiş, încerca să respire foarte rar, cu privirea aţintită asupra intrării de la Bordo. Datorită ochelarilor cu vedere în

infraroşu, siluetele apăreau colorate în verde, dar foarte distincte.

Ţintea un punct aflat chiar deasupra maşinii negre oprite în faţa clubului.

Cu degetul deja fixat pe trăgaci, îi trebuia o zecime de secundă ca să expedieze glonţul de mare viteză, 880 de metri pe secundă.

Deodată, împietri. O siluetă înaltă îşi făcu apariţia, îndreptându-se către maşină. Prea mare ca să fie „ţinta" care-l interesa. Suflă, golindu-şi plămânii, şi înjură:

– *Boje moi!*

Silueta dispăru, permiţând unui bărbat care se afla în spate, şi care avea un mantou pe braţ, să plonjeze în maşină. Din cauza geamurilor fumurii, îi era imposibil să distingă ceva în interiorul vehiculului.

Acesta demarase deja.

Valentin Gagarev făcu un efort de voinţă ca să nu tragă în luneta din spate. Punând arma alături de el, scoase o serie de înjurături, încercând să se calmeze şi să se gândească. Şi în Cecenia avusese eşecuri. Era suficient să perseverezi.

*

* *

În acea sâmbătă dimineaţă, Tom Polgar nu-şi pusese cravată. Ambasada americană funcţiona cu încetinitorul. Dădu din cap.

– Pregătiseră cu siguranţă ceva, afirmă el. Poate nu vom şti niciodată ce anume. În orice caz, nu te vor lăsa în pace.

Malko se simţea din ce în ce mai descurajat. După două săptămâni de anchetă, doi morţi, o tentativă de omor, nu prea avea mare lucru cu ce să se

laude. Un nume: Leonid Kaminski. De negăsit. Un număr de maşină, dar nu ştia unde se afla aceasta. De altfel, proprietarul ei putea foarte bine să se fi refugiat în casa de la ţară, aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

– Vrei să cinezi cu ambasadorul, în seara asta? propuse Tom Polgar. Dă o mică petrecere.

Malko ezită. Se simţea puţin vinovat că o abandonase, în ajun, pe Lena, pentru nimic, practic.

– O să-ţi spun puţin mai târziu, promise el.

Atunci când sună mobilul, crezu, preţ de câteva secunde, că era Lena. Dar vocea timidă a Galinei Arkadina îi dezminţi presupunerea.

– M-am întors de la Kagan, anunţă ea.

Pulsul lui Malko o luă razna, precum o rachetă de focuri de artificii.

– Putem să ne vedem la prânz? propuse el imediat.

– Dacă vreţi. Anatoli a plecat la pescuit de somon, în weekendul acesta.

– Somon? Unde?

– Pe fluviul Amur, în Siberia, cu unul dintre clienţii săi, un oligarh puţin mai excentric. Pescuieşte somon dintr-un elicopter, cu ajutorul unei plase de pescuit prevăzute cu o coadă foarte lungă... Se pare că este foarte incitant...

Un mod original de a-ţi cheltui banii. Dat fiind preţul unei ore de zbor cu elicopterul, fiecare somon prins valora, probabil, cât greutatea lui în aur.

– Bine, spuse Malko, unde vreţi să luăm prânzul?

– La *Salianka*, nu este departe de casa mea. La ora unu.

*

* *

Leonid Kaminski ieşi din clădire şi merse pe jos, lăsându-şi Lada parcată în faţa casei. Ajunse la staţia de metrou Arbatskaia. În Moscova, se deplasa cât mai puţin posibil cu maşina din cauza circulaţiei infernale. În plus, întâlnirea era „delicată", deoarece avea legătură cu livrarea în Iran a rachetelor S-300. Şi apoi, în metrou putea mult mai uşor să dejoace eventualele urmăriri, decât ar fi putut s-o facă cu maşina.

În mai puţin de o lună, bateriile cu rachetele antiaeriene vor fi îmbarcate în transsiberian, amestecate cu alte materiale militare, care erau exportate oficial. În total, era un convoi de 27 de vagoane, pe care le rezervase deja.

Oleg Kazenin îi trimisese mai multe mesaje în care îşi exprima neliniştea. Ca să-i răspundă, aştepta ca totul să se termine. Intrau în faza cea mai delicată a operaţiunii, în care *krişa* oligarhului va juca un rol esenţial.

*

* *

Oleg Kazenin îşi aruncă mobilul pe pat cu o înjurătură. Prietenul lui, Vladimir Ivanov, revenise din Japonia în ajun, dar dormea încă şi nu putea fi trezit înainte de sfârşitul zilei. Oligarhul îşi puse un DVD piratat „Chihuahua de Hollywood". S-ar fi simţit dezonorat să cumpere un DVD, în ciuda imensei sale averi. În ţinută de jogging, neras, începuse să se destindă când uşa se deschise şi Nataşa intră în cameră.

– Ce faci, tăticuţule? întrebă ea, jucăuşă.

– Nimic, mormăi Oleg, unde te duci?

– Să mănânc cu o prietenă, la *BO*.

El o privi cu atenţie. Era la fel de sexy, cu sânii ascuţiţi, mulată într-un caşmir foarte fin, cu nişte cizme roşcate, care-i urcau până peste genunchi şi care erau acoperite, în parte, de o fustă lungă, crăpată. Evident, ea ignora faptul că existau şi fuste care nu erau crăpate... Îi aruncă o privire sumbră. Necazurile veneau întotdeauna mai multe, deodată.

– Dacă te duci să te întâlneşti cu vreun bărbat, mormăi el, îţi smulg sânii cu cleştele.

De fapt, aceasta era una dintre cele mai vechi fantezii ale sale.

Nataşa nu se tulbură. Apropiindu-se de pat, ea îşi ridică piciorul drept la orizontală şi îşi puse tocul cizmei pe bara de aramă de la capul patului, în aşa fel încât poala fustei să cadă. În felul acesta i se vedea coapsa în întregime. Oleg Kazenin zări porţiunea de piele de deasupra ciorapului cu marginea de dantelă, şi apoi slipul roşu, tot din dantelă.

– Vrei să facem sex? propuse cu amabilitate tânăra. Aşa vei fi mai liniştit...

Raţionament idiot, de altfel... Oleg Kazenin ezită câteva secunde, apoi apucă slipul de dantelă şi trase, făcând-o pe Nataşa să cadă pe pat. Apoi, dându-şi jos pantalonii de jogging, îşi descoperi sexul ghemuit... Cu mâna dreaptă, o apucă pe Nataşa de ceafă şi îi lipi faţa de pântecele său.

– *Za rabotu, Suka!*[3]

Adora să o umilească.

[3] La treabă, căţea!

Nataşa nu zise nimic, primind în gura sa frumoasă sexul încă moale al amantului său. În foarte puţin timp, i-a redat virilitatea. Se întrerupse din activitate ca să întrebe:

– Eşti sigur că nu vrei să facem sex?

Drept răspuns, Oleg Kazenin îi apăsă capul peste pântecele lui şi, câteva momente mai târziu, explodă. Cel puţin, pentru câteva clipe, uitase de probleme. Dar, de îndată ce Nataşa dispăru, turbarea îi răsuci, din nou, stomacul. Ideea că acest agent CIA continua să se învârtă în jurul afacerilor sale îl înnebunea. Cum oare, cineva precum Vadim Stoletovo, un profesionist, nu reuşise încă să-l elimine? Asta, în timp ce, aproape în fiecare zi, erau omorâţi oameni pe străzile Moscovei, pentru tot felul de motive.

*

* *

Salianka semăna cu o colivie uriaşă, unde cârduri de tineri zgomotoşi vorbeau de la o masă la alta. În cea de-a doua sală, o orchestră cânta asurzitor. Malko o zări pe Galina Arkadina aşezată la o măsuţă, în fundul sălii, lângă un butic. Era îmbrăcată cu un pantalon şi cu un bluzon de piele neagră, machiată foarte discret, în afară de gura puţin cam prea roşie. Avea cearcăne mari sub ochi şi era trasă la faţă.

După ce şi-a comandat o cafea, Malko îi zâmbi.

– Nu sunteţi prea obosită?

– Ba da, puţin. Zborul de întoarcere a avut trei ore întârziere. Un Iliuşin vechi care părea gata să cadă, dezmembrându-se în mii de bucăţele.

Aeroflot îşi „termina" vechile avioane pe liniile interne ruseşti. Malko îi puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

– L-aţi găsit pe Maksim Naşistik?

– Nu, a ieşit la pensie. Nu mai lucrează în uzina de armament.

– Şi nu mai locuieşte la Kagan?

– Ba da, dar, pe cât se pare, călătoreşte mult. Vecina lui, o *babuşka* foarte simpatică, cea care m-a informat, îi trimite corespondenţa la apartamentul său din Moscova.

Malko ciuli urechile.

– Are un apartament la Moscova?

– Da, vine rar la Kagan, de când i-a murit mama. Mai are şi un frate la Moscova. Lui nu-i cunosc adresa, dar iat-o pe cea a lui Maksim.

Îi întinse lui Malko o hârtie pe care notase adresa: Znamenski *pereulok*, numărul 23, apartamentul 16.

Aceasta nu-i spunea nimic lui Malko, dar era ceva ce putea fi verificat. Îi mulţumi călduros Galinei Arkadin, care căsca de-şi disloca maxilarul.

– Mă duc să mă odihnesc, spuse ea. Anatoli nu se întoarce decât mâine seară din Siberia.

– Sper că o să vă aducă un somon, zâmbi Malko.

Ieşind din *Salianka*, ajunse la maşină şi-i dădu Cyntiei Fisher adresa lui Maksim Naşistik. Pentru că la Moscova nu există GPS, trebuie tot timpul să consulţi harta.

– Nu-i prea departe, anunţă tânăra mormonă, este în centru, între Novîi Arbat şi Tverskaia.

Într-adevăr, ajunseră în mai puţin de 20 de minute. Znamenski *pereulok* era o stradă liniştită, mărginită de case vechi, destul de bune pentru standardele Moscovei. La începutul străzii, era ambasada Croaţiei. Trecură încet de-a lungul străzii, examinând faţadele caselor, şi Malko descoperi că numărul 23 era într-o mică fundătură unde erau parcate mai multe maşini. În capătul fundăturii se deschideau uşile a trei imobile.

– Opreşte-te mai departe, îi spuse Cyntiei. Jim, rămâi puţin mai în spate.

Inutil să atragă atenţia toţi trei. Chiar dacă dădea nas în nas cu Maksim Naşistik, nu era grav. Niciunul dintre ei nu-l cunoştea pe celălalt.

Pătrunse în fundătură şi, deodată, pulsul îi crescu puternic. Printre cele patru vehicule parcate în faţa numărului 23, era o 4x4 roşie, destul de murdară. Nu mai era nevoie să verifice. Sigur era maşina lui Leonid Kaminski.

Reuşise, în sfârşit, să găsească ascunzătoarea celui pe care-l urmărea de zece zile.

CAPITOLUL XXV

– În ora următoare vom organiza un dispozitiv de supraveghere la locul respectiv, afirmă Tom Polgar. Va fi operaţional 24 de ore din 24.

– Fii prudent, îl sfătui Malko. Avem de-a face cu profesionişti ai Serviciilor de Informaţii. Leonid Kaminski şi-a făcut toată cariera la GRU, în perioada războiului rece. Se pricepe la urmăriri.

– Şi noi, afirmă prompt şeful filialei CIA. Dispunem de toate mijloacele necesare: două „submarine", vehicule de urmărire, agenţi capabili să se topească în mulţimea rusă şi care vorbesc limba rusă...

Era inutil să se folosească motocicletele. Practic, nu existau la Moscova.

Malko stătea ca pe cărbuni încinşi. De această dată, avea un fir foarte serios de care putea să tragă. Chiar dacă la capătul lui putea fi o grenadă...

– Nu mi-ai spus dacă vii în seara asta la ambasador, întrebă Tom Polgar.

– Adevărat, recunoscu Malko. O să-ţi spun imediat.

Cu toată agitaţia declanşată de descoperirea ascunzătorii lui Leonid Kaminski, uitase s-o sune pe Lena. Pentru a face lucrul acesta acum, ieşi din biroul lui Tom Polgar. Lena era trează şi, aparent, bine dispusă.

– Ei, ai cucerit o Miss SIDA, ieri seară? întrebă ea ironic.

– N-am cucerit pe nimeni, protestă Malko. Dar mi-ar plăcea să te invit în această seară.

– La cină, preciză imediat Lena. Numai la cină, în afară de cazul când ai un certificat medical.

„Târfă", gândi Malko. Din fericire, lucrurile se puteau aranja.

– Nicio problemă, spuse el. Unde şi când?

– La Mario, răspunse ea. Am chef de spaghete. Vin să te iau de la Ritz Carlton, la ora nouă.

Malko îşi spuse că, după primul succes, avea dreptul la puţină destindere. Chiar dacă va trebui s-o lege pe Lena, era foarte hotărât să nu renunţe.

*

* *

După ce şi-a aranjat seara, Malko urcă, din nou, în biroul lui Tom Polgar. Îl găsi în plină activitate de organizare a supravegherii apartamentului locuit de Leonid Kaminski.

– Te rog să mă scuzi în faţa ambasadorului, spuse Malko. În altă ordine de idei, aş vrea să-ţi spun că m-am gândit la ceva. Leonid Kaminski este, cu siguranţă, implicat în afacerea cu rachetele S-300, dar nu el o organizează.

– Ce te face să crezi asta?

Tom Polgar părea uimit de remarca lui Malko. Uimit şi neîncrezător.

– Leonid Kaminski nu pare să dispună de anvergura necesară pentru a organiza o operaţiune de amploarea celei pe care noi o bănuim, răspunse Malko. Desigur, el joacă un rol important, dar nu el este adevăratul organizator.

Americanul ascultă, încă în dubiu.

– Admir clarviziunea ta, spuse el cu puţină ironie, dar vreau să-ţi amintesc că, în acest moment, noi nu ştim precis dacă acest trafic cu rachete S-300 există în mod real. Nu avem niciun element concret, în afara faptului că reacţiile brutale la ancheta noastră par să demonstreze că ne apropiem de ceva serios.

– Trebuie să punem mâna pe Leonid Kaminski, conchise Malko. Eu am să fac acum o pauză, până când vei obţine vreun rezultat cu supravegherea.

Tom Polgar fu atât de elegant, încât nu-l întrebă ce anume preferase în locul unei petreceri organizate de ambasadorul Statelor Unite.

*

* *

De când oligarhii se îndrăgostiseră de restaurantul lui Mario, modesta cârciumă italienească deschisă la Moscova de vreo zece ani şi care vegetase până acum îşi triplase preţurile şi trebuia să faci rezervare cu o săptămână înainte. Se găsea între ambasada Poloniei şi grădina zoologică, pe Klimaşkina *uliţa*.

Din fericire, Lena era cunoscută. Opri maşina aproape în faţa restaurantului, îşi luă pantofii cu tocuri de 15 centimetri, îi puse în locul cizmelor şi, învăluită în vulpea albă, ieşi din Audi.

Era încântătoare. Îmbrăcată cu o rochie de mătase imprimată, cu un decolteu abrupt, cu ciorapi negri şi cu gura ei enormă care părea parcă gata să înghită sexul tuturor bărbaţilor din lume. Intră în restaurant cu aceeaşi alură pe care o are regina Marii Britanii când intră în Buckingham Palace.

Subjugat, chelnerul îi conduse într-un separeu din spatele restaurantului, cufundat într-o penumbră odihnitoare.

Sala era plină. Multe, foarte multe femei foarte frumoase, cu protectorii lor. De îndată ce un bărbat le fixa, ele începeau să-şi mişte pleoapele, în semn de disperare. Din cauza crizei, riscau să-şi piardă sponsorul şi trebuiau să anticipeze, dar cum la Mario nu erau decât oameni bogaţi, nu riscau o alegere proastă.

Lena comandă scampi şi tagliatelle, plus o sticlă de Valpolicello. Malko remarcă puţin uimit că avea un aer îngrijorat.

– Eşti magnifică în seara asta, remarcă el.

Magnifică, dar inaccesibilă... În maşină, atunci când a schiţat un gest mai intim, ea l-a pus, imediat, la locul lui. Cam ciudat din partea ei.

Goli dintr-o sorbitură paharul de Valpolicello şi ridică ochii spre Malko.

– Trebuie să-ţi spun ceva. L-am revăzut pe Goşa.

Malko nu-şi crezu urechilor.

– De ce?

– Am să fiu din nou cu el, anunţă Lena. M-a sunat ca să-mi spună că este în continuare îndrăgostit nebuneşte de mine. Atunci, am acceptat să mă întorc la el.

– De ce nu eşti cu el în seara asta?

– Are o cină de afaceri.

Văzând privirea lui Malko, adăugă imediat:

– Nu vreau să mai fac sex cu tine, i-am promis. Şi dacă nu-mi ţin promisiunea, cred că, de această dată, îmi va smulge, într-adevăr, sânii...

Filozof, Malko ridică paharul de Valpolicello.

– Pentru noua ta fericire.

Se întreba, totuşi, ce l-o fi determinat pe Goşa să o ierte pe amanta sa infidelă. Asta-i viaţa!

O oră mai târziu, când ea îl lăsă în faţă la Ritz Carlton, îl sărută uşor pe buze. Un gest foarte cast. Paranteza s-a închis.

*

* *

– Vino repede! Am ceva să-ţi arăt! Cyntia este deja pe drum.

Malko se scutură şi-şi privi ceasul. Era ora unsprezece şi era duminică. După întâlnirea cu Lena, se uitase până târziu la televizor şi dormise prost. Fără prea mare chef, se aruncă sub duş. Nu trebuia să o facă să aştepte pe Cyntia Fisher şi pe cei doi „baby-sitters".

*

* *

O duzină de fotografii erau înşirate pe biroul şefului filialei CIA. Tom Polgar luă una şi i-o întinse lui Malko:

– Îl recunoşti?

Malko examină documentul făcut cu teleobiectivul. Era bărbatul pe care-l văzuse la Bordo, cel pe care Anatoli Arkadin îl desemnase ca fiind Leonid Kaminski.

– El este, confirmă Malko. Acesta este Leonid Kaminski.

Toate fotografiile luate din „submarin" îl reprezentau pe acelaşi bărbat cu şapcă din piele neagră, cu o canadiană identică, bărbat care era fotografiat

din momentul în care ieşea din clădirea unde locuia, până în momentul în care dădea colţul străzii.

Tom Polgar era fericit.

– În această dimineaţă a plecat pe jos. Vom pune un dispozitiv electronic sub maşina lui ca să-l putem urmări în toate deplasările.

– L-aţi urmărit şi în dimineaţa aceasta? întrebă Malko.

– Nu, aşa cum spuneam, a plecat pe jos şi nu am vrut să ne asumăm niciun risc. Cu siguranţă că este foarte atent. Acum, că ştim unde locuieşte, vom organiza o supraveghere foarte atentă.

– Ar trebui să-i vizităm şi apartamentul.

– Atenţie! Are, poate, vreo capcană sau este protejat. Vom face asta mai târziu.

– Vino, îi spuse şeful filialei, să sărbătorim acest succes. În curând, vom şti dacă intuiţia ta este bună. Mergem la B.B.King. Se mănâncă bine şi este distractiv acolo.

*

* *

Malko îşi termina breakfastul, urmărind cu un ochi CNN-ul, când numărul Lenei se afişă pe ecranul mobilului. Era numai ora zece dimineaţa, şi era uimitor că ea suna la ora aceasta. Timp de o secundă îşi spuse că regăsirea cu Goşa Sukhumi a decurs rău.

Malko petrecuse o duminică mohorâtă. B.B.King s-a dovedit a fi un fel de fast-food frecventat mai ales de expatriaţi americani şi de o turmă de aşa-zise studente, în căutarea unui paşaport american. Deprimat, şi-a petrecut restul zilei la Ritz Carlton, ţinut la curent de Tom Polgar cu tot ceea ce se făcea în activitatea de urmărire a lui Leonid Kaminski.

După aceea, s-a întors la televizor, la un film rusesc, pe cât de lung, pe atât de plicticos.

– Malko?

Lena îşi recăpătase vocea mieroasă.

– Ai căzut din pat? o întrebă el.

Râset cristalin.

– Nu, dar am un mesaj pentru tine.

– Ce anume?

– Nu vreau să-ţi spun la telefon. Poţi trece pe aici?

– Într-o jumătate de oră.

– Apropo, adaugă ea, nu parca în faţa casei mele. Du-te până la muzeul Puşkin.

*

* *

Lena, îmbrăcată în halatul ei de culoarea fildeşului, părea tensionată. Atinse uşor buzele lui Malko, care o întrebă cu oarecare ironie:

– Goşa nu este aici?

– A plecat în dimineaţa asta la Vladivostok, să cumpere maşini japoneze de ocazie. Se pare că se pot câştiga mulţi bani...

– Aveai ceva să-mi spui?

– Da, Goşa mi-a spus că va avea informaţii interesante pentru tine. Te va suna când se va întoarce.

– Nu mai ai şi alte detalii?

– Nu.

Uşor dezamăgit, el o întrebă:

– De ce nu voiai să parchez în faţa casei tale?

– Mi-e teamă, mărturisi ea. Nu vreau să fiu amestecată în poveştile tale.

Se îndrepta deja spre uşă. Perplex, fără să-şi dea seama, el se trezi în ascensor.

Cyntia Fisher şi Jim Malone, unul dintre cei doi bodyguarzi, aşteptau în holul imobilului.

– Walter a rămas în maşină, în faţa muzeului Puşkin, explică tânăra. Credea că este imprudent să rămân singură.

Ieşiră toţi pe strada Precistenka, ce cobora în pantă domoală până în piaţa cu acelaşi nume, dominată de catedrala Mântuitorului Iisus Hristos, care se afla în faţa staţiei de metrou Kropotkinskaia. Temperatura era mai ridicată, dar grămezile de zăpadă nu se topiseră. Un tramvai albastru, care se legăna pe şine, îi depăşi.

Jim Malone mergea în spatele lui Malko, în timp ce Cyntia Fisher era la acelaşi nivel cu el. Erau în dreptul muzeului Tolstoi, când Cyntia se întoarse automat să vadă dacă Jim Malone îi urma.

Inima îi era gata să explodeze.

Americanul zăcea, cu faţa la pământ, pe trotuar! Un bărbat, îmbrăcat cu o canadiană verde, cu faţa ascunsă sub o cagulă, înainta cu pas rapid spre ea şi Malko. Instinctiv, ea urlă:

– Malko!

Acesta se întoarse mai întâi spre ea şi nu zări decât câteva secunde mai târziu bărbatul cu cagulă, cu un pistol în mână, prevăzut cu un amortizor lung. Într-o străfulgerare, înţelese că ucigaşul a început prin a doborî garda de corp. Zgomotul armei sale, atenuat de amortizor, nu a alertat pe nimeni. De altfel, nici el nu auzise nimic. Acum, câţiva trecători începeau să se îngrămădească în jurul corpului întins pe jos.

Malko băgă repede mâna sub mantou, smulgând pistolul din centură. Ucigaşul era la numai

câţiva metri. Şi apoi, totul s-a petrecut foarte repede. Cyntia Fisher se aruncă înainte, interpunându-se între ucigaş şi Malko, în momentul în care asasinul apăsa pe trăgaciul armei sale.

Tânăra se clătină, scoase un strigăt şi căzu la pământ. Malko ridică arma, ţintindu-l pe ucigaş.

Acesta traversa deja şoseaua, aproape atins de un tramvai. Timp de câteva secunde, dispăru din faţa ochilor lui Malko, apoi reapăru pe celălalt trotuar, amestecat printre trecători. Pentru Malko era imposibil să tragă fără să rişte să rănească pe cineva. Ucigaşul nici măcar nu alerga. După ce şi-a smuls cagula, cobora strada cu un pas rapid. Malko ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi spuse că cel mai urgent era să-i dea ajutor Cyntiei. Se aplecă asupra tinerei, o întoarse şi văzu sângele care-i curgea din gură. Cu privirea sticloasă, era în agonie. Nimeni nu mai putea face nimic pentru ea.

Malko traversă strada de-a curmezişul, încercând să nu-l piardă pe asasin din vedere, în mijlocul mulţimii. Mai jos cu 50 de metri, Walter Cizoni, celălalt bodyguard, stătea sprijinit de BMW şi nu văzuse nimic.

În timp ce alerga, Malko începu să-şi agite braţul, pentru a-i atrage atenţia.

Cu puţin noroc, îl putea încolţi pe asasin. Evident, nu era decât un executant, dar cineva îi dăduse ordin să-l omoare pe Malko.

Trebuia să afle cine.

CAPITOLUL XXVI

Valentin Gagarev, cu mâinile înfundate în buzunarele canadienei, înjura printre dinţi, încercând să nu meargă prea repede.

Era turbat de furie împotriva necunoscutei care-l împiedicase să-şi îndeplinească contractul. Oprind atacul după ce a omorât-o, nu făcuse decât să respecte regulile. Într-o *razborka*, omori prin surprindere, nu angajezi o luptă de stradă.

Se întoarse, fără să-l vadă pe bărbatul pornit în urmărirea sa. Încă două sute de metri şi ar fi ajuns la staţia de metrou Kropotkinskaia. Era cel mai bun mijloc de a te pierde într-un oraş precum Moscova.

În jurul lui, mulţimea era destul de densă pentru a-l proteja. Grăbi pasul şi mai mult, strângându-şi arma în fundul buzunarului. Amortizorul era atât de cald, că aproape îl ardea.

Îşi reprimă o nouă răbufnire de mânie: fără imbecila asta, ar fi câştigat 500 000 de ruble. După eşecul tentativei de la Bordo, era prea mult. Va abandona acest contract.

*

* *

Malko apăru din mulţime în faţa lui Walter Cizoni, care tresări văzându-l cu arma în mână.

– N-ai observat trecând un tip îmbrăcat cu o canadiană de culoare închisă, tânăr, blond? întrebă Malko, cu răsuflarea tăiată.

– Nu, ce...

– I-a omorât pe Jim şi pe Cyntia. A trecut sigur prin faţa ta.

Din cauza muzeelor care se aflau în vecinătate, mulţimea era din ce în ce mai numeroasă. Cu Walter Cizoni în urma sa, Malko îşi reluă urmărirea. Mai departe cu vreo 50 de metri, zări un bărbat intrând în fugă în staţia de metrou. Era prea departe ca să-l identifice cu siguranţă.

– El este, strigă el, totuşi, către bodyguard.

La rândul său, acesta îşi scoase arma, alergând. Împingând trecătorii, ei se năpustiră pe scara staţiei de metrou Kropotkinskaia.

*

* *

Valentin Gagarev, cu răsuflarea tăiată, ajunse în faţa barierei şi strecură în ea cartela de transport, dar bariera nu se deschise. Încercă din nou, în sensul celălalt, fără mai mult succes. Întorcându-se, zări în mulţime doi bărbaţi care coborau scara în goană, sărind din patru în patru trepte. Unul dintre ei era cel pe care ar fi trebuit să-l elimine.

Fără nicio ezitare, îşi luă avânt şi sări peste barieră.

Văzu prea târziu un miliţian îmbrăcat în gri. Aceşti reprezentanţi ai „ordinii" sancţionau totul, mai ales acest gen de delicte. Dar Valentin Gagarev nu se nelinişti. Falsul său carnet FSB, destul de bine făcut, îl punea la adăpost de orice fel de problemă. Obosit, fără îndoială, miliţianul nici nu se mişcă...

Un tren tocmai intra în staţie, îndreptându-se în direcţia Iugozapadnaia, în sudul oraşului. Valentin

Gagarev se năpusti în primul vagon şi se amestecă printre călători.

*
* *

Malko ajunse în faţa barierelor automate de la intrare, în timp ce asasinul dispărea într-un vagon.

Fără să ezite, sări peste barieră, urmat de Walter Cizoni, chiar în momentul în care uşile vagonului se închideau. De această dată, miliţianul se deplasă de la perete şi se îndreptă spre Malko cu o figură severă.

Întotdeauna era foarte amuzant să sancţioneze un străin.

– *Gospodin,* nu ai bilet?

Metroul era pe punctul de a intra în tunel. Plin de mânie, Malko răspunse în limba rusă:

– Urmărim un bărbat care tocmai a omorât două persoane!

Miliţianul realiză atunci că cei doi erau înarmaţi. În timp ce-şi ducea mâna la pistolul Makarov din dotare, Walter Cizoni îi puse sub nas permisul său de diplomat american.

– Suntem diplomaţi, spuse el, în misiune oficială.

*
* *

Circulaţia era întreruptă pe Precistenka *uliţa*. Trei maşini ale miliţiei veniseră deja şi oameni în uniformă gri izolau scena crimelor.

Lumea nici măcar nu se mai înghesuia. Genul acesta de asasinat devenise curent la Moscova şi trecătorii se mulţumeau să grăbească pasul.

Malko se opri în faţa corpului Cyntiei Fisher acoperit deja cu o prelată. Îi venea să vomite. Nici nu auzi sirenele ambulanţelor şi pe cele ale maşinilor de poliţie care continuau să sosească la faţa locului.

*
* *

Tom Polgar avea lacrimi în ochi, era tras la faţă, iar privirea îi era la fel de întunecată precum era şi cerul.

Cu o voce stinsă îi spuse lui Malko:

– Acest tip avea, cu siguranţă, un act oficial asupra lui, de la miliţie sau FSB, altfel nu ar fi sărit bariera sub nasul unui poliţist, având asupra lui o armă cu care omorâse două persoane. Iată de ce aici nu este arestat nimeni, niciodată.

Malko era dărâmat.

– Aş putea să-l recunosc fără ezitare.

Şeful filialei CIA dădu din cap.

– Nu fi naiv. Miliţia o să-ţi arate fotografii ale mai multor asasini deja cunoscuţi. El însă nu se va afla printre ei. Toţi aceşti criminali au legături cu FSB-ul, cu *spetnatz*-ii sau cu Cecenia. Nu se doreşte ca ei să fie prinşi. Ar avea prea multe lucruri de povestit.

– Este oribil, spuse Malko, cu o voce plată. Toţi morţii aceştia pentru nimic.

– Nu chiar, îl corectă Tom Polgar. Ne rămâne Leonid Kaminski. Chiar dacă nu este amestecat direct în asasinate, este implicat în această poveste. Nu o să-l slăbim nicio secundă şi va sfârşi prin a ne duce undeva.

– Sper să ai dreptate, oftă Malko.

Un lucru îl deranja enorm, un lucru despre care nu-i vorbise lui Tom Polgar. Era vorba de Lena care-i dăduse întâlnire la ea acasă şi care ar fi putut da, în acelaşi timp, unui criminal în acţiune, un punct de plecare pentru o urmărire. În principiu, Lena era „clean", dar într-o misiune precedentă cunoscuse un caz similar. În Rusia, nimeni nu era complet sigur.

Acesta era un lucru care trebuia lămurit.

– Am să iau BMW-ul, îl anunţă Malko pe Tom Polgar. Pentru moment, nu mai vreau gărzi de corp. Au fost destule dezastre până acum! Sunt destul de mare ca să mă apăr singur.

Fără să aştepte răspunsul şefului filialei, ieşi din birou. De îndată ce se află singur, o sună pe Lena. Răspunse robotul. Îi lăsă un mesaj, cerându-i să-l sune, şi coborî să-şi recupereze BMW-ul din parcarea de la ambasadă.

Douăzeci de minute mai târziu, se opri în faţa locuinţei Lenei. Formă codul 1918 şi sună la interfon. Niciun răspuns. Studie strada Precistenka fără să-i vadă Audiul, dar ar fi putut avea un garaj.

Se urca în BMW, când îl sună Tom Polgar.

– „Clientul" nostru a plecat de acasă şi a luat metroul, anunţă americanul. Ar trebui să te întorci la ambasadă.

*
* *

Când Malko ajunse la etajul cinci, Tom Polgar era în faţa unei hărţi a Moscovei afişate pe perete, pe care un fir roşu era prins cu ace de gămălie, în zigzag, reprezentând itinerarul lui Leonid Kaminski. Tom Polgar se întoarse spre Malko.

– Leonid Kaminski a schimbat de trei ori metroul, a încercat, deci, două rupturi ale urmăririi. Posibil să meargă la o întâlnire importantă.

O voce răsună în difuzorul pus pe masă:

– Subiectul tocmai a ieşit din staţia Smolenskaia. Aşteaptă pe trotuar.

Tom Polgar şi Malko aşteptară şi ei în linişte, apoi vocea excitată a unui *field officer* anunţă:

– Tocmai a urcat într-o maşină care se oprise în faţa staţiei şi care a plecat imediat. Este vorba de un Maybach, cu numărul ER 563822 UY. Îi urmărim.

Se lăsă tăcerea, întreruptă puţin mai târziu de o altă voce:

– Sunt în spatele Maybachului. Întoarce spre staţia Smolenskaia. Tocmai s-a oprit în faţa staţiei şi subiectul iese din maşină ca să plece cu metroul.

– Nu-l mai urmăriţi, spuse Tom Polgar. Concentraţi-vă asupra maşinii.

– *Roger.*

Tom Polgar se întoarse spre Malko.

– Prietenul tău, Anatoli Arkadin, îl poate identifica pe proprietarul acestui vehicul? Are multe contacte la miliţie.

– Sper, răspunse Malko. Merg să-l văd imediat.

Malko îl sună pe Anatoli Arkadin care, din fericire, se afla acasă şi stabili o întâlnire la capătul străzii Petrovka.

Făcu trei sferturi de oră până să ajungă la locul întâlnirii. Când tânărul urcă în maşină, îi întinse o hârtie pe care era scris numărul de la Maybach.

– Vreau să ştiu numele proprietarului acestei maşini, spuse Malko. Discret.

Anatoli Arkadin nu păru prea entuziasmat, dar se îndreptă, totuşi, către sediul miliţiei. Malko rămase la volanul BMW-ului, cu nervii întinşi la maximum.

Trecură 20 de minute.

În sfârşit, silueta înaltă a lui Anatoli Arkadin apăru în mulţime. Se apropie de maşină, se prăbuşi aproape lângă Malko şi-i întinse o hârtie.

– Iată, spuse el, am povestit că mi-a lovit maşina şi a plecat.

Malko nici măcar nu-l ascultă, fascinat de numele scris pe foaia de hârtie.

Oleg Kazenin, şoseaua Rublevo-Uspenskoie Barvika.

Se întoarse spre Anatoli.

– Acest nume îţi spune ceva?

– Bineînţeles. Este un oligarh. Unul dintre cei care au suferit mult din cauza crizei. Se spune că este aproape ruinat.

Malko era în stare să-l îmbrăţişeze. Era exact profilul omului capabil să organizeze un trafic important pentru ca să se refacă. Avea impresia că tot ceea ce făcuse de la sosirea la Moscova nu fusese inutil. Numai că rămânea de făcut ceea ce era mai greu. Să-şi susţină bănuielile cu dovezi. Împotriva cuiva care dispunea, evident, de complici multipli şi de toată brutalitatea necesară ca să-şi suprime duşmanii.

Părea că va fi o luptă feroce.

Cyntia se întoarse automat să vadă dacă Jim Malone îi urma.

Era gata să-i explodeze inima.

Americanul zăcea pe trotuar, cu fața la pământ. Un bărbat, îmbrăcat cu o canadiană verde, cu fața ascunsă sub o cagulă, înainta cu pas rapid spre ea şi Malko. Instinctiv, ea urlă:

– Malko!

Acesta se întoarse mai întâi spre ea şi abia după câteva secunde îl zări pe bărbatul cu cagulă şi cu un pistol prevăzut cu amortizor lung.

După ce-i lichidase garda de corp, el era următoarea țintă.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Agenda Kosovo**
- **Poloniu 210**
- **Dosarul K**
- **Întoarcere la Shangri-La**
- **Libanul roşu**
- **Al-Qaida atacă! 1**
- **Al-Qaida atacă! 2**
- **Omorâți-l pe Dalai Lama**
- **Primăvară la Tbilisi**
- **Piraților!**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-440-2
ISBN 978-973-728-441-9

9 789737 284419

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro